

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART'S
COVE HOTTIES:
BOOK FIVE

DIRTY LITTLE MIDLIFE DEBACLE

LILIAN
MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ KRİZİ

HEART'S COVE HOTTIES

KİTAP 5

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Jen](#)
2. [Jen](#)
3. [Fallon](#)
4. [Jen](#)
5. [Fallon](#)
6. [Jen](#)
7. [Fallon](#)
8. [Jen](#)
9. [Candice](#)
10. [Jen](#)
11. [Jen](#)
12. [Fallon](#)
13. [Nora](#)
14. [Jen](#)
15. [Fallon](#)
16. [Jen](#)
17. [Fallon](#)
18. [Jen](#)
19. [Jen](#)
20. [Trina](#)
21. [Lily](#)
22. [Fallon](#)
23. [Jen](#)
24. [Fallon](#)
25. [Jen](#)
26. [Fallon](#)
27. [Jen](#)
28. [Fallon](#)

29. [Jen](#)

30. [Fallon](#)

31. [Fallon](#)

32. [Jen](#)

33. [Fallon](#)

[Epilog](#) —

[Lily](#).

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2021 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

2. Baskı 2023

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemelerin amacı için kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke

Düzeltilme: Jane Beyer

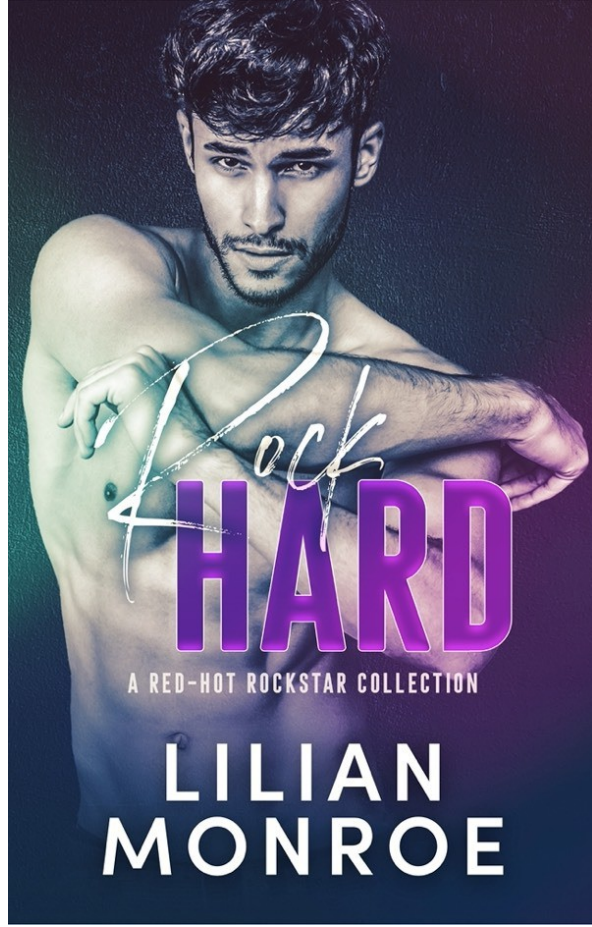
Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box

168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

E-kitap ISBN: 978-1-922986-54-2

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILMAYA ÇOK SICAK ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN:
WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR JEN

KAZANMAYI SEVİYORUM.

Çoğunlukla, kafama koyduğum şeyi yaparım.

Ama bu özel zorluk... Başarabileceğimden emin değilim.

Önümde büyük bir çiftlik evi beliriyor, beyaz dış cephesi, siyah panjurları ve hafif eğimli çatısıyla heybetli bir görünüm sergiliyor. Çeşitli ekipmanlar ve kalın kablo ruloları taşıyan televizyon yapım ekibi ordusu şu anda her kapıdan içeri girip çıkmasaydı, burası cennet gibi bir yer olurdu. Solumda kocaman bir ahır açılıyor ve tek bir yöne bakacak şekilde dizilmiş mutfak adalarının düzgün sıralarını görebiliyorum. Geniş arazinin etrafına, ağaçlıkların ve çimlerin arasına dağılmış bir dizi misafir kulübesi var.

Heart's Cove Manor Retreat, televizyonda yayınlanan bir pasta yarışması için yeniden düzenlendi ve yayıncımın ikna etmesiyle ben de katılmaya karar verdim.

Kazanacağımı düşündüğümü ima etmiş olabilirim. Yani, bilirsin. Baskı yok.

"Sen Jen olmalısın!" Yirmili yaşlarının sonlarında, beline klipslenmiş bir cihaza bağlı kablolu kulaklık takan bir adam bana doğru koşarak geliyor. Zayıf, koyu lacivert kot pantolon ve dar kesim siyah tişört giymiş. Kafasında dağınık sarı bukleler ve geniş, samimi bir gülümsemeyle adam kollarını açıyor. "Hoş geldin, hoş geldin. Ben Gus."

"Merhaba Gus," diye cevap veriyorum ve bana uzattığı elini sıkıyorum.

"Yerleşmenize yardımcı olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Bana yine geniş gülümsemesini gösterir, ama bu, karnımda hissettiğim gerginliği hiç azaltmaz.

İçimde, kaldıracabileceğimden fazlasını üstlendiğim konusunda gizli bir şüphe var.

Gözlerim tekrar ahıra kayıyor. Acaba Gus beni yarışmadan çekip arabama binmeme ve çok uzaklara gitmeme izin verir mi? Belki de bir zaman makinesine atlayıp bu aptalca fikri kabul ettiğim güne geri dönmeme izin verir.

"Harika, değil mi?" Gus, gözlerimi ahıra doğru takip ederek gülümsüyor. "Set hazırlıkları için haftalardır çalışıyoruz. Jürinin senin için ne planladığını öğrenmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Bu gösteri muazzam olacak. *Muazzam*." Sanki "*bu kadar büyük*" demek istercesine kollarını genişçe açıyor, sonra kararlı bir şekilde başını sallayarak bakışlarını bana çeviriyor. "Çok seveceksin."

"Çekimler bittikten sonra ahır ne olacak?"

"Bu bir tesadüf oldu. Malikanenin yöneticileri yemek pişirme dersleri vermek istiyorlardı ve biz de program olarak burayı yenilemekten memnuniyet duyduk, tabii ki daha düşük oda fiyatları karşılığında. Ayrılırken tüm donanımı bırakacağız."

"Huh."

"Bu kadar yeter. Beni takip et!"

Ben tepki veremedim, Gus çimlerin yarısını geçip çiftlik evinin ön kapısına doğru büyük adımlarla ilerliyor. Evin önündeki çakıl alanda park etmiş arabamın arka koltuğundan çantamı alıp Gus'ın peşinden aceleyle koşuyorum.

Girişe vardığımızda, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu sabah Four Cups'a gittim ve senin kruvasanlarından birini denedim. Muhteşemdi." Parmaklarını öpüyor. "Ekip bir bahis havuzu oluşturdu ve ben bu bahsi senin kazanacağını düşünüyorum."

"Oh, harika." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. Göğsümdeki baskı biraz daha sıkılaşıyor.

Four Cups, en yakın üç arkadaşım ile ortak olduğum bir kafe. Ben fırıncılıkla ilgili her şeyden sorumluyum ve Kuzey Kaliforniya'daki sanatçıların ve eksantriklerin yaşadığı küçük kasabamız Heart's Cove'da biraz ün yaptım.

Keşke şu anda Four Cups mutfağında olsaydım. Deneysel tarifler ve pişirme kimyası ile boğuşmak *çok daha* tercih edilebilir olurdu, ama o zaman yüz bin dolarlık ödülü kazanma şansım olmazdı. Yepyeni tarif kitabım

yeni bir kitleye ulaşamazdı ve yıllardır içinde bulunduğum aynı rahatlık alanından çıkamazdım.

Bu yüzden, tek istediğim kaçmak olsa da, mantıklı tarafım kalmamı söylüyor. Kalmak fırsat demek, fırsat da kariyerimde ilerleme demek. Buraya gelmek için zaten çok şey feda etmedim mi? Neden şimdi durayım?

Ayrıca... kazanmayı gerçekten çok seviyorum.

Yine de, bunun bir hata olduğu hissini bir türlü atamıyorum.

Televizyona çıkmam, halka açık yerlerde görünmem ve dürüst olmak gerekirse, etkileşimde bulunmam gereken kişiye zaten alışık olmadığım sürece sosyal etkileşimden çoğunlukla kaçınıyorum. Alnıma büyük, siyah harflerle INTROVERT (içe dönük) yazdırsam da olur.

Ama hey, bir pasta yapma programı kulağa mükemmel geliyor. Beni bir sürü kameranın önüne koyun, mükemmeliyetçi beynimin başarması imkansız olan pasta yapma görevleri verin ve patlamayı izleyin.

Bu ya dahice bir fikir ya da — daha muhtemel olan — bir felaketin habercisi.

Yayıncım Amanda, bunu yeni tarif kitabımı piyasaya sürmek için mükemmel bir yol olarak bana sundu. Kitap üç ay önce yayınlandı ve şimdiden yarım düzine ödül için aday gösterildi. Gece geç saatlerde ve sabahın erken saatlerinde pişirme çılgınlığıyla geçirdiğim onca saatin karşılığını çoktan aldım. Hayalimin gerçeğe dönüşmesinden dolayı hem çok mutluyum hem de herkesin benim bir sahtekar olduğumu fark edeceğinden endişeliyim.

Sosyal etkileşime alerjim olması da işleri kolaylaştırmıyor. Bir köprü trolü kadar karizmam var.

Kitap çıktığında, ilk röportajım e-posta üzerinden oldu. *Bon*

Appetit dergisinin yayıncısı bana cevaplamam için bir soru listesi gönderdi ve birkaç cümle yazmak için tam üç hafta uğraştım. Ellerim çok titriyordu, cevapları yazamıyordum, ta ki kendimi biraz çakırkeyif hale getirip kız arkadaşlarımı zorla dikte ettirene kadar.

İkinci röportajım yerel bir haber kanalı içindi. Sunucu, güneşli bir bahar sabahında Heart's Cove'daki Four Cups Café'nin önünde bana toplam dört soru sordu. Sonrasında kustum ve iki hafta boyunca haberleri izlemeyi reddettim.

Bakın, ben başarılı ve kazanan biri olduğumu söyledim. Spot ışıklarının altında olmaktan hoşlandığımı hiç iddia etmedim.

Yine de burada, Gus adında, benim tüm yarışmayı kazanacağıma para yatıran neşeli bir genci takip ediyorum. Kameralar çekime başladığında bayılmayacağımı varsayması cesurca.

Daha iyi bir bahis ne olurdu biliyor musun? Belki de biri "Motor!" dediği anda çığlık atarak kaçmam.

Derin nefes al.

Ben yetişkin bir kadını. Başarılıyım. Otuzlu yaşlarımda kariyerime yeniden başladım, aptalca bir televizyon yarışmasına katılabilirim. Çocuk oynacağı. Kelimenin tam anlamıyla.

Geniş bir fuayeye girip, rahat mobilyalarla döşenmiş bir oturma odasından geçiyoruz. Altı ya da yedi kişi köpüklü içeceklerini yudumlarırken heyecanlı bir şekilde konuşuyorlar ve ben yanlarından geçerken hepsi bana bakmak için dönüyorlar.

Hafifçe el sallıyorum.

Gus durur. "Yarışmacı arkadaşlarından birkaçı." Elini oturma odasına doğru uzatır.

İki iri yarısı adam ayağa kalkıp elimi sıkıyor. "Reg," diyor içlerinden biri.

"Bana Tex de," diye homurdanır diğeri, etli eli elimi sıkıldığında parmaklarımı neredeyse ezerek. "Teksas'ta doğup büyüdüm, size işlerin nasıl yapıldığını göstereceğim." Elimi sıkıca tutarken gözlerimin içine bakar. "Sen Jen Newbank'sın. Kitabın çıktığında satın aldım."

"Oh." Kaşlarımı kaldırırım. "Teşekkürler."

Yaşlı bir kadın araya girince ikisi kenara itilir. Bana hızlıca İspanyolca konuşur ve ben sadece ona gözlerimi kocaman açarak bakarım.

Onun daha genç hali, muhtemelen kızı, aceleyle yanımıza gelir. "Anne, o İspanyolca bilmiyor." Uzun, koyu renkli at kuyruğunu omzunun üzerinden atar ve elini bana uzatır. "Ben Emma. Bu da annem, Carla. Big Tex bizim joker olduğumuzu söylüyor." Büyük adama gülümser, annesi ise gözlerini devirir.

"Jokerler," diye homurdanır, sonra dilini şaklatır ve Emma'nın yanaklarını kızartacak, dudaklarının gülümsemeyi bastırmaya çalıştığı bir şey İspanyolca söyler. Carla'nın ağzının bozuk olduğunu ve yaratıcı hakaretleri sevdiğini iddia edebilirim.

"Anne, lütfen. Kameralar çalışırken böyle şeyler söyleyemezsin." Emma annesine anlamlı bir bakış attı.

Carla'nın bakışları bana yönelir. Göz kırpar.

Odada kalan son iki kişi, kendilerini Tori ve Hank olarak tanıtan Idaho'lu bir karı koca. Bir pasta süsleme dükkanı işletiyorlar ve kadın bana sarıldığında, tüm vücudu yumuşak ve şeker kokuyor. *Harika* sarılmalar yapıyor ve o benden ayrıldığında kendimi hemen daha iyi hissediyorum - ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü ben sarılmayı seven biri değilim.

"Tamam, tamam millet!" Gus araya girer. "Jen odasına yerleştikten sonra birbirinizi tanıyabilirsiniz." Gus koridorda yürümeye başlar ve ben yerden çantamı aldığım anda neredeyse gözden kaybolmuştur. "Beni takip edin! *Çabuk*, çabuk, anladınız mı?" Gülümser ve köşeyi döner.

Onu yakalamak için acele ediyorum. İki banyoyu ve catering ekibiyle dolu büyük bir mutfak geçiyoruz. Koridor evin arkasına doğru uzanıyor ve Gus bana orada altı yatak odası olduğunu söylüyor. "Ekip için," diyor. "Umarım sakıncası yoktur, diğer yarışmacılar kendi misafir evlerine sahipler, ama sen partnerini çok iyi tanımadığın ve kalan tek misafir evi tek yatak odalı olduğu için, sana kendi alanını vermek daha iyi olur diye düşündük."

"Evet." Bir iç çekerek cevap verdim. "Çok daha iyi."

Onu, halı kaplı, gıcırdayan merdivenlerden yukarı takip ettim ve çantamı omzumda daha yukarı kaldırdım. "Bu yarışmaya kaç kişi katılıyordu?" Amanda bana yarışmadan bahsetmişti, ama ben hem televizyona çıkacağım için çok heyecanlıydım hem de kazandığım parayla ne yapacağımı hayal ediyordum, bu yüzden onu dinleyemedim.

"Sekiz takım, her takımda iki kişi. Beş eleme mücadelesini çekeceğiz: birincisi birinci hafta, ikincisi ikinci hafta ve ikincisi üçüncü hafta. Dördüncü haftada finale kalan üç takım kalana kadar çekimler devam edecek. Prodüksiyon bir ay sürecek. Her pazar günü izinli olacaksın." Gus merdivenlerin başında durdu. Dönüşte merdivenin ortasında durdu ve tırabzanı tutarak merdivenlerde üzerimde dikildi. "Bu arada, partnerin için çok üzüldüm."

Ona kaşlarını çatarak bakarım. "Partnerim mi? Ne oldu?" Amanda, aylar önce benimle birlikte çalışması için bir pasta çırağı ayarlamıştı. Mary-Ann adında, çikolata konusunda çok yetenekli olduğu söylenen genç bir kadın.

Gus başını eğdi. "Kendi partnerinin yarışmadan çekildiğini duymadın mı?"

Uh-oh. "Onunla hiç tanışmadım bile."

Gus uzun bir nefes alır ve tavana bakar. "Bu *harika* bir televizyon programı olurdu. Neyse." Arkasını döner ve bir adım atar, ama ben onu durdururum.

"Bekle. Ne oldu?"

"Zavallı kız, su kayağı kazasında bacaklarını kırmış," der Gus elini sallayarak. "Bu sabah kafede senin muhteşem kruvasanlarından birini bitirdikten hemen sonra telefon geldi, ki her şeyi düşününce şanslıydım."

Kaşlarını çatarak, onun dönüp koridorda uzaklaşmasını izlerim. "Kruvasanlarım neden şanslıydı?" Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Onu yakalamak için aceleyle peşinden koşarım. "Yarışmaya tek başıma mı katılacağım?"

Onun arkasında sürünerek yürüyorum, omzumdaki çantayı bininci kez yeniden ayarlıyorum ve bu kadar ağır olan şeyi ne paketlediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

"Hayır, tabii ki hayır. Yedeği var. Dediğim gibi, şanslıyız." Bir kapının önünde duruyor. "Odanız, hanımefendi," diyor Gus, eğilerek ve gösterişli bir hareketle kapalı odayı işaret ediyor.

Kapı kolu serbestçe dönüyor ve kapıyı iterek eşiğe adım atıyorum, kalacağım yeri görmek için içeri giriyorum.

İlk duyduğum şey garip bir hışırtı sesi, ama hiçbir şey yerinde değil gibi görünmüyor. Rahatladım, oda güzel ve iyi döşenmiş, temiz bir çift kişilik yatak ve sağlam ahşap mobilyalar var. Amanda bana bu programı önerdiğinde, hiç mahremiyetim olmayacağını düşünmüştüm, ama programın sadece gerçek pasta yarışmasının çekileceğini garanti etti. *Bu bir reality şov değil*, diye beni ikna etti. *Çok şık. Çok profesyonel.*

En azından prodüksiyon masrafları özel odaları karşılıyor. Çantamı kapının hemen içine bırakıyorum.

Görünürde ranza yok, bu da televizyon yarışmasında bir grup yabancıyla aynı odada kalma konusundaki en büyük korkumu hafifletiyor. Daha da iyisi, herkes konuk evlerinde kalacak, bu yüzden umarım onlarla gereğinden fazla etkileşime girmem gerekmez.

Bakın. Kulağa kötü geldiğini biliyorum, ama gerçek bu. Ben içe dönük ve evcimen biriyim. Simone, Fiona ve Candice — Four Cups'ın ortak sahipleri — kasabanın sosyal kelebekleri olabilirler. Ben en çok fırın ürünleri ve ev bitkileriyle çevrili olduğumda mutlu olurum.

Oda bir kez daha hışırtı sesiyle çınladı, ardından çay havlusu çırpılır gibi bir şakırtı sesi geldi. Kaşlarımı çatarak, düzenli odada sesin kaynağını aradım, sonra kendime ve çantama baktım. Sarkan kayışlar yoktu, şakırtı sesi çıkaracak hiçbir şey yoktu.

Ne oluyor böyle?

Çatlama sesi tekrar, arka arkaya iki kez duyulur. Gus'a bakarım, odanın içindeki bir şeyden dehşete kapılmış gibidir. Gözleri tavana doğru bakmaktadır.

İçeriye bir adım atarım, açıkta kalan çatı kirişlerine bakarım ve donakalırım.

Onlarca karga kirişlerin üzerine konmuş. Eşiği geçer geçmez kargaların cıvıltıları başlar. En yakınimdaki karga ciyaklar, ben de ona bakarım, sonra da önümdeki açık pencereye.

"Oh, tanrım," Gus arkamda fısıldadı.

Sonra dalışlar başladı.

Bana en yakın karga dalış bombardımanı yapar, ben eğilirken kafamın yanına süzülür.

Çığlık atarak yüzümü korumak için ellerimi kaldırıyorum. Elim kapı kolunu tutmadığı için kapı daha da açılıyor ve daha fazla karga saldırıya geçiyor.

Gürültü kulakları sağır ediyor. Saldırıları hiç bitmiyor. Birbiri ardına kargalar kafama saldırıyor, pençeleri ve gagalarıyla saçlarımı, boynumu, omuzlarımı gagalamaya başlıyor. Bir çığlık atarak dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra öne doğru yuvarlanıyorum.

Gus yardım için çığlık atıyor. Yüzümü saldırgan kargalardan korumaya çalışırken nefesim kesiliyor. Yüzümü parçalamaya çalışırken çok acımasızlar, en azından bana öyle geliyor. Çoğu sadece

Yaklaşıyorlar ama dokunmuyorlar, ancak kanatlarının çıkardığı ses ve saldırılarının şiddeti beni çığlık attırıyor. Ellerimi başımın arkasına sıkıca tutmuş, yüzüstü yere yatmış durumdayım, odanın her köşesinden bir sürü karganın ısrarlı cıvıltıları yankılanıyor.

Bu bir alamet. Alametlere inanmam, tabii ki, ama odama adımımı attığım anda bir karga sürüsü bana saldırıyor? Hadi ama.

Bırakıyorum. Eve gidiyorum. Kendimi Four Cups mutfağına kilitleyip, bu anıyı zihnimden silmek için önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca durmadan pasta yapacağım.

Kazanmak umurumda değil. Yüz bin dolar umurumda değil. Buna değmez.

Ama önce buradan gitmem lazım. Gus hala bağılıyor ve kaçarken uzaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Harika. Artık tek başımayım.

Bir an omzumun üzerinden arkama bakmak için başımı çeviriyorum, ama gördüğüm tek şey bana doğru dalış yapan kocaman bir karga. Çığlık atıyorum ve keskin gagasından korunmak için tam zamanında başımı koruyorum. Elimin arkası acı içinde.

Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı, ÇIKMAM LAZIM.

Askeri tarzda geriye doğru sürünerek, ayak parmaklarımda altında eşiği hissediyorum. Güzel. Sadece birkaç adım daha ve bu kabusu geride bırakabilirim...

Kapı nerede?

Yukarı bakıp çığlık attım, çünkü altı karga aynı anda üzerime saldırdı. Bu odayı *hemen* kapatmam gerekiyor. Bir başka karga yüzüme dalış bombası atarak kulağıma yüksek sesle cıvıladı. Kızgınlar. Bir düzine kızgın karga kafama saldırıyor ve *bu lanet kapıyı kapatmam* gerekiyor.

Kargaların toplu adı "cinayet" olması bu yüzden mi? Çünkü cinai kargalar, talihsiz TV yemek yarışması yarışmacılarını öldürmekten zevk alıyor mu? Bu aptal programın bir hata olduğunu biliyordum. Bunun büyük bir fiyasko olacağını biliyordum.

Gözlerimin gagalanarak çıkarılmasıyla biteceğini düşünmemiştim.

Başımı korumaya çalışırken etrafımda kanatlar çırpınıyor, kapıya ulaşmak için yerde sürünerek ilerliyorum. Bir kuş sırtıma konuyor ve

sırtımda sert bir şey vuruyor. Homurdanarak yüzüstü yere düşüyorum.

"Üzgünüm!" diye bağılıyor Gus. Sonra bir banshee gibi çığlık atıyor. "Git buradan! Git buradan! *Ahhyiiiiii!*" O sallanırken üstümden bir şey vızıldıyor — evet, bir süpürge sallıyor — kapı eşiğinde, kargalar ulaşamayacağı bir mesafede öfkeyle kanat çırpıyor.

Elim sonunda kapı kolunu bulur ve diğer elimle yüzümü korurken, hala dizlerimin üzerinde geriye doğru sürünmeye başlarım.

"Çabuk!" Gus süpürgeyi tekrar salladı. "Geri çekiliyorum. Kapıyı kapat. Jen, ne yapıyorsun, *kapıyı kapat!*"

"Deniyorum, lanet olsun!" Yüzümü koruyan koluma doğru bağıriyorum, bu aptal kapıyı bu aptal bölgesel kargaların üzerine kapatmaya çalışırken bir dizim kadar geri çekiliyorum.

En büyük karga, yani içeri girdiğimde beni ilk uyarın kapının yanındaki karga, Gus'ın geri çekilmesini fırsat bilip beni öldürmek için son bir çaresiz girişimde bulunuyor. Kafama saldırıyor, ben çığlık atarken gagasıyla kafatasımı gagalamaya çalışıyor, ben de geriye doğru dalarak kapıyı kendimle birlikte kapatıyorum. Düşerken sırtım sert ahşap zemine çarpıyor ve başımın arkası yere vuruyor, dünya etrafımda dönüyor ve ben inliyorum.

Gözlerimi kırıştıtararak tavana bakıyorum. Kalbim göğsümün içinde bir davul gibi atıyor, nefesim kısa ve kesik.

Ne. Lanet. Olsun?

Başımı kaldırıp Gus'ın duvara yaslanmış, nefes nefese, süpürgeyi can simidi gibi ellerinde sıkıca tuttuğunu görüyorum. Derin bir nefes alıp başını sallıyor. "Kuşlardan nefret ediyorum." Gözlerini kapatıp başının arkasını duvara yaslıyor.

Kapı, kargaların cıvıltıları ve kanat çırpma seslerini sadece biraz bastırıyor. Kapıyı kilitlemeli miyim diye düşünüyorum, sonra bu düşünceyi kafamdan silmek için başımı sallıyorum. Kargalar akıllıdır, ama kapıları açamazlar.

...Acaba açabilirler mi?

Nefes nefese, dirseklerimin üzerine kalkıp hasarı inceliyorum. Ellerim kırmızı çiziklerle dolu, özellikle derin iki çizikte kan damlaları var. İkiz siyah tüyler pantolonuma yapışmış ve başımdaki karışık saçları dokunmak için uzandığımda inliyorum.

Parmak uçlarımda kan lekeleri, kafa derime yapılan son saldırının bir miktar hasar verdiğini gösteriyor.

Merdivenlerdeki gürültü ayak sesleri başımı çevirmeme neden oluyor ve iki sağlık görevlisi - bir erkek ve bir kadın - tüm ekipmanlarıyla koşarak geliyorlar. Yanıma diz çöküyorlar ve bana sorular sormaya ve yaralarımı incelemeye başlıyorlar.

"Ben iyiyim." Otururken inliyorum. "Ama o kargaları halletmeleri için yerel Audubon derneğini arasana."

"Ne derneği?" Gus yakındaki bir sandalyeyi çekip üzerine oturdu.

"Kuş insanlar," diye iç çekerek cevap veriyorum, kadın sağlık görevlisi başımdaki yarayı temizlemeye başlarken.

Gus sadece titrer.

"Kargalar kötü bir şöhrete sahiptir, ama aslında çok zekidirler," diyorum.

Gus bana bakıyor. "Neden onları savunuyorsun? Az önce seni öldürmeye çalıştılar." Gus bana tuhaf bir bakış atıyor, sanki bana bahis oynamayı seçtiği için pişman olmuş gibi.

Gözlerimi kapatırım.

Temizlendikten ve sağlık görevlileri bayılıp ölmeyeceğime emin olduktan sonra, kendimi ayağa kaldırıp kapıya bakıyorum, sonra gözlerimi Gus'a çeviriyorum. "Şimdi ne olacak?"

Kulaklığı hafifçe vurup başparmağını merdivenlere doğru salladı. "Seni misafir evine taşıyacağımız onaylandı. Ahırın diğer tarafında. Üzgünüm Jen, ama odanı paylaşman gerekecek. Ekip bir portatif yatak ayarlıyor." Saatine baktı. "On dakika sonra tüm yarışmacılarla yarışma öncesi röportajlara başlamamız gerekiyor, ama sanırım bunu erteleyebiliriz, böylece duş alıp kendinizi toparlayabilirsiniz." Bir süre durur ve başını sallar. "Sekiz yıldır televizyonda çalışıyorum, ama *bu* cümleyi söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Zaten yorgun düşmüş bir halde başımı sallıyorum. Yarışma daha başlamadı bile, ama şimdiden bunun çok kötü bir fikir olduğunu hissediyorum.

GUS, yemyeşil çimlerin üzerinde yürürken hala süpürgeyi elinde tutuyor ve alçalan kargalara karşı kılıç gibi kullanıyor. Gözleri her çatı saçağına, her ağaç tepesine kayıyor, her tanıdık olmayan seste vücudu geriliyor.

Çiftlik evine bir göz attım, bana tahsis edilen odanın açık penceresini gördüm ve şovun yapımcılarının kargaları nasıl çıkaracaklarını merak ettim. Gözlerim arabama kaydı ve uzaklara gitme isteği beni sardı, ama bunu bastırmayı başardım. Buradayım; yarışmaya katılsam iyi olur. Kazansam iyi olur.

Biriyle aynı odada kalmak zorunda kalsam bile.

Küçük beyaz arabamın yanında siyah bir cip duruyor. Kaşlarımı çatarak, daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Buraya gelirken o cipin kasabada olduğunu gördüğüme yemin edebilirim. Bana şunu hatırlatıyor...

"Bu taraftan!" Gus başka bir yola sapıyor ve otopark gözden kayboluyor. Kocaman ahır geçiyoruz ve ben içerideki son teknoloji mutfak aletlerine bir kez daha göz atıyorum, karnımda bir düğüm oluşuyor.

Ya başarısız olursam? Ya kendimi rezil edersem?

Bir adım atmak için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Bu korkular, küçük bir kız olduğumdan beri benim sürekli yoldaşım olmuştur. Annem cerrah, babam ise Fortune 500 şirketinin CEO'su olarak büyüdüm. Söylemeye gerek yok, benden çok şey bekliyorlardı. Bilgisayar bilimine girmek istediğimi söylediğimde, hayal kırıklıkları yüzlerinden okunuyordu. Dilimde kötü bir tat bıraktı.

On yıl boyunca, teknolojinin ne kadar hızlı bir alan olarak büyüdüğünü ve benim ne kadar başarılı olduğumu gördüklerinde, fikirlerini değiştirdiler.

Sonra işi bırakıp fırıncı oldum.

Söylemeliyim ki, otuzlu yaşlarımda ve kendi kararlarımı verebilecek durumda olmama rağmen, bu *hiç de* hoş bir konuşma değildi.

Jennifer Newbank *önemli biri olmalıydı*. Ailesini gururlandırmalıydı. En azından önemli biri ile evlenmeliydi. Ne yazık ki Jennifer Newbank, geçimini muffin yaparak sağlamak istediğine karar verdi.

Mükemmeliyetçilik, kendim hakkında hissettiklerimi tam olarak ifade etmiyor. Bu kelime bir şekilde hem çok büyük hem de çok küçük. Hiçbir başarı benim için yeterli olamaz. Beni tatmin edecek hiçbir zafer yok. Daha fazlası olmalıydım. Daha fazlasını yapmalıydım. Daha fazlasını başarmalıydım.

Her neyse, şimdi buradayım, televizyonda yayınlanan bir pasta yarışmasına katılıyorum ve annemin istediği gibi beyin cerrahı olmak yerine, cinai kargaların saldırısına uğruyorum.

Gus ve ben ahırın yanında küçük bir toprak yol bulduk ve o bana onu takip etmem için işaret etti. "Bu kulübede karga olmadığını doğruladım. Söz veriyorum."

"O zaman neden hala o süpürgeyi silah gibi tutuyorsun?"

"Ne olur ne olmaz diye." Omzunun üzerinden sırtarak bakıyor.

Orman, uzun otların arasında küçük bir ahşap kulübenin bulunduğu bir açıklığa açılıyor, evin önünden parlak bir güneş ışığı sızıyor. Büyüleyici... ama gözlerim ağaçlarda öfkeli kara kuşları arıyor.

Ben de Gus kadar kötüyüm.

"Son birkaç saat içinde konaklama yerlerini çok fazla değiştirdik. Bu konukevi, yarışmacılardan ve personelden mahremiyet isteyen ev sahibi Carrie için ayrılmıştı, ama buraya geldiğinde bu izolasyonu beğenmedi. Burayı ürkütücü bulduğunu söyledi." Bana donuk bir bakışla bakarak burnunu çektirdi. "Neyin ürkütücü olduğunu biliyor musun?" Cevabımı beklemeden devam etti. "Kargalar."

Dudaklarımın kenarındaki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Gus aceleyle ilerleyip kulübenin kapısını çaldı.

Diğer taraftan boğuk bir erkek sesi "Bir dakika" diyor ve yorgun bir nefes alıyorum. Kimseyle aynı odada kalmayacağıma dair onca güvence verdikten sonra, işte buradayım.

Birkaç hafta boyunca başkalarıyla aynı alanı paylaşarak yaşayabilirim... değil mi? Artık resmi olarak kırklı yaşların ortasında olduğumu ve üniversiteden beri kimseyle birlikte yaşamadığımı boş verin.

Belki karga meselesi nedeniyle kendi evimde kalmama izin verirler. Sözleşmemde yerinde kalmam gerektiği yazıyor, ama bunlar hafifletici sebepler... değil mi? *Mücbir sebeplerle* ilgili bir madde olduğunu biliyorum. Bir karga sürüsü öngörülemeyen bir durum değilse...

Sözleşmeye uymamı engelleyen bir durum varsa, ben ne olduğunu bilmiyorum.

Ama Gus kapının eşiğinde duruyor, sanki ölümden dönen Gandalf gibi süpürgeyi tutuyor ve sözler dudaklarımda kalıyor.

Bunu yapabilirim. Otuzlu yaşlarımda kariyerime yeniden başlayabilir, başarılı bir yemek kitabı yayınlayabilir ve o lanet kargalardan kurtulabilirim, bu kulübenin içindeki kişiyle aynı odada uyuyabilirim.

Tabii, kapı açılıp diğer tarafta duran adamı görene kadar.

İKİ JEN

FALLON RİCHTER, küçük, tek yatak odalı kulübede duruyor, köşedeki yatakta yarısı boş bir bavul duruyor. Park yerindeki Jeep mi? Onun.

Onu görünce kalbim sıkışıyor, nefesim kesiliyor. Sözlerim yetersiz kalıyor.

Dünyada altı buçuk milyar insan var ve onun olması gerekiyordu.

Bir yıl önce, aç bir adam gibi beni öpen adam. Altı ay önce, Four Cups'taki işinden ayrıldı ve hiçbir şey söylemeden gitti.

Onu görünce dudaklarım karıncalanıyor, bu yüzden o hissi uzaklaştırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Fallon ve ben sadece *öpüşmedik*. Four Cups mutfağının zemininde iki azgın genç gibi seviştik. Sonra, Fallon benden hoşlandığını söyledikten hemen sonra, eski kız arkadaşı şehre geldi.

Onun daveti üzerine.

Adı mı? Amanda Bailey. Benim yayıncım olacak kadın. Onun benimle tanışmasını istiyordu, bu harikaydı, ama o onun evinde kalıyordu ve açıkça onunla yeniden bir araya gelmeye çalışıyordu, bu ise o kadar da harika değildi. Ona baktığı her an gözlerinde şehvet görebiliyordum, benimle görüşmesini bitirdikten sonra Fallon'la konuşma fırsatı bulmak için mutfakta oyalanıyordu.

Sık sık, tarif kitabımın onun Heart's Cove'u ziyaret etmeye devam etmesi için bir bahane olup olmadığını merak ediyordum. Bu düşünce bir yıldır kafamı kurcalıyordu: Kendi kitabım olacak kadar iyi miyim, yoksa tüm bunlar sadece zavallı bir kadının karşılıksız aşkına sırtını dayamak mıydı?

Onun gelişi beni korkunç ve zor bir ikilemle karşı karşıya bıraktı: Fallon'la bir ilişki kurmayı seçersem ve o dizlerimin üstüne çöküp

dizlerimin titremesine neden olan öpücükleri daha fazla yaşamak istiyorsam, Amanda ile Fallon'ın arasına girmem gerekiyordu. Ya aşk ya da kariyerim.

Kariyerimi seçtim. Tabii ki kariyerimi seçtim. Yayınlanmış bir kitap karşısında bir öpücük ne önemi var ki? Hayatımın hayaliyle karşılaştırıldığında bir erkek ne önemi var ki?

Ben kazanırım. Benim işim bu. Bir yol seçerim ve önüme çıkan tüm engelleri yıkarım.

Ama geçen yıl işkence gibiydi ve kitabın başarısı dilimde kül gibi hissettiriyor, özellikle de Fallon Four Cups'taki işinden ayrılıp geriye bakmadan gittiğinden beri.

Fallon'ın gözleri Gus'tan bana kayıyor, ama benim aksime, o şaşırmış görünmüyor. "Merhaba Jen."

İçimde karmaşık duygular dolaşıyor ve onları bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bir yıl önce bu adamı öpmüşsem ne olmuş? O zamandan beri kimseyi öpmemişsem ne olmuş? Onu uzaklaştırmak, göğsüm parçalanıyormuş gibi hissettirmişse ne olmuş?

Kafam karışık, heyecanlı, gergin. Korkmuş.

Mutluyum. Beni habersizce terk etmesine rağmen, onu tekrar gördüğüme mutluyum. Aramızdaki ilişkiyi düzeltme şansı bile vermeden.

Ama o burada, bu kulübede ve benimle rekabet mi ediyor? Ona bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Gus, Fallon'a, sonra bana, sonra tekrar Fallon'a bakıyor. "Ah, doğru. Kargalar gelmeden önce bunu konuşuyorduk. Fallon senin yeni partnerin."

Ağzım kurur. "Partnerim mi?"

Bir dakika... Fallon benimle rekabet mi ediyor? Önümüzdeki dört haftayı küçük bir misafirhanede, ona çıkmak istemediğimi söylediğimden beri gözlerime bakamayan adamla yan yana çalışarak mı geçireceğim? Beni reddettiğim için işinden ayrılan adamla mı?

Fallon ensesini ovuşturur, gözleri bana kayar. "Şey... sürpriz mi?"

"Hayır." Çantamı yere bırakıp kollarımı kavuşturuyorum. "Olmaz."

Uzakta bir karga ciyaklar ve Gus irkilir. Gökyüzüne bakar, sonra tekrar bize bakar. "Ben... siz ikinizi rahat bırakayım."

Gus, iki eliyle süpürge sopasını sıkıca tutarak şüpheyile ağaçları inceler, sonra uzaklaşır ve beni kapının önünde bırakır.

Fallon bana dönüyor ve dünya birdenbire daha küçük geliyor. Bana uzanıyor ve yerden çantamı alıp kapının içine bırakıyor. "İçeri gel Jen. Her şeyi açıklayacağım."

"Her şeyi mi açıklayacaksın?" Ayaklarım beni ele vererek içeri bir adım attı ve Fallon arkamdan kapıyı kapattı. Varlığı yanımda sıcak bir duvar gibiydi ve odunsu bir erkek kokusu aldığımda gözlerimi kapattım. Her zaman harika kokardı. Kollarında sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum...

Hayır. O bir yıldan fazla önceydi. Kendimi toparlamam lazım.

Bu yarışmayı kazanmaya, yüz bin dolar ödülü almaya ve kendi fırınımı açmaya odaklanmam gerekiyor. Burada olacak olan tek şey bu, başka bir şey değil.

Ama Fallon gibi bir adam için içindeyken kendimi kontrol etmek zor, çünkü Fallon hakkında bahsetmediğim bir başka şey de onun çok yakışıklı olması. Erkek manken gibi değil, ama isterse seni omzuna atabilecek kadar iri yarı bir adam duvara yapıştırabilecek türden.

Kendi adını unutana kadar seni becerecek türden. Hayal ettiğimden falan değil tabii.

Kalın siyah saçları, dolgun dudakları ve düzgün kesilmiş sakalı var. Kahverengi tenli, kahverengi gözlü, ağız sulandıran bir vücudu var. Pazıları kavun büyüklüğünde ama dansçı gibi hareket ediyor, özellikle mutfakta. Onun yemek yapmasını izlemek, gördüğüm en seksi şeylerden biri. Her şeyi tamamen kontrol altında tutuyor. Usta bir şekilde.

Annesinin Hint kökenli olması sayesinde harika chai çayı yapıyor. Bunu, kahveden çok chai içmeyi sevdiğimi fark ettiği için, hiç istemeden bana termos dolusu lezzetli baharatlı içecek hazırladığında keşfettim.

Yani, sadece yakışıklı, iri yarı ve hayal edilemeyecek kadar seksi olmakla kalmıyor, aynı zamanda düşünceli de. Öpücüğü dizlerimi titretti ve bir ara, fırıncılık seven bir inek olduğumu seksi buldu.

Ben, yüksek başarıya ulaşmaya sağlıklı bir takıntısı olan, neredeyse bekâr eski bilgisayar bilimcisi. Beni

seksi buldu.

Ama aynı zamanda eski kız arkadaşını şehre davet etti, ona açıkça aşık olmasına rağmen onun evinde kalmasına izin verdi ve onunla çıkmayı reddettiğimde bana korkak dedi. Sonra çekip gitti.

Yani... Bu durumda ne yapacağımızı bilmiyorum.

Fallon boğazını temizledi, gözleri ayaklarımızın altındaki ahşap döşemeye takılıydı. "Bu sabah Four Cups'a gittim."

"Neden? Artık orada çalışmıyorsun."

O, bir nefes verir ve bakışlarını tavana kaldırır. "Belki de kahve içmek istedim, Jen." Gözleri benimkilere düşer, kaşları yükselir.

Dudaklarımın içini ısırarak başımı sallarım.

"Haklısın." "Belki de seni görmek istedim," der sert bir sesle.

Başım birden sallanır. "Öyle miydi?"

"Bu o kadar şaşırtıcı mı olurdu?"

"Şey..." Başımı eğiyorum.

"Evet?"

Tavrındaki saldırganlık yumuşar ve Fallon beklemediğim bir şey yapar. *Gülümser*. Gözleri parlar ve bir şey söylemek üzere gibi görünür. Belki de öpüşmeden önce yaptığı gibi benimle dalga geçmek için. Amanda'dan önce. Aramızdaki tüm karışıklıklar başlamadan önce.

Ama bunun yerine, sadece boğazını temizledi ve gözlerindeki ışıltı kayboldu. "Her neyse, Gus arkamda sırada bekliyordu. Partnerinin iki bacağına da kıldığını söylediğini duydum." Fallon bana ciddi bir bakışla bakıyor, göğsü benden sadece birkaç santim uzakta. "Onun yerine geçmeyi teklif ettim."

"Sen... gönüllü oldun mu?" Sadece onun sözlerini tekrarlıyorum, ama bundan fazlasını yapamıyorum. Bir karga sürüsü az önce beni öldürmeye çalıştı. Televizyonda kendimi rezil etmek üzereyim. Fallon güneş ışığı altında duruyor ve bir tanrı gibi görünüyor. Bana biraz zaman ver, tamam mı? Tek bir düşünceye odaklanamıyorum, özellikle de Fallon uzanıp elimi tuttuğunda. Avuç içi geniş, sıcak ve tenime dokunduğunda sihirli gibi hissettiriyor.

Sonra duruyor. "Ellerine ne oldu böyle?" Çenemi tutup başımı yana eğiyor. "Peki ya kafan?"

"Kargalar."

"Kargalar mı?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Evet. Katil kargalar. Bu bir kehanetti." Sanki sözlerime yanıt verircesine başım zonkluyor.

"Sen kehanetlere inanmazsın." Sesi ipek gibi tenimde kayıyor, başparmağı elimin sırtını yavaşça okşuyor.

Sesimi bulmam birkaç saniye sürer. "Artık inanıyorum. Gideceğim. Bu işi bırakacağım. Bu yarışmaya katılmayı kabul etmek aptallıktı."

"Jen," diyor Fallon ve adımı duyunca dizlerim titriyor. "Bana bak."

Gözlerimi açtım.

"Bırakmayacaksın. Kazanacaksın, fırınına büyüteceksin ve o kalın kafalı, rasyonel, mantık odaklı kafana giren her hayali gerçekleştireceksin."

Kalbim bir spazm geçirir. Hiç kimse, ama hiç *kimse* bana bu kadar körü körüne, sarsılmaz bir destek vermemişti. Sonra başımı eğip kaşlarımı çatırım. "Son cümle biraz hakaret gibi geldi."

Fallon gülererek elimi sıkıyor. "Jen." Gözleri sıcaklaşıyor ve aptal, güvenilmez dizlerim yine titremeye başlıyor.

O benim adımı böyle söylediğinde, kıyafetlerimi yırtıp atmak, kollarımı açmak ve "**ŞİMDİ BENİ AL!**" diye bağırarak istiyorum.

Hayır, hayır, hayır. Bir daha öpüşme olayı yaşamayacağız. Kendimi ona karşı duygularıma açmayacağım, yoksa başka bir eski kız arkadaşı ortaya çıkar ya da Fallon benden bıktığını söyleyip tekrar gider. Geçen yıl benim için yeterince işkence oldu, çok teşekkürler.

Fallon tek bir şey ve sadece tek bir şey: bir dikkat dağıtıcı.

Elimi çekiyorum. "Artık benden hoşlanmıyorsun bile. İlerlemelerini reddettim ve senin yerine kitabı seçtim. Benim yanımda çalışmaya dayanmadığın için istifa ettin. Altı aydır benimle tek kelime bile konuşmadın. Neden buradasın?"

Fallon'ın gözlerinde acı dolu bir ifade belirir. "İstifa etmemin sebebi bu değil, Jen."

Açıklama istemek için ağzımı açtım ama kapı çalındı. "Hey!" Gus kapının arkasından seslendi. "Sette sana ihtiyaç var."

Fallon'ın gözleri hâlâ benim üzerimde ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Bu konuşma bitmedi."

Neden bu sözleri duyunca midem birden sıkıştı?

Boş ver. Önemli değil. Şu anda, içimde dolaşan ve hiçbir anlam ifade etmeyen tüm duyguları düşünmemek için bile olsa, bu yarışmayı kazanmaya odaklanmam gerekiyor.

Kapıyı açtığımda Gus, güvenilir süpürgesine yaslanmış duruyordu.

Dikleşir, arkamda duran Fallon'a bakar ve başını sallar. "Güzel. Hazırsın. Beni takip et!"

Yüzüme bir kamera doğrultulmuş. Sert plastik koltuğumda kıpırdanıyorum, bu da kolumun Fallon'ın koluna değmesine neden oluyor. Buna karşılık, o da kolunu koltuğumun arkasına atıyor. Kalbim çarparken yanaklarım kızarıyor.

Sadece kameralar yüzünden. Bu yüzden gerginim. Fallon'un kolunun ağırlığı ya da kolonyasının kokusunu alabilmem yüzünden değil.

"Buraya kazanmak için geldik," diyor Fallon. "Jen, tanıştığım en yetenekli pastacı ve onu finale kadar desteklemeyi planlıyorum." Bana bakıyor, dolgun dudakları gülümsemeye çekiliyor.

Programın sunucusu Carrie, bakışlarını başka yöne çevirirken bacak bacak üstüne atıyor. "Peki ya sen, Jen? Burada olmak nasıl bir duygu?"

"Çok korkuyorum," diyorum ona.

Gözlerinde ilgi parıldıyor. "Devam et."

"Şey, başka nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Tabii ki kazanmak için buradayım, ama tüm bu deneyim çok korkutucu. Genelde tek başıma, genellikle gece geç saatlerde veya sabahın erken saatlerinde, tüm dünya sessizken pasta yaparım. Ama şimdi bunu bir şekilde kameraların önünde yüksek baskı altında bir duruma dönüştürmem gerekiyor..."

"Canlı seyirciyi saymıyorum bile."

"Ve..." Carrie'nin sözleri kafama dank edince ağzımı kapatıyorum. "Ne, şimdi?"

Fallon koltuğunda kıpırdanıyor, parmakları kolumu okşuyor, sanırım bu beni rahatlatmak için. Ama ben sadece damarlarımdan buz gibi su aktığını hissediyorum.

Carrie başını eğip, uzun takma kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor. "Her eleme yarışmasında, son bir saatlik pişirme süreci seyircilerin önünde çekilecek, biliyorsun, değil mi?"

Donmuş durumdayım. Kaslarımdan hepsi arızalanmış olmalı, çünkü sandalyedeki yerimden kıpırdamıyorum. Carrie'ye bakıyorum, uzun sarı saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış, uçları kıvrılmış, mükemmel bir şekilde çekilmiş göz kalemi, kamerada normal görünmesi gereken ağır makyajı. Başını eğiyor ve tekrar gözlerini kırptıyor. O kirpikler uzun süre tutmak için çok ağır mı acaba diye merak ediyorum.

Odaklan, Jen.

Fallon'ın kolu tekrar yaklaşıyor, parmakları omzumun etrafına dolanıyor. "Seyircinin canlı olacağını bilmiyor muydun, Jen?"

Fallon'a bakarken dudaklarımı aralıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Boğazım konuşamayacak kadar kurumuş. "İnsanların önünde pasta mı yapacağım?" Sesim cızırtılı çıkıyor. Sonra dönüp Carrie'nin güzel, şov dünyasına ait yüzüne bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden tam önümde bulunan tek şeye bakıyorum. Kameraya. "Mahvoldum."

Carrie bir an bekler, sonra nefes verir ve ellerini çırpır. "Oh, *sen* hayranların favorisi olacaksın. Şimdiden söyleyebilirim!" Omzunun üzerinden bakarak, "Gus?" der.

"Harika. Sonunda dördüncü duvarı yıkmak... Dahice. Sen doğuştan yeteneklisin, Jen."

"Doğal yetenekli mi?" diye tekrarlar, sesimde panik belirtileri belirir. "Seyircinin canlı olacağını açıkladığın kısma geri dönebilir miyiz?"

Cevap vermek yerine, Gus saatine dokunur. "İşin bitti. Tori ve Hank'i buraya getirmeliyiz. Sıradaki!"

Fallon ayağa kalkmama yardım eder ve beni odadan çıkarırken kolunu omuzlarıma dolamıştır. Omuzlarımda rahatlatıcı bir ağırlık hissediyorum ve beni kendine çektiğinde midemdeki düğüm çözülür. İznim olmadan ona tepki veren vücuduma lanet okurum.

Nefesi kulağımın yanında sıcak. "Canlı seyirci olduğunu gerçekten bilmiyor muydun? Simone bana gelme planlarından bahsediyordu.

her canlı çekim. Seninle bunu konuştuğunu söyledi."

Beni bir kapıya götürürken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Çiftlik evinin içindeyiz, zemin kattaki odalardan biri bire bir röportajlar için yeniden düzenlenmiş. Derin bir nefes alıyorum. "*Charlie Brown*'daki yetişkinleri tanıyor musun?"

Fallon mırıldanır. "Evet. Onlar ne olmuş?"

"Şey, ne zaman biri bu yarışmadan bahsetse, tek duyduğum şey buydu. Sadece '*wah wa wa wah wahh wa wa*'."

Fallon durur, kolunu omuzlarıma etrafına sıkıca dolayarak beni kendine çeker ve gülmesini bastırmak için yüzünü boynuma gömer. Diğer kolunu da bana dolayarak çenesini kaldırır, gözleri parıldayarak benim bakışlarımla buluşur. "En kötüsü, doğruyu söylediğini bilmem."

Kaşlarımı çattım. "Bu neden kötü bir şey olsun ki?"

"Değil." Gözleri sıcak, gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Sen sadece doğruyu söylersin. Beyaz yalanlar, nezaket sözleri, sadece sohbet etmek için yapılan kibar konuşmalar yok."

"Sohbet etmek anlamsız ve zaman kaybıdır."

Gülümsemesi genişler. "Söyleyeceklerim bu kadar."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, Fallon beni bir kapıya doğru çekiyor ve rahat koltuklarla dolu geniş bir salona giriyoruz. Daha önce tanıştığım tüm yarışmacılar, birkaç yeni yüz de dahil olmak üzere, heyecanla sohbet ediyorlar. On dört kişi, benim normal bir insan gibi davranmamı bekliyor.

Çılgılık atarak kaçarsam bana tuhaf bakar mıydılar?

İkisi de, büyük saçları, kovboy çizmeleri, kesik kot pantolonları ve beline bağlanmış gömlekleriyle, ancak eşleşen Daisy Duke kıyafetleri olarak tanımlayabileceğim kıyafetler giymiş iki kadın, sandalyelerinden kalkıp bana doğru koşarlar. "Nasıl gitti?" diye sorar içlerinden biri ve elini bana uzatır. "Ben Nikki."

"Jen," diye cevap veriyorum. "İyiymi."

"İyiden de öte," diye araya girer Fallon. "Jen'in doğuştan yetenekli olduğunu söylediler." Sesi... *gururlu* mu geliyor?

Daisy Duke numara iki başını eğdi. "Sık sık televizyona çıkar mısın?"

Ha! Kendimi küçümseyen bir kahkahayı, boğazımı garip bir şekilde temizleyerek gizlerim. "Uh... hayır."

"Oh." Kıkırdar, sonra kendini Sonia olarak tanıtır. "O kadar gerginim ki kusacak gibiyim."

"Kamera önünde yapma yeter," diyorum ve herkes sanki şaka yapıyormuşum gibi gülüyor.

Fallon kolunu omuzlarıma daha sıkı sarar ve ona baktığımda gülümsememek için kendini zor tuttuğunu anlarım.

Bana karşı sık sık böyle davranır.

Fallon beni bir koltuğa götürür ve açık büfeden bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sorar, ama ben sadece başımı sallarım. Şu anda yemek yiyemem. İlk etkinlik bitene kadar yiyemem.

Ama Fallon hala yanıma oturuyor ve bir elinde her türlü yiyeceklerle dolu bir tabak tutuyor, birkaç dakikada bir bana uzatıyor, ben de birkaç havuç çubuğu, humuslu bir parça pide ve sunulan diğer yiyeceklerden birkaç ısırık alıyorum. Farkına varmadan, program yapımcıları bizi ahıra geçmemizi söylüyor ve ben bir şekilde midemi ve sinirlerimi yatıştırmaya yetecek kadar yemek yemiş oluyorum. Fallon bana göz kırptıyor, sonra boş tabağı bulaşık kutusuna koyuyor.

Sinsi herif. Ben farkına bile varmadan bana yemek yedirdi.

AHIR, sekiz fırın istasyonu ile donatılmış ve hepsi odanın ön tarafına bakıyor. İçeri girdiğimizde, tüm fırın alanını çevreleyen ve uzun ahşap banklarla dolu asma katı fark ediyorum. Yüz veya daha fazla kişinin izleyebileceği kadar yer var. Yutkunarak, talimatlara uyarak istasyonlardan birinin arkasına geçiyorum.

Fallon'un eli belimin alt kısmına dokundu. "İyi misin?" "Bunu yapmayı kabul ettiğime hala inanamıyorum," dedim ona.

O sıırttı. "Ne olursa olsun, partnerinin bacaklarını kırmasına sevindim."

"Bu çok kötü bir laf."

"En azından bu küçük bir sohbet değil," diyor Fallon sessizce, eli sırtımda sıcaklığını hissediyorum.

"Doğru," diye mırıldanırım. "Sohbet etmek korkunç *bir şey*."

Derin kahkahası göğsümde yankılanıyor. Bu, midemin derinliklerinde sıcak bir his uyandırıyor. Fallon'da karşı konulmaz bir şey var. Her zaman öyleydi. O bir kaya gibi, sessiz, güçlü bir varlık... Ta ki eli omurgamda yukarı aşağı kaymaya başlayana ve vücudumdan bir sıcaklık dalgası yayılana kadar.

Dokunuşu beynimi karıştırıyor, bu yüzden konuşmaya çalışmak yerine odanın önüne dönüyorum.

Carrie ve iki jüri üyesi yerlerinde dururlar ve başka biri sessizlik ister.

Midem burkuluyor. "Bu Bernard Franco," diye fısıldıyorum, soldaki kahverengi saçlı yargıcı görünce. Bu adam Paris'te yaşayan dünyaca ünlü bir pasta şefi ve benim kahramanım. "Aman Tanrım. Hayır. Bunu yapamam."

Arkamı dönmeye başlıyorum ve Fallon'un güçlü kolları belimi sarıyor. Beni vücuduna sıkıca çekiyor, göğsüm onun yan tarafına yapışıyor. Kendime engel olamadan, elim onun göğsüne uzanıyor.

Çok sert, çok sıcak göğsüne.

Fallon'ın seks sembolü olduğunu söylemiş miydim?

"Bunu yapabilirsin." Fallon'un nefesi boynumda sıcak ve vücudumdan bir titreme geçiyor. "Sen her şeyi yapabilirsin, Jen." Bu sözleri söylerken, gerçekten içten söylediği anlaşılıyor. Elini bir kez daha belimin alt kısmına koyuyor ve sonra çekilmeme izin veriyor. Çekiliyorum, ama daha çok alışkanlıktan. Vücudum ona tekrar yaklaşmam için çığlık atıyor. O rahatlatıcı kolların beni sarmalaması için. Kendimi onun geniş vücuduna bastırmak için.

Onun dokunuşunun fısıltısını karnımın altında ve daha aşağıda, uyluklarımın arasında hissediyorum. Fallon'un üzerimde nasıl böyle bir etki yaratabildiğini anlamıyorum. Üzerimde böyle bir etki yaratmamalı. Bundan sonra olacaklara odaklanmam gerek.

İkinci jüri üyesi benden daha genç bir kadın, sıcak sarı saçları tek bir kalın örgüyle arkaya toplanmış. Konuşurken melodik bir İrlanda aksanı var ve adını duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Heather Brennan. Pastacılık Dahisi.

Kusacağım. Gerçekten. Bir kova aramaya başlıyorum, sonra lavabo ile aramdaki mesafeyi hesaplıyorum. Üç adım. Belki dört.

Fallon'un eli omurgamda yavaşça yukarı aşağı hareket ediyor, omzumu sıkmak için yukarı doğru çıkıyor. Güçlü, sıcak parmakları boynumu yoğurmaya başlıyor ve istememe rağmen yumuşuyorum. Sanki o da bana dokunmaktan zevk alıyormuş gibi boğazının derinliklerinden bir uğultu geliyor. Eli kaslarımdaki gerginliğe sihirli bir etki yapıyor. Midemdeki mide bulantısı birazcık azalıyor.

Öte yandan, bacaklarımdaki sıcaklık geçmiyor.

Bir an için, Fallon'un elleri başka neler yapabilir diye merak ediyorum. Çıplak tenime dokunduğunda nasıl hissettirir? Bana sert mi davranır, yoksa nazik mi? Kontrolü ele alır mı?

Sonra gözlerimi sıkıca kapatıyorum, çünkü şimdi bunun zamanı *değil*.

"*Boss Baker'a* hoş geldiniz," diyor Carrie, ellerini sallayarak kameraya. Çalışanlardan biri ona bunu tekrar söylemesini istiyor ve sonra birkaç satırı okuyabilmesi için bir teleprompter kuruyorlar.

Ayaklarımdan ağırlığımı birinden diğerine aktarıyorum, sinirli bir enerji içimi kaplıyor.

Fallon'un eli sırtımdan kalçama kayar, parmakları beni sıkıca kavrar. "Rahatla, Jen."

"Oh, tamam. Sakin ol. Rahatla," diye hırslanmadan fısıldarım.

"Sorun yok.

Hemen hallederim."

Dudakları kıvrılır, gözleri parlar. Kahretsin, bu halini çok seviyorum. Kız arkadaşlarım dışında, bana tamamen tuhaf biriymişim gibi bakmayan tek kişi odur.

"Sessizlik, lütfen!" diye bağırır mürettebattan biri ve ben dudaklarımı sıkıca kapatırım.

Fallon'un eli bir kez daha kalçamı sıkar, sonra bırakır. Dokunuşu kaybolur kaybolmaz onu özlerim. Vücudum, onun eli üzerimde olmadan yoksun, bağlanmamış hisseder.

Nefesimi çekerek, Fallon'un parmaklarının tenimde bıraktığı izi görmezden gelerek, bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum.

Sunucu ve jüri üyeleri tanıtımın başka bir versiyonunu çekerler, sonra tekrar çekmek zorunda kalırlar, sonra biri gelip Carrie'nin yüzüne pudra sürer ve tanıtımı üçüncü kez yaparlar ve sonunda dikkatimiz her takımın istasyonunun kenarındaki bir kutuya yönelir.

Şu anda çevrimiçi bölümleri, yani programın çevrimiçi portalında abonelerine sunulacak "kısa" pişirme yarışmalarını çekiyoruz. Kimsenin elenmeyeceğini duyduğumda büyük bir rahatlama ile iç geçiriyorum.

"Bu, güçlü bir ilk izlenim bırakmak için bir fırsat," diyor Bernard, gözleri sırayla hepimizin üzerinde duruyor. Gözleri bana geldiğinde, üzerinde biraz daha uzun süre kalıyor gibi. Yoksa bu sadece benim hayalim mi? Bakışları Fallon'a kayıyor. "Bunu iyi değerlendirin."

"İlk yarışma gizemli kutu," diyor Heather Brennan, gözleri odayı tararken. Gözleri Fallon'a takılıyor. Gözlerinde bir tür ateş parıldıyor. Kadınsı bir ilgi.

Tezgahımın üzerinden atlayıp boğazına yumruk atma dürtüsü içimde yükselir.

Um.

Sinirlerimden... değil mi?

Bir an daha ona bakıyor, sonra bakışlarını başka yere çeviriyor. "Mevcut malzemelerle bir tatlı ve bir tuzlu muffin yapmak için bir saatiniz var."

Düz, beyaz dişleri ve mükemmel televizyon yüzüyle Carrie, kameraya geniş bir gülümseme atıyor. "Zamanınız... *şimdi* başlıyor."

ÜÇ FALLON

Ne yaptığını bilen bir kadından daha seksi bir şey yoktur. Jen'in çalışmasını izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en beklenmedik erotik şey. Gizemli kutunun üzerindeki beyaz çarşafı kaldırıyor ve hemen malzemeleri listelemeye başlıyor. Bir kamera bize doğrultulmuş, ama Jen ya onu görmezden geliyor ya da o kadar derin bir konsantrasyon içinde ki fark etmiyor.

"Bu pastırmayı doğramaya başla. Yapacağız..." Gözleri tezgahın üzerine dizdiği malzemeleri tarıyor. "Pastırma ve frenk soğanı, lezzetli olsun diye."

Bir paket domuz pastırması tezgahın üzerinde bana doğru kayıyor. "Evet, şef."

Jen bana bakar ve ben ona göz kırparım. Yanakları pembeye döner ve ben hemen diğer yerlerinin de aynı tepkiyi verip vermeyeceğini merak ederim. Belki boynuna dudaklarımı değdirsem göğsü ısınır? Köprücük kemiği? Göğüsleri?

Son birkaç yıldır, öğrenmeye hakkım olmadığını bilerek, vücudunun bana tepki verdiğini kaç kez hayal ettim? Beni bir daha öpmesine izin verir miydi, geçen yıl olduğu gibi bana karşı erir miydi diye merak ettim. Dilimi üzerinde gezdirsem meme uçları sertleşir miydi diye merak ettim. Bacaklarının arasındaki bal, hayal ettiğim kadar lezzetli miydi diye merak ettim.

Gözlerimi ondan ayırarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Şimdi uygun zaman değil, Fallon.

Jen malzemelere geri döner. "Bize yağ veya tereyağı vermediler. *Hmm.*" Avuçlarını tezgaha dayayarak malzemelere bakar. Sonra bana bakar. "Pastırma yağını sakla. Ya yağsız tatlı kekler yapacağız ya da her iki tarifte de pastırma yağı kullanacağız." Çenesine dokunur ve bana bakar. "Ne dersin?"

"Bence ne yapmak istediğini zaten biliyorsun ve bana fikrimi sorarak zaman kaybetmemelisin."

Sonra, Heart's Cove'dan ayrıldığımdan beri ilk kez Jen'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Başını salladı. "Pastırma yağı olsun. Vaktim olursa dolgusu ile biraz oynayacağım, belki elmalı turtta keklerim gibi bir şey yaparım. Pastırma ve elma birlikte biraz tuhaf geliyor, ama doğru dengeyi bulursak tadı harika olabilir. Belki şekerlenmiş pastırma sosu yapabiliriz?" Dudaklarını ısırır ve duvardaki geri sayım saatine bakar. "Tereddüt edecek zaman yok. Hadi yapalım şunu." Bana bakar, dudaklarında hala o gülümseme vardır.

Tanrım, şu anda çok güzel görünüyor. Ahır kapıları ardına kadar açık, yaz güneşi onu altın bir ışıkla çevreliyor. Sarı saçları arkada düşük bir topuz halinde toplanmış ve göğsüne ismi işlenmiş beyaz bir şef ceketi giyiyor. Yüksek elmacık kemikleri, keskin gözleri ve ortalamadan daha ince, aşırı belirgin bir aşk tanrısı yayı olan dudakları var. Gözlerinin etrafındaki hafif kırışıklıklar, nedense bana dayanılmaz derecede seksi geliyor. O yoğun kaş çatışı, o kadar ki, o rahatlayana kadar alnını öpmek istiyorum.

Jen'in yüzünün köşeli yapısının ne olduğunu bilmiyorum, ama beni her zaman çekmiştir. Kişiliğiyle uyumludur. Keskin, özlü, verimli. Sanki onu güzel kılmak için kesinlikle gerekli olanın ötesinde, özelliklerine fazladan hiçbir şey eklenmemiş gibi.

Sonra sunucu ve jüri üyeleri yanımıza gelir ve Jen'e ne yaptığını sorarlar.

Jen, kuru malzemeleri bakmadan elerken, her zamanki ciddi ses tonuyla cevap veriyor. Bir rock yıldızı gibi görünüyor, ama bunun farkında bile değil.

"Çok kendinden emin görünüyorsun," diyor Bernard, mavi gözlerini Jen'e dikerek.

Onun Jen'e bakışından hoşlanmıyorum. Bakışları Jen'in yüzünden vücuduna doğru kayarken vücudum gerginleşiyor.

"Öyleyim," diyor Jen. "Hayatım boyunca çok fazla muffin yaptım."

Bu sabah Four Cups'ta onu görmek için geldiğimi söylerken doğruyu söylüyordum. Altı ay uzak kaldıktan sonra — tüm bu aylar boyunca geçmişimdaki kabukları yüzleşerek geçirdim — bir kez olsun iyi bir şey hissetmek için onu görmek ihtiyacım vardı.

Ve Gus'ın telefon konuşmasını kulak misafiri olduğumda? Kendimi durduramadan bu işi gönüllü olarak kabul ettim. Nasıl karşı koyabilirdim ki?

sözleşmeyi hemen imzaladım, sadece ödül parasıyla ilgili maddeye küçük bir değişiklik yaptım.

"Ve tüm bu işi sadece bir saatte bitirebileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor Heather. Ne yaptığımı izlemek için eğildiğinde kalın örgüsü omzuna düşüyor.

"Evet," diye cevaplar Jen basitçe.

Dudaklarım seğirir. Bu tam Jen'e göre bir cevap. Açıklama yok, fazla söz yok. Evet, tüm bu işi bir saatte yapabilir ve evet, harika olacak.

"Peki, iyi şanslar," diyor Bernard, parlak mavi gözlerini Jen'e dikerek. "Güveninden hoşlandım."

Jen'in yanakları yine kızarır ve içimde Bernard Franco'ya karşı lanet olası bir nefret yükselir. Ünlü bir şef olduğu ve Jen'in ona hayran olduğu için mi? O, benim yaptığım gibi onu utandırmaya hakkı yok.

Kendimi uçurumun kenarından geri çekip işime odaklanıyorum. Jen'le birlikte olmaya hakkım yok, onun kiminle konuşacağını dikte etmeye de kesinlikle hakkım yok.

Ama Jen ona sadece kısa bir baş sallama ile cevap veriyor ve jüri üyeleri ile Carrie arkamızdaki istasyona geçiyorlar. Jen uzun bir nefes alıyor ve ne yaptığımı göz ucuyla kontrol ettikten sonra memnuniyetle başını sallıyor. Four Cups'ta her zaman iyi bir ekip olduk ve benim yokluğumda onu özledim.

Yani, tabii ki. Geçen yıl, Amanda ve kitabı yüzünden benimle bir ilişki kurmak istemediğini söylediğinde, bu reddedilme benim için çok zor oldu. Ama onu gerçekten suçlayabilir miyim? Ben, hiçbir zaman bir şey başaramayacak 46 yaşında bir aşçıyım. Geçmişimle, mutfakta çalışmak benim sunabileceğim tek şey. Asla onun seviyesine ulaşamayacağım.

Jen ise, her açıdan işinde harika olan, pastacılık hayallerinin peşinden gitmek için işi bırakmaya karar verene kadar parlak bir bilgisayar dehasıydı. O tamamen sınıf, eğitim ve zeka, ben ise onun pastalarını kesen bir pisliğim.

Bana, en ünlü Fransız şeflerden biri olan Guillaume Boucher'in Michelin yıldızlı restoranında çalıştığını söylediğinde...

dünyanın en iyi şeflerinden biri olmasına rağmen, Four Cups Café'nin ortak sahibi olmak için işinden ayrıldığında, onun deli olduğunu düşündüm.

O cesur bir kadın. Kararlarını dünyanın en doğal şeyymiş gibi veriyor ve çoğu insanın iyi bir işi bırakıp pastacı olmak gibi garantisi çok az olan bir hayalin peşinden gitmeye cesaret edemeyeceğini farkında mı bilmiyorum. Sonra da ünlü bir restorandaki harika işini bırakıp kendi işini kurdu.

O cesur.

Birlikte çalışmaya başladığımızda yeteneği belliydi. Yeni kitabının pek çok ödül için aday gösterilmesi beni şaşırtmadı.

Ve evet, Heart's Cove'dan ayrıldıktan sonra onu Google'da aradım. Nasıl aramay

?

Böyle birinin yanında yetersiz hissetmemek zor.

İnanılmaz derecede mükemmel şeyler yaratabilen, zeki, eğitilmiş ve azimli biri. Ölçülemeyecek kadar yetenekli.

Beni çıkarmak istememesi şaşırtıcı mı? Jen gibi bir kadına ne sunabilirim ki?

Pastırmanın yarısını küçük parçalar halinde doğrayıp yağını eritmeye başlıyorum, sonra kalan etle şekerli pastırma yapacağım. Dürüst olmak gerekirse, elmalı pastırmalı kek bana biraz tuhaf geliyor, ama Jen'in tüm tariflerini denediğim ve hiçbirinin kötü olmadığını düşünürsek, ona tamamen güveniyorum.

Öyle de olmalı. İlk ısıklık büyüklüğündeki yarışmayı kazanıyoruz ve jüri üyeleri onun tatlı kekini "ilham verici" olarak nitelendiriyor. Jen tekrar gülümsüyor ve bu gülümseme beni pantolonumun belini düzeltmeye zorluyor. Bu kadında beni tahrik eden bir şey var. Ne kadar seksi olduğunun farkında değil. Ya da belki farkında ama umursamıyor.

Çekilecek daha fazla röportaj ve tanıtım sekansı var ve günün sonunda ikimiz de bitkin ve yorgun düşüyoruz. Jen ve ben konuşmadan odamıza dönüyoruz. Kulübeye girdiğimizde orman sessiz.

Kulübe, bir kraliçe yatak, bir şifonyer ve köşede bir dolap bulunan büyük bir odadan oluşuyor. Yatağın karşısında bir kanep, bir koltuk ve bu sabah itibariyle çimlere bakan büyük pencerelerin köşesine itilmiş tek kişilik bir karyola var.

Son olarak, banyo ile ortak duvar boyunca küçük bir mutfak var. Banyo geniş. Muhtemelen Heart's Cove'da tatil yapan çiftler veya balayı çiftleri için tasarlanmış.

Jen parmaklarını saçlarının arasından geçirip çantasına bir bakış attı.

"Yarın Heart's Cove'da çekim yapacağımız için gergin misin?" diye soruyorum. Gus, sabah Four Cups Café'de Jen'in yer aldığı son *tanışma* sahnelerini çekeceğimizi söylemişti. Diğer tüm yarışmacılar, geçtiğimiz birkaç hafta içinde memleketlerinde ziyaret edilmişti.

Jen gözlerini bana kaldırıyor. Saçında kurumuş hamur izleri var, gözleri buğulu ve hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

"Hayır," diye cevapladı
basitçe. "Hayır mı?"

Pencerenin yanındaki koltuğa çökerek, kararan gökyüzüne bakıyor. "Four Cups, kendimi en rahat hissettiğim yer. Oraya geri dönmek güzel olacak, sadece bir iki saatliğine bile olsa."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum sessizce, yataktaki yarı boşaltılmış valizime doğru ilerleyip sabah bıraktığım yerden devam ediyorum. "Bugün oraya geri dönmek güzeldi. Eve dönmüş gibi hissettim."

"O zaman neden ayrıldın?" Gözleri hâlâ pencereden dışarıya bakıyor, ama sorusu keskin geliyor. Ağır.

Ve ona gerçeği söyleyemem.

Nasıl olacağını hayal edebiliyorum. Nasıl ifade ederdim?

—*Nevada'daydım.*

—*Ne yapıyordun?*

—*Her gün hapishaneye gidip yemek pişirme dersleri veriyordum.*

—*Huh, bu garip. Neden işini bırakıp bunu yapmaya karar verdin?*

—*Hapishanedeki erkeklerin, tahliye olduklarında yeni bir başlangıç yapmak için kullanabilecekleri bazı beceriler öğrenmelerini istedim. Bu benim için çok önemli ve değerli bir amaç, çünkü şunu söylemeliyim: Ben hüküm giymiş bir suçluyum.*

Evet. Bu çok iyi olurdu.

Cevap vermek yerine, konuyu değiştiriyorum. "Bugün iyi iş çıkardın, Jen. Seninle tekrar yemek pişirmek harikaydı."

Bana doğru göz kırparak, bir şey söylemek ister gibi görünür. Sonunda sadece başını sallar. "Teşekkürler. Ben eşyaları yerleştirirken sen önce duş almak ister misin?"

Her şeyi mahvettim. Gözlerinin titremesinden, omuzlarını benden uzaklaştırmasından bunu anlayabiliyorum. Ona açılma, kim olduğumu, neden gittiğimi ve onun hakkında ne hissettiğimi anlatma şansım vardı... ama bunu boşa harcadım.

Ne büyük sürpriz. Her şeyi mahvetmek en iyi yaptığım şeydir.

Bir anlığına onun bakışlarını karşıladım, içimde bir çatışma yaşıyordu. Ona geçmişim, ailem, sorunlarım hakkında gerçeği söylersem... herkes gibi beni yargılar mıydı? Bana farklı bir gözle bakar mıydı? Amanda ortaya çıktığında yaptığı gibi beni reddeder miydi?

Muhtemelen.

Sonunda başımı sallarım. "Tabii."

Onun ince, köşeli vücudunun koltuktan kalkıp ayağa kalkışını izliyorum, giysileri her hafif kıvrımına yapışıyor. Kollarımı ona doladığım, ellerimi saçlarına gömdüğüm hissi hala hatırlıyorum. Bal kadar tatlıydı, o kadar lezzetliydi ki onu öpmeyi hiç bırakmak istemedim. Bunun tek şansım olacağını düşünmemiştim. Çantasını alıp yatağın üzerine koymasını izliyorum, sonra arkayı dönüp banyoya doğru yürüyorum.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Bütün gün gergindim. Kapıyı açıp Jen'i merdivende gördüğümde, tek istediğim onu içeri çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmaktı. Onu duvara itip sahiplenmek, bana ne yaptığını tam olarak görmesini sağlamak istedim.

Gömleğimi çıkarıp aynaya bakıyorum. Sırtımın genişliğini kaplayan devasa dövmeye bakmak için dönüp, kaburgalarımın yanlarına dolanan iki yılanın kuyruklarına bakıyorum. En büyük hatam sonsuza kadar derime kazınmış. Sonuçlarını anlayamayacak kadar gençken bir kardeşliğe verdiğim söz.

Bu yüzden Jen'e nerede olduğumu veya eskiden kim olduğumu söyleyemiyorum. Çünkü o beni Four Cups'ta çalışan mutlu bir aşçı olarak tanıyor

— 'yi bilemeyecek kadar gençken hapse giren eski mahkum olarak değil. ve

inşaat işçiliği işlerine mahkum etti, çünkü o asla daha fazlasını başaramayacak.

Aynadan kendimi kopararak duşu açtım ve başımı suya eğdim. Cildim çok hassaslaşmıştı ve kapının diğer tarafında Jen'in kendi kendine mırıldandığını duyduğumda, bacaklarımın arasında kan akmaya başladı. Gerçekten dört hafta boyunca buna katlanacak mıyım? Dört hafta boyunca Jen'e yakın olup ona dokunamayacak mıyım? Dört hafta boyunca Jen bana nadiren gülümsediğinde penisimin seğirdiğini hissedecek miyim?

Duşu soğuk suya çevirerek, ısınan kanımı soğutmak için elimden geleni yapıyorum. Bacaklarımın arasında hissettiğim ısrarcı zonklamayı görmezden gelerek hızlıca yıkanıp banyodan çıkıyorum ve Jen'i boş spor çantasını dolaba kaldırırken buluyorum. Rafları renk kodlu ve düzenli, tüm çorapları ve iç çamaşırları için bal peteği şeklinde düzenleyiciler kullanıyor. Tabii ki öyle yapar.

Bunu görünce gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, sonra omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Banyo tamamen senin. Hadi gir."

O da başını sallar, bir havlu alır ve yanımdan geçer. Banyo kapısı kapanır ve ben kendimi yatağın kenarına çökmüş bulurum.

Jen ile aynı alanı paylaşmak ne kadar doğal hissettiriyor, inanılmaz. Birlikte çalışmaya başladığımızda da böyleydi. Fazla çaba sarf etmeden bir ritim yakaladık — tabii, beni görmemek için şafak vakti gelmesini engellemek için ona masala chai çayı ikram ettim. Ve onun etrafta olduğu zamanlarda müzik dinlemeyi bıraktım, çünkü sessizliği sevdiğini öğrendim. Ve onun gözünde iyi kalmak için mutfaktaki birçok tartısına yeni piller takmış olabilirim.

Ama ondan sonra? Jen ile çalışmak rüya gibiydi.

Onu özledim. Ayrılmak istemedim, ama ayrılmak zorundaydım.

Buraya geri dönüp, onun küçük çorap düzenleyicilerini ve mükemmel katlanmış kıyafetlerini görünce, birlikte olamamızın tüm nedenleri aklıma geliyor. Biz farklı dünyalardan geliyoruz.

Amanda Bailey gibi kadınlar beni keskin kenarlarım olduğu için severler. Bir gecelik bir ilişki için tehlikeli hissettirecek kadar sorunluyum, ama

Amanda benimle tekrar birlikte olmak istemedi, sadece onu becermemi istedi.

Ben ilgilenmedim, çünkü son üç yıldır istediğim tek bir kadın var ve o şu anda yan odada duş alıyor.

Gece çöktü. Oda karanlık, bu yüzden duşun sesi odayı doldururken pencereden dışarı bakıyorum, Jen kendine nazikçe bir şarkı mırıldanıyor.

Sonra, pencerenin dışında bir şey hareket eder. Ormanda zar zor görünen bir gölge, ama ben donup kalırım, gözlerimi kısarak. Ayağa kalkıp pencerenin yanına giderim, dışarıya bakarak dalların gölgelerini ayırt etmeye çalışırım.

Daha fazla hareket. Boynumdaki tüyler diken diken olurken kanım donar. Dışarıda biri var. Ağaçların arasında başka bir şekil belirir ve kanım kaynamaya başlar.

Beni takip etmişler. Nevada'ya, hapishaneye asla geri dönmemeliydim. Beni tutuklatan adamlar bunu öylece bırakamadılar ve şimdi Jen duşta şarkı söylerken, kulübenin dışında duruyorlar. Adrenalin damarlarıma hücum ederken, saldırganlığım ön plana çıkıyor ve zihnim "*onu koru!*" diye bağılıyor.

Ön kapıya ulaşmak için sadece üç adım atmam yeterli. Kapıyı açıp "*Hey!*" diye bağıyorum.

Sessizlik cevap veriyor. Şekli gördüğüm ormanı tarıyorum ve deliriyor muyum diye merak ediyorum. Paranoya beni ele geçiriyor. Son altı ay beni çok yıprattı. Hayatımın en kötü yıllarıyla yüzleşmek için geri dönmenin hayatıma devam etmemi sağlayacağını düşünmüştüm, ama sanki beni sadece geçmişimin bataklığına sürüklemiş gibi hissediyorum.

"Kim var orada?" diye geceye doğru bağıyorum ve rüzgâr ağaçları sallıyor. Birkaç saniye daha merdivende durup başımı sallıyorum.

Orada kimse yok. Aklımı kaçıyorum. Tırnaklarımı kafa derime geçirip, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Odaya geri girdiğimde, Jen saçlarını havluyla sarmış, bol pijama pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt giymiş. Onu görür görmez

, içimdeki gizli saldırganlık şehvete dönüşüyor. Meme uçları, emilmek için yalvaran iki küçük fener gibi kumaşın içinden dışarı çıkıyor.

Siktir, boku yedim. Bir ay mı? Bu işkenceye bir ay boyunca katlanmak için mi kaydoldum?

Bana kaşlarını çatıyor. "Ne oluyor?"

Kafamı sallıyorum, gözlerimi göğüslerinden ayırıyorum. "Hiçbir şey. Dışarıda birini gördüm sandım, ama rüzgâr olmalı."

Jen başını sallar, sonra iki yatağa bakar. "Ben katlanabilir yatağı alacağım."

Hayatta olmaz.

"Uh-uh." Yanına yaklaşıp kollarımı kavuşturuyorum. "Bu yarışmaya katılmamızın tek sebebi sensin. Uyumaya ihtiyacın var. Sen yatakta yat."

Jen kaşlarını kaldırır. "Fallon, sen kocaman birisin."

Dudaklarımı tutamıyorum. "Bunu çok duyuyorum."

Gözlerini devirir, bu da onu öpmek istememe neden olur, ve benim ağırlığımla çökecek gibi görünen küçük tek kişilik yatağı gösterir. "O şey senin için çok küçük. Ben orada uyuyacağım."

"Hayır."

Jen homurdanır.

"Fallon." "Jen."

"Seni o karyolada yatırmam."

Sanki beni durdurabilirmiş gibi. "Yerde yatacağım." Dudaklarım gülümsüyor. Tartıştığı zaman, kaşlarında çizgiler belirdiğinde ve çenesi sert bir çizgiye dönüştüğünde onu seviyorum. Gözlerim yine göğüslerine, avucumun içine tam sığacak kadar küçük göğüslerine kayıyor.

Yanakları kızarmış. "Neden bu kadar inatçısın?" "Çünkü haklıyım."

"Haklı olmanın 'otokratik' ile eşanlamlı olduğunu bilmiyordum." Jen banyo kapısına doğru yürür ve saçındaki havluyu çözmeye başlar. Bana bakmadan havluyu kancaya asar.

Zorba, ha.

Omuzumu banyo kapısının çerçevesine dayadım. "Bu konuda taviz vermeyeceğim."

"Fallon, mantıklı ol." Geniş dişli bir tarak alır ve saçlarını taramaya başlar, gözleri aynada benimkilerle buluşur.

O başka yere bakarken, gözlerim vücudunun her yerini tarar. Eşofman giymiş olsa bile, ona bakmaktan kendimi alamam. "Ben mantıklı biriyim. Yatağı sen hak ediyorsun."

Kaşlarını çatar. "Hak etmek mi? Ben de senin kadar yatağı hak etmiyorum."

Ama hak ediyor. İyi bir aileden gelen, üniversite eğitimi almış bir dahi. Hala hapiste olmadığım için şanslıyım.

Yatağı işaret ediyorum. "Sen yatakta yatacaksın."

"Hayır, *sen* yatakta uyuyacaksın. Ben portatif yatağı alacağım." Tarakı bırakıp bana dönüyor. O alaycı meme uçlarına bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Kapı çerçevesinden uzaklaşıyorum. "Kesinlikle olmaz. Yarışma için dinlenmen lazım." Ana odaya girerim ve portatif yatağa doğru yürürüm.

"Fallon, dur." Bana öfkeyle bakar, yumruklarını sıkar, sonra bir yastık alır ve onu neredeyse çocuk boyunda olan küçük portatif yatağın ucuna iter. "Dene. Uzan ve ne kadar rahat olduğunu gör."

"Tamam." Kendimi karyolaya bırakıp bacaklarımı ucuna sarkıtıyorum, ayaklarım baldırlarımın ortasından itibaren havada asılı kalıyor. Başımı yastığa yaslayıp ellerimi açıyorum. "Gördün mü? Mükemmel."

Sayılır. Bacaklarım yatağın ucundan sarkıyor ve bu şekilde kalırsam ayaklarım muhtemelen uyuşacak, ama yan dönmek için yeterli yer yok. Kollarımı rahatça koyabileceğim bir yer yok, ama yine de. Bu sadece geçici bir durum. Jen yatağı almalı. En kötü ihtimalle, dediğim gibi, yerde yatarım.

"Sırtın ağrır." Kaşlarını kaldırır. "Yatağı al."

"Bu tartışma bitti." Gözlerimi kapatıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Gülünç görünüyorsun. Oyuncak yatakta yatıyormuşsun gibi görünüyor, Fallon." "Rahatım," yalan söylüyorum. Gözlerim hala kapalı. "Uykum var."

"Biliyor musun? Tamam. Yatağı ben alacağım." Odanın diğer tarafına doğru yürür ve yorganın altına girer. Yatağın yanındaki lambayı kapatırken homurdandığını duyarım.

Gözlerimi aralayıp bakınca, Jen'in göz maskesi taktığını ve battaniyesini boynuna kadar çektiğini görüyorum. Bu manzaraya gülümsüyorum ve

kalbim yine o spazmlardan birini geçirir.

Gülümsemem kaybolur.

Ona bu kadar yaklaşabileceğim en yakın nokta burası.

Gerçek şu ki, Jen bensiz çok daha iyi. Benim gibi bir erkek, onun gibi bir kadına ne sunabilir ki? Hayatı düz, tutarlı ve yükseliş eğiliminde olan bir kadına?

Yatağın üzerine bir battaniye sererim ve yastığı yumruklarım, pencereden son bir kez dışarıya bakarım. Ağaçların yapraklarının hışırtısından başka bir hareket görmeyince, uzanır ve gözlerimi kapatırım. Uyku kolay gelmez.

DÖRT JEN

Yüksek bir patlama sesi ve iniltiyle uyanıyorum. Uyku maskemizi alnıma iterek oturuyorum ve Fallon'ı karyolanın yanındaki yerde görüyorum. Omzunu ovuşturuyor ve bana bakıyor. "Düşmüşüm. Paraşütsüz skydiving yaptığımı gördüm rüyamda. Kahretsin." Gözlerini avuç içleriyle ovuşturuyor.

İç çekerek, yatağın diğer tarafındaki battaniyeleri çekiyorum. "Gel, Fallon."

Şaşırtıcı bir şekilde, Fallon sadece bir an tereddüt etti. Ayağa kalkıp yastığını alırken kumaşın hışırtısı duyuldu. Yatağın yanımda çöktüğünü hissetmeden önce göz maskemizi tekrar taktım.

Kalbim güm güm atıyor. En son yirmi yıl önce, üniversiteden sonra sahip olduğum tek erkek arkadaşım ile aynı yatağı paylaşmıştım. Fallon'ın vücudunun ısısı yan tarafıma nüfuz ediyor ve ben ona sırtımı dönüyorum, karanlığa, göz maskesi ve çeneme kadar çekilmiş battaniyelere minnettarım.

ALARMIM ÇALMAYA BAŞLADIĞINDA, ilk fark ettiğim şey vücudumun üzerine örtülmüş sıcak ve ağır bir yük. Fallon'un bacağı benim bacaklarımın üzerine atılmış ve en az yüz kilo ağırlığında olmalı. Kolu beni yatağa sabitliyor. İnleyerek ondan uzaklaşıp alarmı durdurmak için telefonumun düğmesine basıyorum. Parmak uçlarımla düğmeye basıyorum, sonra duraksıyorum.

Bu... hoş bir his. Birkaç muhteşem saniye boyunca, kendimi Fallon'ın sıcaklığına sokulmuş buluyorum. Eli beni göğsüne çekiyor, bacağı ise benim bacaklarımın üzerine kıvrılıyor, sanki beni mümkün olduğunca sıcak, sert vücuduna yaklaştırmak istiyormuş gibi.

Birkaç saniye gözlerimi kapatıyorum. Fallon'un nefesi boynumu okşuyor, vücudu kıvrılmış koruyucu bir şekilde etrafımda . Kokusu her yerde

her yerde, vücudu benimkine yapışmış durumda. Her nefesimle tekrar uykuya dalıyorum. Yastığıma burnumu gömerek, kolumu onun koluna doluyorum ve kendime doğru çekiyorum.

Zaten uyuyor. Farkına bile varmayacak. Sadece küçük bir sarılma. Kimseye zarar vermez.

Alarmım tekrar çaldığında, birden uyanıyorum ve tüm gücümü kullanarak Fallon'ın kolunu üzerimden çekiyorum. O sırt üstü düşüyor, alt vücudu bükülmüş halde benim vücudumu hala örtüyor.

Homurdanarak bacağımı kurtarıp onun altından çıkarak yatağın yanında ayağa kalktım. Nefes nefese, ellerimi belime koyup çarşafların üzerinde yıldız gibi uzanmış adama baktım.

Belki de onun karyolayı alması iyi bir fikirdi.

"Fallon."

Cevap yok. Adam kıpırdamıyor bile.

Kolunu dürttüm. "Fallon."

Bir homurtu duyulur ama hiç hareket yoktur.

Bu çok saçma. Omzunu itiyorum, ama tahmin edilebileceği gibi, neredeyse hiç kıpırdamıyor. Fallon başını çevirip yastığa bir şeyler mırıldanıyor.

"Fallon." Bu sefer, iki elimle onu uyandırmak için salladım.

Hiçbir şey olmadı.

Görüş alanımın kenarında bir şey hareket etti ve aşağı baktığımda ayağımın birkaç santim uzağında avuç içi büyüklüğünde bir örümcek gördüm. Çığlık atarak yatağa atladım ve dört ayak üstüne çöktüm. Çığlığımdan mı yoksa yatağa verdiğim ağırlıktan mı bilmiyorum ama Fallon birdenbire uyandı.

O kadar hızlı oturur ki, ben kaçacak zaman bulamadan alnı şakağıma çarpar. Acı patlar ve ben yan dönerek yatağın üzerinde onun bacaklarının üzerine uzanırım.

"Kahretsin, Jen, kahretsin!" Beni koltuk altlarımdan tutup göğsüne doğru çeker, geniş avuçlarını yüzüme koyar. "İyi misin? Ne oldu böyle?"

"Örümcek," diye inlerim, başımı tutarak.

Fallon donar, başını eğerek. "Sen... örümceklerden korkuyor musun?"

Gözlerimi yana çevirip ona sertçe bakarım. "Bu doğal bir evrim mekanizması, çok teşekkürler. İnsanlar zehirli ısırıklardan korktukları için örümceklerden korkmaya başlamışlar."

"Uh-huh." Eli hala yanağımın üzerindeyken, diğer eliyle saçlarımı kenara çekiyor. Şakakımı inceliyor, sonra, beni şaşırtarak, dudaklarını cildime değdiriyor. Kalbim çarparken, karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum. Fallon fark etmemiş olmalı, çünkü sadece "Çok daha iyi" diyor.

"Ben öpülerek iyileştirilmesi gereken bir çocuk değilim, Fallon," diyorum ve kucağından kalkıyorum. "Ben yetişkin bir kadınam." Fallon da benim gibi çok, çok hareketsiz kalır, ama onun tepkisini çözmek için vaktim yok, çünkü çoktan yatağın kenarını tutmuş, dört ayak üstünde eğilmiş bakıyorum. Dilimi şaklatırım. "Lanet olsun. Örümcek kayboldu. Şimdi bütün kulübeyi yakmak zorundayız."

"Yetişkin bir kadın olduğun hakkında ne diyordun?"

Omzumun üzerinden ona baktığımda sırtarak gülümsediğini gördüm, sonra tekrar oturdum ve kollarımı kavuşturdum. "Madem bu kadar maço bir adamsın, neden yataktan kalkıp onu öldürmüyorsun?"

"Örümceği öldürmeyeceğim," diyor Fallon, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak. "Ama seni rahatlatacaksa yakalayıp serbest bırakırım."

Hâlâ yatakta otururken dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Aslında, bu beni rahatlatır."

"Emrin başım üstüne." Başını göz maskeme doğru çevirir. "Seni Beverly Hills'li bir ev hanımı sanmazdım."

İpek maskemi çıkarıp kaşlarımı çatıyorum. "Tamamen karanlıkta uyumak önemlidir. Burada karartma perdeleri yok. Tek mantıklı çözüm maske takmak."

Fallon dudaklarını kıvrır. "Tabii ki öyle." Yatağın altına bakmak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker, sonra boğazından bir ses çıkarır. Ardından dolaptan bir süpürge ve faraş alır ve yatağın köşesine geri döner. Fallon'un süpürgeyle örümceği örtüp faraşıyla nazikçe yakalamasını izlerim.

Başını kapıya doğru çevirerek, kapıyı açmamı ister. Kapıyı açtığımda, Fallon örümceği nazikçe çimlerin üzerine bırakır, sonra ayağa kalkar ve ellerini silkeler. "İşte," der. "Daha iyi mi?"

Zaten moraracağını bilerek şakağımı ovuşturuyorum. "Evet."

İçeri girdiğimizde Fallon telefonundan saati kontrol eder ve kaşlarını kaldırır. "Sete gitmeliyiz. Çekim yarım saat sonra başlıyor."

Tabii ki. "Bu yüzden seni uyandırmaya çalışıyordum, ama kafamı vurarak kendimi ölüm riskine sokacağımı bilmiyordum."

Kahverengi gözleri parıltıyor. "Ben de senin kişiliğinin ilk mantıksız yönünü göreceğimi bilmiyordum."

"Örümceklerden korkmak mantıksız değil." Sinirlenerek kollarımı kavuşturdum.

Fallon güldüğünde başımı eğiyorum. O bunu sık sık yapıyor gibi görünüyor — ben yanındayken gülüyor.

Çocukluğumdan beri insanlar bana gülüyor. Birçok şakanın konusu oldum. Ama Fallon'da durum farklı. O bana gülmüyor. Beni gerçekten *komik* buluyor.

Yanaklarımın kızarıklığını gizlemek için kaçarak, banyoda işimi hallediyorum, sonra Fallon banyodayken giyiniyorum. Bu bana misafirhanede başka sekiz bacaklı davetsiz misafirler olup olmadığını kontrol etmek için zaman veriyor, sonra kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum.

Birkaç dakika sonra, ahırın önünde Gus ile buluşuyoruz. Diğer yarışmacılar röportajlar ve çeşitli tanıtım çekimleri yaparken, bir kameraman Fallon ve beni Heart's Cove'a eşlik ediyor.

Dün gece bu konuyu fazla düşünmediğim için mutluyum, çünkü yoksa cesaretimi kaybedebilirdim. Kafeye girdiğimizde, Fiona kasada, üvey kızı Clancy ise masaları temizliyor. Mutfağın açıklığından, Fallon'un çok büyük boşluğunu doldurmak için işe alınan yeni şefimiz Kyle'ı görebiliyorum.

Fiona'nın yüzü aydınlanıyor ve kamerayı görünce hemen telefonuna uzanıyor. İçimden bir inilti geliyor. Şüphesiz kasabadaki herkes benimle birlikte bir kamera ekibinin geldiğini öğrenecek.

"İkinizin mutfakta yemek pişirirken çekim yapmak istiyoruz," diyor Gus, tabletine bakarak. "Ayrıca evinize uğrayıp kısa bir röportaj yapmamız gerekiyor."

Donup kalıyorum. "Evimde mi?"

Gus başını kaldırıp kaşlarını çatı. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır," diye cevap veririm, sonra gözlerimi Fallon'a çeviririm. O benim evimde olacak. *Benim alanımda*. Son bir yıldır onun hakkında fanteziler kurduğum yerde.

. Onu düşünürken kullandığım vibratörümün bulunduğu binada. Sık sık.

Onunla ortak olmak kötü bir fikir olduğunu *biliyordum*. Yanımda sürekli 1,80'den uzun, çekici bir canavar varken nasıl kazanabilirim ki! Fallon tüm dikkat dağınıklıklarının anasıdır, ama onu benim alanımda bulundurmak biraz fazla olabilir.

Fiona'ya başımı sallayıp mutfağa doğru yürürken avuçlarım terliyor. Kameraman da peşimden geliyor, kamerasını omzuna asarken Gus, Fallon ve benden pozisyon almamızı istiyor.

"Sizin birlikte pişirdiğiniz bir kare çekmek istiyoruz," diyor ve ellerini sallayarak bize birbirimize yaklaşmamızı işaret ediyor. "Eskiden olduğu gibi. Birlikte çalışıyordunuz, değil mi?"

Fallon'a doğru yavaşça yürüdüm, sonra başımı salladım. "Birlikte pişirmedik. Fallon genellikle bana sırtını dönerek orada dururdu." Kyle'ın birkaç dilim pastırmayı çevirdiği ızgarayı işaret ettim.

"Bugün birlikte pişiriyorsunuz," diyor Gus. Elini bir yay şeklinde sallıyor. "Şov dünyası, Jen."

"Başlamadan önce burayı böcek var mı diye kontrol etmeli miyim?" diye Fallon kulağıma fısıldadı.

Ona sert bir bakış attım, bu da sadece dudaklarını seğirtmesine neden oldu.

Gus ve kameraman yerlerini alırlar, sonra bana umutla bakarlar.

Gözlerimi kırkıyorum. "Peki, ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Ne olursa olsun, Jen! Gerçekten ne olursa olsun. Benim için bir kasede un karıştırabilirsin bile." Gus cesaret verici bir gülümsemeyle beni ileri çağırıyor.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye mırıldanıyorum ve paslanmaz çelik tezgahın altından birkaç karıştırma kabı alıyorum. Kiler alanını işaret ediyorum. "Bana biraz muz getir. Muzlu ekmek yapacağız."

"Emredersiniz, hanımefendi," diyor Fallon selam vererek ve omzunun üzerinden bakıp tepkimi kontrol ettiğinde, bunu sadece beni kızdırmak için yaptığını anlıyorum. Ellerimi belime koyup kaşlarımı çatmış halimi görünce gülmeye başlıyor.

"Bu harika," diyor Gus. "Böyle devam et."

"Çekime başladın mı?" diye bağıriyorum.

"Rahatla, Jen. Sen bir profesyonelsin, unuttun mu?"

"Öyle miyim?" diye fısıldayarak soruyorum, sonra kuru malzemeleri alıp karıştırmaya başlıyorum. Omuzlarım hemen düşüyor. Muzlu ekmek gerçekten tek kişilik bir iş, ama Fallon muzları ezip ıslak malzemeleri topluyor. Rekor sürede karıştırıp fırına koyuyoruz ve birkaç dakika sonra Gus'ın bana sürekli kendimle ilgili sorular sorduğunu fark ediyorum.

"Yani başarılı teknoloji işinden ayrılıp pastacı olma hayalinizi mi kovaladınız?" Gus başını eğiyor.

Fırın kapısını kapatıp ellerimi önlüğümle silerek, aniden kendimi bilinçli hissediyorum. "Evet."

"Jen bir rock yıldızıdır," diye araya girer Fallon.

Kaşlarımı çatıyorum. "Yatma saatim sekiz buçuk."

Fallon, sanki komik bir şaka yapmışım gibi bana bakarken dudaklarını seğirtti. Bu adamı hiç anlamıyorum. Yatma saatim *gerçekten* sekiz buçuk.

Gus'a dönerek kolunu omuzlarıma doladı. Beni vücuduna çekerek çok rahat davranıyor, ama ben hala onun tarafından itilip kakılmaktan nefret ettiğimi söylüyorum. Konuşurken ona kızgın bir bakış atıyorum, ama elim onun çok sağlam karnının üzerinde duruyor.

Fallon bana sıkıca sarılır. "O, tanıdığım en iyi fırıncı. Onunla çalışmak bir ayrıcalıktı ve yarışmada çok ileri gideceğimizden hiç şüphem yok."

Gus bitmek bilmeyen soruları bitirir bitirmez Fallon'dan uzaklaşıyorum. "Ben sarılmayı seven biri değilim."

"Beni kandırabilirdin." Fallon'un sesi alçak, gözleri bana bakarken parıldıyor. Bu sabah olanları kastettiğini biliyorum.

"Uyuduğunu sandım," diyorum, ağzımın köşesinden fısıldayarak, lavaboya gidip yaptığımız birkaç bulaşığı yıkıyorum.

"Uyuyordum. Çoğunlukla."

Yanaklarım kızarır ve kullandığım kaseleri gereğinden fazla şiddetle ovarım. Her şey bittiğinde, Kyle fırından ekmeği çıkarmakla görevliyken, Gus'ı takip ederek kafenin önüne çıkarım.

Ve donup kalırım.

Heart's Cove'un neredeyse tüm sakinleri bu küçük alana sıkışmış durumda. Her sandalye dolu. Her duvar insanlarla kaplı. Dışarı çıktığımızda yüksek sesli bir uğultu var, ama ben içeri girdiğimde bu ses aniden kesiliyor.

"İşte orada!" Candice, masanın üzerine çıkarak şöyle diyor. "Bizim Jennifer Newbank."

Alkışlar patlar ve tüm gözler bana döner. Tekrar açılan ve yüzüme doğrultulan kamera da dahil.

Kafamda bir ışık parlıyor.

Bu tam anlamıyla en kötü kabusum. Zorla gülümsüyorum, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Herkes burada. Hepsi bana bakıyor. Bekliyorlar.

"Kazanacağını biliyoruz," diyor Dorothy. Hayvan desenli kıyafetleri seven yaşlı kadın, ikiz kardeşi Margaret ile birlikte Heart's Cove Hotel'in sahibi. Kolunu omzuma atıyor ve beni bir kez daha kucaklıyor. "Sen bu kasabanın gururu ve neşesisin, Jen."

"Televizyona çıkacağına inanamıyorum!" Candice'in kızı Allie kulağıma bağıyor.

"Hadi Jen! Hadi Jen! Hadi Jen!" Fiona, Candice ve benimle birlikte kafenin sahibi olan ateşli kızıl saçlı Simone tezahürat yapmaya başlar.

Korkunç bir dehşet içinde, herkes ona katılır. Kafedeki onlarca insan bana bakıyor, beni alkışlıyor, adımı haykırıyor, *bir şey bekliyor...* Ne istediklerini bilmiyorum! Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden, aptal gibi, sadece donup kalıyorum. Bu büyük kalabalığın ortasında duruyorum, vücut ısımin gittikçe yükseldiğini hissediyorum, panik ise kafamın içinde dönüp duruyor.

Çok fazla insan var. Yeterli hava yok. Çok fazla ilgi, beklenti var. Benden bir şey yapmamı istiyorlar, ama tek yapabildiğim burada durmak. Ne yapacağım? Ne diyeceğim? Nasıl...

Vücudum, belimi saran iki büyük, geniş el tarafından yukarı çekiliyor. O ellerin Fallon'a ait olduğunu belli belirsiz fark ediyorum, omzuna atılırken, güçlü kolu uyluklarımın etrafını sarıyor.

"Geçiyorum!" diye bağıyor. "Çekilin, millet!"

Nefes nefese, içimde hala panik hissederek, omzumun üzerinden bakınca aramızda ve kapı arasında ince bir boşluk oluştuğunu görüyorum. Fallon kalabalığın arasından ilerliyor, kapı açılıp tatlı, tatlı temiz hava ciğerlerimi doldurana kadar durmuyor.

Fallon'un beni yere indireceğini düşünerek derin bir nefes alıyorum. Ama indirmiyor. Yürümeye devam ediyor. Ve yürüyor. Ve yürüyor.

Blok boyunca yürüdük ve köşeyi döndük, Fallon sonunda beni sabit ve dikkatli hareketlerle yere indirdi. Başını eğdi, gözleri benimkilerle buluşsun diye, kızarmış yüzümü inceledi. "İyi misin?"

"İnsanlar," diye nefes vererek söylüyorum. "Stresli görünüyordun."

"Çok fazla insan var," diyorum.

"Anladım." Fallon bir elini belimden çeker ve ben hemen onun rahatlatıcı sıcaklığını ve ağırlığını özlerim. Ama çok uzağa gitmez, avucunu boynumun arkasına kaydırır ve beni göğsüne çeker.

Birkaç kez titreyerek nefes alıp verdikten sonra, ona sarıldığımı, ellerimin gömleğine tutunduğunu, gözyaşlarımın jarse kumaşı ıslattığını fark ettim.

"Bunu yapamam," diyorum, sesim onun geniş, güvenli göğsünde boğuklaşıyor. Temiz deterjan kokusunu ve Fallon'a benzeyen misk kokulu kolonyayı içime çekiyorum.

"Yapabilirsin." Eli saçlarıma gömülürken, diğer eli belime kayar ve sırtımda yavaş, rahatlatıcı dairesel hareketler yapmaya başlar.

"Çok fazla baskı var." Son kelimedede sesim çatlıyor.

Fallon'un eli donar ve yüzüme bakmak için birkaç santim geri çekilir. "Gerçekten durmak mı istiyorsun? Yarışmayı bırakmak mı?"

Yargılayıcı bir şekilde söylemiyor. Sadece... *soruyor*.

İfadesindeki samimiyet beni derinden etkiler. Yutkunurum, zihnim karışır, doğru kelimeleri bulmaya çalışırım.

Hayatımda bir şeyler yapmam gerektiği hep söylendi. Birisi olmam gerektiği. Kendimi kanıtlamam gerektiği. Ebeveynlerimin gölgesinde büyüdüm, ikisinin toplamda evimizin

Onlar kendi alanlarında devlerdi. Doğa güçleriydiler.

Başarılı olup olmayacağım hiç sorun olmadı, sadece bu yolda neyi feda edeceğim sorusu vardı.

Ve ben her zaman elimden gelenin en iyisini yaptım. Üniversiteye burslu girdim ve teknoloji kariyerimde roket gibi yükseldi. Pastacılık okulunu Guillaume Boucher'den iş teklifi alarak bitirdim. Ben başarılıyım. Ben bir kazananım.

Ama... *yorgunum*. Ya bu rekabet çok fazla gelirse?

Farkına varmadan elli yaşına gelmiş olacağım. Hayatımda temelde iki tam kariyerim oldu ve hala vereceklerim var ama ne zaman yeterli olacak?

Ne istediğimi bilmiyorum. Yarışmayı kazanmak istiyorum. Dün o kekleri pişirirken hissettiğim o heyecanı tekrar yaşamak istiyorum, zamanlayıcı geri sayarken, sadece pişirme yaparken hissedebileceğim o akışa girmeyi istiyorum.

Yüz bin dolar kazanıp kendi pastanemi açmak istiyorum. Kitabımın başarılı olmasını istiyorum... ama aynı zamanda Fallon'un kollarını bana doladığını hissetmek ve beklemediği bir şey söylediğimde gülüşünü görmek istiyorum.

Bu yüzden, Fallon'un bakışlarıyla karşılaşp başımı salladığımda, bunun nedeni başarılı olmak için rekabet etmem gerektiğini hissetmem değildir. Uzun zamandır ilk kez, bunu yapmak istediğim için yapıyorum.

"Hayır," diyorum ona, sesim güçleniyor. "Bırakmak istemiyorum. Sadece... kalabalıktan hoşlanmıyorum."

Dudakları kıvrılır. "O zaman seni onlardan uzak tutarım. Senin resmi kişisel alan uygulayıcın ve örümcek avcın olacağım. Sana ben bakarım Jen. Tek yapman gereken kazanmak."

Kısa bir an için gözleri dudaklarıma düşer ve içimde bir ateş alevlenir. Beni öpmesini istiyorum. Geçen bir yılın ardından, beni terk etmesinin ardından bile. Her zamanki gibi dikkatimi dağıtan en büyük şey olmasına ve öpüşmenin kafamı karıştıracığına rağmen, yine de dudaklarını tekrar tatmak için can atıyorum.

Sonra Fallon'ın gözleri, Gus'ın kameramanla birlikte durduğu sokağın sonuna kayar. Yanakları kızarmış, sarı saçları dağınık bir şekilde başının etrafında durmaktadır.

“Orada harika çekimler yaptık, çocuklar. *Harika* çekimler. Hadi senin evine gidip kısa bir röportaj yapalım, sonra öğle yemeği molası verelim. Harika. Jen, hayranların yeni gözdesi olacaksın. Sana bahis oynamakla doğru kararı verdiğimi biliyordum!”

Fallon ellerini vücudumdan çekiyor, ama avucuyla benim avucumu buluyor. Avucumu sıkıyor ve içime bir güç akımı doluyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve dudaklarımdan gün boyunca ilk kez gerçek bir gülümseme süzülüyor.

Evet, bunu yapabilirim — Fallon yanımda olduğu sürece.

BEŞ FALLON

Jen'in evini hiç görmedim. Her gün yan yana çalıştığımız yıllar boyunca, onu evine bile götürmedim. Bu yüzden, şehir merkezinin dışındaki küçük bir apartmana vardığımızda, ne beklemem gerektiğini tam olarak bilemiyorum. Militan bir düzenlilik mi? Spartalı bir dekor mu? Süper organize, minimalist, Pinterest'e layık bir şey mi?

Ama kapının ardında beni karşılayan şey bu değildi.

Jen lanet bir ormanda yaşıyor. Her yer bitki dolu. Her pencere pervazında. Her düz yüzeyde. Her köşede. Kaktüsler ve sukulentlerle dolu bir kitaplık var ve balkona açılan pencerelerden, otlarla dolu düzinelerce saksı görüyorum. Yakından bakınca, her bitkinin üzerinde renk kodlu küçük etiketler olduğunu görüyorum. Etiketlerin üzerinde, her birine elle yazılmış düzgün, kare şeklinde numaralar var.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıp dikkatimi Jen'e çeviriyorum. Çantasını kapının yanındaki küçük masaya bırakıyor —ki bu masa şüphesiz tam da bu amaçla satın alınmış— ve o dayanılmaz dudaklarını dişlerinin arasına alıyor. Uzun bir nefesle dudaklarını açıyor. "Evet, işte bu kadar." Kollarını açıyor. "Sana evimdeki bitkileri gezdirebilirim, ne dersin?"

Gus kaşlarını çatarak odadaki yüzlerce yeşillik parçasına göz gezdirir. Kafasında dişlilerin gıcırdandığını, bu yağmur ormanını gezmenin ne kadar süreceğini hesapladığını neredeyse duyabiliyorum. "Uh, bu... gerekli değil. Belki mutfağı görebiliriz?"

"Tabii, tabii." Jen başını sallar ve kapısı olmayan bir kapıdan görünen mutfağa doğru yürümeye başlar, sonra en yakın pencerenin yanındaki bitkilerden birinin önünde durur. Bitkinin sert yeşil yaprakları birkaç santim genişliğinde ve bir metre yüksekliğindedir. Toprağı karıştırır ve kaşlarını çatır, sonra saksıyı yüz seksen derece döndürür. Başka bir bitkinin önünden geçerken, birkaç ölü yaprağı budar ve sonunda mutfağa varır.

Bu kadını çok seviyorum.

Yani, onun tuhaf huyları, büyük beyni ve bin bir ruh haliyle onu bir süredir sevdiğimi biliyordum. Ama bu? Bu tam olarak Jen'e özgü bir şey, kelimelerle ifade edemem bile. Takıntılı, yetenekli, tuhaf bir şekilde çekici. Kelimenin tam anlamıyla, iyi olmadığı hiçbir şey yok.

Belki de topluluk önünde konuşmak. Ve küçük sohbetler.

Yine de, herkesi takip ederek dar mutfağa girip kapı eşiğine yaslandığımda, onun hareketlerini izlemekten kendimi alamıyorum. Hareketleri her zaman verimli ve hesaplıdır. Fazladan enerji harcamaz, çünkü muhtemelen bitkilerine vuran güneşin açısını ve bunun bitkilerin büyümesine nasıl etki edeceğini analiz ediyordur. Tezgaha yaslanarak sonunda benimle göz göze gelir.

Yanakları, çok sevdiğim o pembe tonda, gözleri ise kafedeki olaylardan dolayı hâlâ biraz vahşi. Gus ona bir sandalyeye oturmasını söyler, sonra yanına bir sandalye çekip bana da oturmamı söyler. Dayanamayarak kolumu koltuğunun arkasına doladım ve vücudumu ona yasladım.

O uzaklaşmıyor, bu da göğsümü sıcaklık kaplıyor.

Asla ayrılmamalıydım. Onun için savaşmalıydım. Evet, bugüne kadar beni gölge gibi takip eden karmaşık bir geçmişim var. Ama Jen bunu anlayacaktır... değil mi? O da beni benim onu istediğim kadar istiyor... tabii benim ayrılmam bardağı taşıran son damla olmadıysa. Merak ediyorum, bizim için çok mu geç oldu?

"Sadece ikinizi tanımaya çalışıyoruz," diyor Gus, kameraman tripodunu açıp ışıkları kurmaya başlarken. "Yarışmada ilerlerseniz, izleyicilerin sizi tanıyabilmesi için program boyunca bu kliplerin bazılarını düzenleyeceğiz." Jen ellerini sıkıca yumruk yaparken, parmak eklemlerinden beyaz bir ışık yayılıyor. Koltuğunun arkasına attığım elimle, kasları gevşeyene ve avuç içleri uyluklarına düzleşene kadar parmak uçlarımla omzuna şekiller çizmeye başlıyorum.

Derin bir nefes alır, vücudu benimkine hafifçe erir. Sonra başını sallar. "Tamam. Hazırım."

Öğle yemeği için zamanında sete geri döneriz, sonra başka bir küçük fırıncılık yarışmasına gireriz. Bize şekerli kurabiye ve kraliyet kreması verilir ve on beş dakika içinde elimizden geldiğince kurabiyeleri süslememiz istenir. Jen tabii ki çok başarılıdır. Ben her zamanki gibi onun yanında tökezlerim.

Reklam ve sosyal medya için birkaç promosyon fotoğrafı daha çekildikten sonra, çiftlik evinde doyurucu bir akşam yemeği yiyoruz ve sonunda akşam için izin veriliyor. Bernard Franco, Jen'in omzuna elini koyarak ilk birkaç yarışmada gösterdiği başarıdan dolayı onu tebrik etmek için geldiğinde, içimden gelen homurtuyu zorlukla bastırıyorum. Jen sadece başını sallayarak teşekkür ediyor ve ona daha fazla ilgi göstermiyor. Onun tepkisi beni olması gerekenden daha fazla memnun ediyor.

Konukevine geri döndüğümüzde Jen sessizdir. Yüzü solgun ve gergindir. Jen odanın ortasında durup mutfığa doğru yönelirken, ben arkamızdan kapıyı kapatırım. Suyu kaynatmaya başlar ve eşyalarını karıştırarak çay poşeti arar, sonunda kollarını kavuşturup tezgaha yaslanır.

Tırnaklarını ısırarak, Jen sanki zeminde bir delik açmaya çalışır gibi bir noktaya bakıyor.

Pencerenin yanındaki kanepeye oturup kolumu kanepenin arkasına uzatarak onu izliyorum. "Gerçekten çok iyidim Jen."

Jen övgüyü kabul etmek yerine konuyu saptırır. "O kurabiyede hata yaptım. Birinci olabilirdik."

"İkinci olduk. İlk iki ısırık büyüklüğündeki yarışmada birinci ve ikinci olmak fena değil."

O, "Yine de" diye homurdanır.

"Ve röportajın harikaydı."

"Garipti."

Kıkırdayarak odayı geçip tezgaha yaslanıyorum, ellerimi onun iki yanına koyuyorum. O benim için bir mıknatıs gibi; fırsat buldukça ona yaklaşmaya dayanamıyorum. Başımı eğip gözlerine bakıyorum. "Jen, bu övgüler kabul etmeye çalış, tamam mı? Bugün harikaydın."

Ağzını açar, sonra tekrar kapatır. Büyük bir çaba sarf ederek gözlerini benimkilere diker. "Teşekkür ederim," der, kasıtlı bir hassasiyetle.

Gülümserim. "O kadar zor mu oldu?" "Evet."

Gülümsemem genişliyor, kendimi ona doğru eğilmekten alıkoyamıyorum. Kollarımı ona doladığım, ellerimi onun kıvrımlarına koyduğum hissi hatırlıyorum. Ona hakım varmış gibi öptüğüm hissi hatırlıyorum.

Bunu tekrar istiyorum. Ölene kadar her gün bunu istiyorum.

Gözlerim dudaklarında kalıyor, vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Parmaklarım tezgâhı o kadar sıkı kavıyor ki, elimde toz haline gelmesinden korkuyorum. Onu öpme isteği beni neredeyse alt ediyor. Onu kaldırıp, açılmış bacaklarının arasına girebilirim. Kot pantolonunu yırtıp, yüzümü bacaklarının arasına gömebilirim. Ağzımın üzerinde zıplarken, adımı haykırmasını sağlayabilirim. Zırh gibi giydiği kontrolünü bırakıp, parçalanışını görmek isterim.

Ama yapmayacağım.

Jennifer Newbank benim gibi bir erkekle yatacak türde bir kadın değil. Ya da benim geçmişim hakkındaki gerçeği bilseydi yatmazdı.

Sonunda, iniltiyi bastırarak kendimi ondan ayırıyorum.

O gece, karyolada uyudum. Sabah, ağırlar içinde yerde uyandım, ama Jen'i kollarımda tutamayacağımı bildiğim için, onu kollarımda tutmaktan daha iyiydi.

İKİ GÜN DAHA böyle geçer: küçük zorlukları filme almak, yarışmacılarla sohbet etmek, jüri üyelerini tanımak. Bir akşam, akşam yemeğinde, Bernard Jen'in kitabını çıkarır ve hiç duymadığım özel bir pasta tekniği için ona iltifat etmek üzere tariflerden birini açar. Onu boğazlamak için kendimi zor tutarım. Jen'e gülümser, gözleri yüzünde dolaşır, göğüslerine iner ve onun ilgisini dilimde neredeyse tadabiliyorum.

Ellerim yemek masasının altında yumruk haline geldi, nefesim ciğerlerimden girip çıkıyordu.

En kötü kısmı neydi?

Bernard Franco, Jen'in birlikte olması gereken tam da bu tür bir adam. Başarılı, karizmatik ve ünlü. Aptalca, mükemmel şekillendirilmiş kahverengi saçları ve aptalca

delici gözleriyle yakışıklı olduğunu söyleyebilirim. Jen'e baktığında yeteneğini görüyor, yani tamamen cahil olmadığı açık.

Ve onu istiyor.

Ama Bernard'ın Jen için daha uygun bir eş olacağını ne kadar *bilsem* de, onun aptal yakışıklı yüzüne yumruk atmak istemeden edemiyorum.

Çünkü Jen *benim*. En azından bir aylığına.

Ertesi sabah, boynum tutulmuş ve ayaklarım karıncalanmış olarak uyanıyorum. Ranza benim için çok, çok küçük ama Jen yatağı hak ediyor. Ben kesinlikle hak etmiyorum ve o sabah onun yanında uyanmaktan ne kadar keyif aldığımı düşünürsek, bunun tehlikeli bir yol olduğunu zaten biliyorum.

Diş fırçasını elinde tutarak banyodan çıkar ve ben kendime gelmeye çalışırken gözlerimi ovuşturmamı izler. "İlk eleme yarışmasına sadece bir saat kaldı," der ve telefonundaki saate bakar.

Esnememi bastırıyorum. "Gergin misin?"

O burun kıvrıyor. "Tabii ki. Gergin olmaktan daha büyük bir kelime ne olabilir?"

Endişeli? Kaygılı? Ödün patlamış?"

Yatağa yaslanıp kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum ve Jen'in gözlerinin omuzlarımda, kollarımda, göğsümde dolaştığını, sonra da tişörtümün yukarı kayarak cildimi ortaya çıkardığı karnıma indiğini büyük bir memnuniyetle fark ediyorum. Battaniye kalçalarımın üzerinde toplanmış durumda ve ben de dizimi kaldırarak onun bakışları altında büyüyen nabız gibi atan ereksiyonumu gizliyorum.

Onun bakışları çok ateşli ve ben de azgın, heyecanlı bir pislik olduğum için onu yatağa atıp içime almak istiyorum. Gözlerini benden ayırıp banyoya döndüğünde, avucumu kasıklarımın altına bastırıp tavana bakarak sertleşmiş penisimin inmesini diliyorum.

Buna gönüllü olmamalıydım. Onu Four Cups'ta görmediğimde, şehri tekrar terk etmeliydim.

Gerçek şu ki, durumumuz değişmedi. Ben hala, gençliğini boşa harcayan ve hayatında hiçbir şey başaramamış, başarısız bir aşçıyım.

Ben, hayatına devam etmeye çalışan ama başladığı yere geri dönen adamım.

O ise hala, hiç bitmeyen bir yükseliş eğrisinde olan parlak bir fırıncı. Dünyaca ünlü pasta şefleri bile onun parlaklığını takdir ediyor ve onu görünce ağızlarının suyu akıyor.

Ama Jen banyodan çıkıp kendine çay döktüğünde, benim için bir fincan alıp kahve doldurduğunu görüyorum. Kahveyi sevmez, ama ben uyanmadan önce bir demlik hazırlamış olmalı. Kalbim sıkışıyor, çünkü onu hak etmiyorum. O benim gibi bir adam için fazla iyi.

Jen yatağımın ucuna oturur, ben de doğrulur ve buharlı bardağı alırım. Birlikte olamamızın tüm nedenleri kafamdan uçup gitmiş gibidir. Onu kendime çekmek, sırtının göğsüme yaslandığını hissetmek, parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve bana karşı yumuşadığını hissetmek için can atıyorum. Kendime onu hak etmediğimi kaç kez söylesem de, onu iki kat daha fazla arzuladığım gerçeği değişmiyor.

Pencerenin dışındaki hareket gözüme çarptı. Vücudum gergin bir şekilde sallanan ağaçlara gözlerimi kısıarak, orada ne olduğunu görmeye çalışıyorum.

"Ne oldu?" Jen kanepede bana yaklaşır ve dizleri uyluğuma değir. Bir anlığına o temasa bakarım, bana bu kadar kolay yaklaşabilmesini seviyorum. Pencereden tekrar dışarı baktığımda, tek gördüğüm yeşillik.

Kafamı sallarım. "Hiçbir şey. Orada aktif bir geyik popülasyonu olmalı. Ağaçlarda hareket eden şekiller görüp onların insan olduğunu düşünüyorum."

"Belki de kuşlardır." Titrer.

Gülümserim. "Hâlâ korkuyor musun?"

"Ne demek 'hala'?" Geri çekilir. "O olay travmatik bir deneyimdi."

Alarmı çalarken gülümsüyorum. "İlk eleme mücadelesine başlama zamanı."

Jen uzun bir nefes verir ve ben elimi onun uyluğuna kaydırarak rahatlatıcı bir şekilde sıkarım, avucumun altındaki vücudunun hissini seviyorum. Daha fazlasını istiyorum, her zaman daha fazlasını.

Dokunuşum Jen üzerinde herhangi bir etki yaratıyorsa da, bunu göstermiyor. Aklı çoktan önündeki göreve odaklanmış durumda. Omuzlarını dikleştirip çenesini sıkıyor. "Hadi başlayalım."

ALT JEN

İLK ELEME MÜCADELESİ: KRUASANLAR

Üç dakika kala sete varıyoruz ve Daisy Dukettes'in yanındaki koltuklara oturuyoruz. Ahırın ön tarafına bakan yarım daire şeklinde dizilmiş on altı sandalye var, mutfak istasyonları ise arkamızda. Fallon ve ben en soldayız.

"Merhaba." Sonia kolumu sıkıyor. "Bugün için heyecanlı mısınız? İkiniz bütün hafta boyunca çok iyiydiniz! Teksaslı çocukların, ikinizin yenilmesi gereken çift olduğunuzu söylediğini duydum."

Fallon ve benim bir çift olduğumuzu düşününce göğsüme bir ok saplanır. Yarım dairenin karşı ucuna bakarım, orada iki iri yarısı Teksaslı, kollarını kavuşturmuş, yüzlerinde geniş, dostça gülümsemelerle oturmaktadırlar.

Reg bakışlarımı fark ettiğinde yüzü somurtkan bir ifadeye büründü. Geri çekildiğimde bana göz kırptı.

Tamam o zaman. Belki de bu yarışmadaki herkes delidir.

Fallon, neredeyse bu sabah yaptığı gibi, uyluğumu sıkıyor. "Bize bir şey yapamazlar, Jen." Gözlerim kapanırken dudakları kulağımın kenarına değiyor.

Bu çok, çok iyi hissettiriyor.

Sıcaklık içimi kaplar ve Fallon elini çektiğinde, odadaki tüm sıcaklığı da beraberinde götürmüş gibi hissederim. Avucunun izi kot pantolonuma kazınmış kalır ve dokunduğu yeri ovuşturmamak için ellerimi yumruk yaparım. Parmaklarının izini hafızamdan çizebilirim, çünkü cildime kazınmış gibi hissediyorum.

Son üç gündür, Fallon'ın dokunuşunu özlemeye başladım. Yanımdan geçerken elini kalçama koyuşunu, ya da oturduğum her koltuğun arkasına kolunu atışını. Hiç kimseyle

hiç kimseyle temas kurmayı arzulamamış biri için, onun dokunuşunun tadını çıkarmak... beklenmedik bir şey.

Bu, eve yüz bin dolar ve bir kupa ile dönme hedefimden dikkatimi dağıtıyor, ama bunu umursayamıyorum.

Sonra sunucu ve jüri üyeleri gelir, kameralar çekime başlar ve sinirlerim patlar.

Özellikle de Carrie pasta yapacağımızı söylediğinde.

Şimdi, ben pasta yapımında iyiyim, ama bu iş titiz ve doğru yapması zor olabilir. Bu yüzden jüri üyeleri bize otuz altı adet mükemmel, kat kat kruvasan yapmamız gerektiğini, bunların yirmi dördünün de bizim seçtiğimiz iki farklı lezzetle doldurulması gerektiğini söylediğinde, avuçlarım terlemeye başladı.

Kamera arkasında duran Gus, bakışlarımı yakaladı ve gizlice başparmağını kaldırarak bana destek verdi. Four Cups'ta kruvasanlarımı tatmış ve çok etkilenmişti, ama bunu bir yarışma ortamında yapmak farklı bir şeydi.

Kruvasanlar çok aşamalı bir süreç gerektirdiğinden, bugün yapmaya başlayacağız, gece boyunca buzdolabında mayalanmaya bırakacağız, yarın ise canlı seyircilerin önünde katlama, şekillendirme, son mayalanma ve pişirme işlemlerini yapacağız.

Sinirlerim karnımda kıvrılan yılanlar gibi. Kendimi kontrol etmeye çalışırken ellerimi sıkıca birleştirdimce parmaklarımdan bir acı geçiyor. Ben televizyon için yaratılmamışım. Odanın her yerine yerleştirilmiş kamera lensleri, bana dik dik bakan büyük, siyah gözler gibi, kalbimi o kadar hızlı attırıyor ki, koltuğumdan düşecekmişim gibi hissediyorum.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Ya ilk engelde başarısız olursam? Bu, televizyon izleyicilerinin göreceği ilk mücadele olacak — geri kalan kısa yarışmalar sadece çevrimiçi izleyiciler içindi ve eleme tehlikesi yoktu. Bu benim uzmanlık alanım olması gerekirken, ya yüzüstü düşersem?

Ya arkadaşlarım, ailem, yayıncım ve yeni hayranlarım ne kadar kötü performans gösterdiğimi görürlerse? Ya ilk turda elenirsem?

Mükemmelden azı yeterli değildir.

Ama Fallon benim yanımda sürekli destek oluyor ve ikimiz bize ayrılan bir saatte hamuru, hamurun gevrekliği için çok önemli olan tereyağı blokunu ve kruvasanlarımızda kullanmaya karar verdiğimiz iki dolgudan birini hazırlıyoruz. Fallon beni cesaretlendiriyor.

Klasik bademli kruvasan önerdiğimde, bunun çok klişe olacağına dair endişelerimi bir kenara atıyor.

"Klasik iyidir, Jen. İçgüdülerine güven. Ben senin içgüdülerine kendiminkinden daha çok güveniyorum." Onun haylaz gülümsemesi iç çamaşırlarımı eritiyor, bu da dikkatim dağılma sorunuma hiç yardımcı olmuyor.

Bir saatin sonunda, diğer yarışmacıların coşkulu yüzlerine bakıyorum ve Fallon'un kolunu omuzlarıma dolamasına izin veriyorum, beni kocaman göğsüne çekiyor.

"İyi iş çıkardın, Jen," diyor kulağıma. Başparmağıyla yanağımdaki unu silip alıyor, bu tüy kadar hafif dokunuş içimi bir sıcaklık dalgasıyla dolduruyor.

Kollarımı beline doladım, başımı eğip onun muhteşem yüzüne baktım. "Sen de öyle." Gözlerimin köşeleri kırışan, ağzının etrafındaki gülümseme çizgileri derinleşen gözlerine baktım.

Bu tuhaf, yoğun rekabet ortamının büyüğü mü bilmiyorum, ama onun yüzündeki o ifadeye alışabileceğimi düşünüyorum.

O AKŞAM, diğer yarışmacılarla akşam yemeği yiyoruz. Herkes gergin. Pastacılık okulunda tanışan iki İngiliz fırıncı, Tom ve David'in yanına oturuyorum. Kendilerinden emin görünüyorlar, hatta Fallon ve benim dolgularımızı yaptırmamış olmamıza şaşırmışlar. Karşımda, New York'tan gelen anne-oğul ekibi Mary ve Tony, aile fırınına işletiyorlar, ikinci dolgumuzu yarına bıraktığımızda onlar da şaşırmışlar.

"Yarın çok zorlanacaksınız," diyor Mary. "Sorun olmaz," diyor Fallon kendinden emin bir şekilde.

"Sadece bir tanesini bitirebildik," karşımda oturan Hillary diyor. "Eğer sen programın gerisindeysen, biz de öyleyiz." Kocasına gülümsüyor, kocası da ona masum bir öpücük veriyor. Onların Virginia'da küçük bir kasabadan geldiklerini ve evde pasta süsleme işi yaptıklarını öğreniyorum. bakmak tüm tüm tüm sinirlerim sinirlerim titremeye gerilmeye gergin Herkes çok *yetkin*. Bazıları benim üç katım kadar uzun süredir pasta yapıyor. Ben ise on yıldan az bir süre önce başladım!

Paniklemeden önce, Fallon elini uyluğuma koydu ve bana sorgulayan bir bakış attı. Sonra masanın diğer ucunda çıkan bir kargaşa beni düşüncelerimden kopardı. Carla'nın İngilizce'de de İspanyolca'da olduğu kadar sivri dilli olduğunu hemen fark ettim. Emma gülmekten ikiye katlanırken, yaratıcı hakaretler şiddetle savruluyordu. Carla, birkaç dakika içinde iri Texan'ları sindirdi.

Sonia ve Nikki'nin narin, çınlayan kahkahaları var ve üç yaşından beri arkadaş olduklarını öğreniyorum. Akraba olmasalar da sık sık ikiz sanılıyorlar. Muhtemelen ikiz gibi giyindikleri için böyle olduğunu söylediğimde, sadece gülüyorlar.

Idaho'dan gelen cupcake çifti Tori ve Hank çok sevimli. Dört çocukları var — iki kız, iki erkek — ve otuz yıl önce pastacılık okulunda tanışmışlar.

Şaşkınlığımı atlatıp, kendimi... *eğlenirken* buluyorum. Fallon yanımda oturuyor, bacağı benimkine değıyor, kolu sandalyemin arkasına atılmış ve ben, neredeyse hiç tanımadığım bir grup insanla gülüyorum.

Bu tamamen duyulmamış bir şey.

Fallon ve ben konuk evine geri döndüğümüzde, yorgun ama mutlu hissediyorum. Fallon yine karyolayı kullanmakta ısrar ediyor ve uyandığımda onun karyoladan düştüğünü görüyorum, göz maskemi çıkarmadan sadece örtüyü geri çekiyorum. İlk gecemden beri benimle yatağa dönmedi, bu yüzden birkaç saniye nefesimi tutuyorum.

Yatağın yanımda çöktüğünü hissettiğimde, kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Ertesi sabah kruvasan yarışmasını bitirmek için ahıra geri döndüğümüzde, neşe ve keyifli ruh halim tamamen kaybolmuştu. Yarışma zamanı gelmişti. Herkese bunu yapabileceğimi gösterme zamanı.

Jüri üyeleri bize bir başka zorlu görev daha veriyor ve puf böreğı ile altı adet mükemmel, birbirinin aynısı Danimarka çöreğı yapmamızı istiyor. Bu da Fallon ve benim dikkatimizi ikiye bölmemiz gerektiğı anlamına geliyor. Fallon'un tarif olmadan puf böreğı yapmayı bilmediğini öğrenince hızlıca bir karar veriyorum. O kruvasan hamuruna tereyağını katlayıp iç malzemeleri hazırlayacak, ben de Danimarka çöreklerini yapacağım.

İşler çok çabuk rayından çıkmaya başlar, tam da canlı seyirci geldiği sırada.

Bir şekilde, bademli kruvasanlarımızın dolgu malzemeleri çok, çok tuzlu oluyor. Yeniden yapılması gerekiyor. Bu iş bittiğinde, kırmızı zamanlayıcı geri saymaya başlıyor, bu yüzden buzdolabındaki katlanmış kruvasan hamurunu kontrol etmeye gidiyorum. Yanında, özenle hazırladığım tereyağı bloğu hala plastiğe sarılmış durumda.

Kaşlarımı çatarak onu dışarı çekiyorum. "Fallon?"

O, yaptığımız diğer kruvasanlar için soğan ve keçi peyniri dolgusunu hazırlıyor —tuzlu olmasını kararlaştırdık— ve elleri kesmeye devam ederken omzunun üzerinden bakıyor. "Evet?"

"Kruvasanlar için hangi tereyağını kullandın?"

Başını tezgahın ucuna doğru çevirir. "Şuradaki."

Midem altüst oldu. "Oda sıcaklığındaki tereyağı mı?"

Bağırdı, sonra parmağındaki taze kan izine baktı. "Kahretsin. Kendimi kestim." Yukarı bakıp başını salladı. "Evet, yumuşak olanı. Hamurun üzerine sürdüm ve dediğin gibi katladım."

Bir sağlık görevlisi parmağına bakmak için koşarken, neredeyse ağlamaya başlıyorum. Kruvasanlar soğuk tereyağı gerektirir. İnce hamur tabakalarının arasına ince soğuk tereyağı tabakaları koymak gerekir. Fallon hamurun arasına tereyağı tabakaları koymamışsa, bu hamur işi gevrek olmayacak demektir. Kruvasanımız olmayacak.

Ve baştan başlamak için çok geç, özellikle de Fallon kan yüzünden soğan karışımını yeniden yapması gerektiği için.

Zamanlayıcı son saate geldiğinde, kruvasanlarımızın yeterince mayalanmadığını anlıyorum. Tereyağı düzgün bir şekilde katmanlanmadığından, kruvasanlar gevrek olmayacak. Yoğun, ıslak bir karışıklığa dönüşecekler ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Danimarkalı hamur işlerim biraz daha iyi sonuç verdi, ama içleri hiç de mükemmel değil. Onları da eğri kestim ve fırına koyduktan birkaç dakika sonra yumurta sürmeyi unuttum, bu yüzden olması gerektiği kadar altın sarısı renginde olmadılar ve içleri akıp kenarları yandı.

Tamamen ve tamamen tam bir felaket. Hiçbir şey yolunda gitmedi.

Ağlamak üzereyim ve ellerim o kadar titriyor ki Fallon danimarkalıları fırından çıkarmak zorunda kaldı. Dudakları büzülmüş, çenesi sert bir çizgi halinde.

Asma kadın tribünlerine bakınca, en iyi arkadaşım Candice'in korkuluğa yaslanmış olduğunu görüyorum. Simone ve Fiona, üzerlerinde parlak harflerle yazılmış ismimin yazılı olduğu pankartları sallarken, o da bana bağırarak tezahürat yapıyor.

Onların arkasında, bir adamın gözleriyle kısa bir an için bakışlarım kesişti, sonra o başını eğdi. Tanıdık geliyor muydu? Tekrar baktım ama kimseyi göremedim. Zaten gözlerim bulanık olduğu için net göremedim.

Karnımda bir korku hissediyorum. Herkes benim başarısızlığımı görecek.

Onların burada olması beni mutlu etmeliydi, ama tek hissettiğim derin ve ezici bir utanç. Hayatım boyunca binlerce kruvasan yaptım, ama hiçbirisi bu kadar kötü olmamıştı.

Fallon kruvasanları fırından çıkardığında, yüzümden sıcak bir gözyaşı silerim. Bir çocuk tarafından yapılmış gibi görünüyorlar. Bir amatör tarafından. Islak, kenarlarından tereyağı akıyor, yoğun ve altlarının hamurlu olduğunu şimdiden anlayabiliyorum.

Fallon tepsiyi yere koyar ve tezgaha yaslanarak, hilal şeklinde kabarmamış hamur parçacıklarını inceler. Bana bakar ve mutsuz görünür. "Çok üzgünüm Jen. Bu benim hatam."

Mahvolmuş kruvasanlardan birini alıp ters çeviriyorum, çenemi göğsüme indiriyorum. Alt dudağım titriyor.

Bak, bir yerlerde, bunun sadece bir TV programı olduğunu biliyorum. Bunun aptalca bir yarışma olduğunu ve büyük resimde hiçbir anlamı olmadığını biliyorum.

Ama mesele şu ki... benim için *çok önemli*. Bu program binlerce, belki milyonlarca insana yayınlanacak. Ailem de izleyebilir! Ulusal televizyonda kendimi rezil ederken beni gördüklerinde nasıl tepki verecekler? Benim yaptığım şey bu iken, pastacı olarak kariyerimi nasıl destekleyebilirler ki?

Yeni kitabın için tebrikler! Duyduğuma göre kruvasan bile yapamıyormuşsun.

"Hey, ağlama," diyor Fallon, en yakın kameradan beni korumak için yanıma yaklaşarak.

Elimi göğsüne koyup onu nazikçe itiyorum. "Dur, Fallon. Sorun yok."

Yüzü buruşur. "Üzgünüm. Benim hatamdı. Tereyağını bilmiyordum."

"Daha dikkatli olmalıydım," diyorum ve bu doğru. Pastacı şef olması gereken kişi *benken*, bu nasıl Fallon'un hatası olabilir ki?

Kendimden utanıyorum. Alt tarafı *pasta*, Tanrı aşkına. Ama, ama... Oh, ben tam bir ezikim, çünkü önemsiyorum. Bunun mükemmel olmasını istedim. İyi yapmak istedim. Arkadaşlarımın ve ailemin, anne babamın bu programı televizyonda izleyip, nihayet, *nihayet* neden "gerçek" işimi bırakıp bu hayali kovaladığımı anlamalarını istedim.

Bir şey *kanıtlamak* istedim.

Neden başkalarının ne düşündüğünü umursadığımı bile bilmiyorum. Mantıken, ben yetişkin bir kadın olduğumu ve bunun önemli olmadığını biliyorum. Ama bu çok kamuya açık gösterinin gurur duyabileceğim bir şey olmasını istedim. Bu benim rahatlık alanımın o kadar dışında ki, kendime bu kitap anlaşmasını hak ettiğimi, bu başarıyı hak ettiğimi göstermek için neredeyse başarılı olmam gerekiyor.

Amanda bana bu fırsatı sadece Fallon'a aşık olduğu için vermedi. Bana bu fırsatı verdi çünkü ben *iyiyim*.

Ama... öylesin mi? Aptal bir TV programını bile yapamıyorken, başarıyı hak ettiğimi nasıl iddia edebilirim?

Ağzımı açıp özür dilemek istiyorum, çünkü gerçekten, ne bahanem olabilir ki? Bu yarışmada benim partnerim olmak için her şeyi bırakan adamı hayal kırıklığına uğrattım.

Ama zil çaldı, asma kattaki kalabalık çılgına döndü ve ben gözlerimi arkadaşlarıma çevirdim. Candice'in kaşları yukarı doğru kalkmıştı. Simone başparmağını kaldırırken bana hüzünlü bir gülümseme attı, ama yüzlerindeki ifadeden, tabağımdaki yağlı, yoğun karışıklığın gurur duyulacak bir şey olmadığını anlayabiliyordum.

Başaramadım.

Fallon avuçlarını tezgahın üzerine koymuş, başını eğmiş. Benim daha iyi bilmem gerekirken onun kendini kötü hissetmesinden nefret ediyorum.

Carrie sessizlik istiyor ve odadaki gerginlik artıyor. Jüri üyeleri turlarına başlayıp Reg ve Tex'i

, Fallon elini belime koyuyor.

İçgüdüsel olarak çekiliyorum.

Bana dokunmasını istemediğim için değil, bu başarısızlıktan utandığım için. Tüm arkadaşlarımdan ne kadar kötü bir performans sergilediğimi görmesinden çok utanıyorum.

"Eve gidiyoruz," diyorum Fallon'a, sesim düz.

O bunu inkar etmiyor. Bir yarışma yüzünden bu kadar üzölmek aptalca, ama ben performans konusunda o kadar baskı altında büyüdüm ki, *herhangi* bir başarısızlık karakterime bir saldırı gibi geliyor. Kaybetmek omuzlarımda ağır, boğucu bir yük gibi.

Ben mükemmeliyetçiyim. Başarısız olmam. Sonuncu olmam.

kaybetmem.

Fallon'ın yüzü buruşuyor ve parmaklarını saçlarının arasına geçiriyor. "Bu benim hatam."

Omuzlarımdaki yük daha da ağırlaşıyor ve birdenbire Fallon'un kendini suçlamasına dayanamıyorum. Kendime her gün sert davranabilirim, ama ona? Bu Fallon'ın suçu değil. Ben ona doğru talimatları vermediğim için yanlış tereyağı kullandı. O bir fırıncı değil. O bir pasta şefi değil. O harika bir şef ve yeteneklerine saygı duyuyorum, ama hamuru doğru şekilde katlamayı bilmediği gerçeği tamamen benim suçum.

Hiçbir şey söylemeden, Fallon'un elini tutup sıkıca tutuyorum. Gözlerime bakıyor ve bakışlarında bir yumuşama oluyor. İçimdeki karanlık biraz olsun azalıyor.

Yıllarca kendime çok sert davrandım. Titiz davrandım. Başarılı olmanın, değerli olmanın tek yolu olduğunu düşündüm.

Ama ya başka bir yol varsa? Ya kendime bu kadar baskı yapmadan da mutlu olabilirim?

"Ani ölüm eleme turuna girdik," diyor Carrie, yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Jen, Fallon" — ikimize bakıyor, sonra bakışlarını Virginia'dan gelen iki pasta süsleyicisine çeviriyor — "Hillary, Nate. Her biriniz takımlarınızdan birer yarışmacı seçip karşı karşıya getirmelisiniz. Lütfen şimdi seçiminizi yapın."

Biliyorsunuz, bu programları televizyonda izlediğinizde, biraz saçma geliyorlar. Her şey çok ciddi ve duygusal, peki ne için? Aptalca bir yarışma için mi?

Ama size şunu söyleyeyim, gerçek hayatta baskı *çok yoğundur*. Bu ahırda iğne düşse duyulur. Fallon omzumu sıkıştırır ve bana başını sallar. "Başarabilirsin Jen." Dolgun dudakları gülümser ve içimdeki her şey gerilir, çünkü o gerçekten doğruyu söylüyor gibi görünür.

Bana inanıyor. Mutfakta geçirdiğim son birkaç felaket saatten sonra bile. Onu itip onun yerine kitabımı seçtikten sonra bile. Yine de, tüm bunlardan sonra, bana destek oluyor.

Onu hak etmiyorum.

Fallon kenara çekilir ve dün akşam yemeğinde beni güldüren, büyük kalpli adam Nate ile karşı karşıya kalırım. En az biri fırında pişirilmiş olmak üzere üç unsur içeren bir tatlı hazırlamamız gerekiyor. Malzemelerimiz sınırlı ve sadece yarım saatimiz var.

Zaman başlar ve ben kendi meditasyon alanımın derinliklerine dalarım. Zihnim sakinleşirken ellerim hızlı çalışır, hareketlerim kesindir; çırpır, karıştırır, eler ve yeni bir tatlıyı ortaya çıkarırım. Çilek sosu ve taze çırpılmış krema ile hızlı bir kurabiye yaparım. Guillaume'dan öğrendiğim beceriler, tatlıyı Michelin yıldızlı bir restorana yakışır şekilde zarif ve sanatsal bir şekilde tabağa yerleştirirken devreye girer.

Zil çaldığında geri çekiliyorum ve kızların diğer kattan bana tezahürat ettiklerini duyabilsem de, ilk baktığım kişi Fallon oluyor.

Gözleri parlıyor, dudakları geniş bir gülümsemeye yayılıyor ve ben daha bir şey söylemeden, bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyor ve beni kocaman, sıcak, güzel bir kucaklamaya sarıyor.

Ve başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

YEDİ FALLON

DİĞER YARIŞMACILAR, Jen ve ben, Jen ve benim elenmeyeceğimiz açıklandıktan sonra ana çiftlik evine gidiyoruz. Nate ve Hillary eleniyor, ancak yarışma bitene kadar burada kalacaklar. Hepimiz gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kaldık - canlı seyirciler de dahil - ve kazananlar ve kaybedenler hakkında sızıntı olmaması için bir ay boyunca Heart's Cove'da kalmamız bekleniyor.

Jen, büyük oturma odalarından birinde kanepede yanıma oturur, vücudu benimkine yaslanır ve ben kolumu omuzlarına dolarım. Bu çok doğru geliyor. Çok, çok doğru. Başını göğsüme yaslar ve sessizce iç çeker, kalbimin çarpıntısı daha da hızlanır.

Onu görmeye geri dönmem şaşırtıcı mı? Geldiğim yer, kim olduğum birdenbire değişmemiş olsa bile? Hâlâ ona layık olmasam bile? Mutfakta onun kadar ustaca davranan, sonra da kollarımda yumuşak, uykulu bir kedi yavrusuna dönüşen birine nasıl direnebilirim?

Bunu bir yıldan fazla bir süredir arzuluyordum. Dudaklarını tattığımdan beri, kollarım onsuz boş hissediyordu.

Diğer yarışmacılar içki içip elenmekten kurtulduklarını kutlarken, Jen bana bakar. "Sana sert çıktığım için özür dilerim."

Omuzlarım düşer, elim çenesini okşar. "Bana bağırmanın ki ."

"Evet. Bugün olanlar benim hatamdı. Sen fırıncı değilsin fırıncı değilsin. Tereyağı hakkında bilgin olmaması senin hatan değildi."

Omuz silkiyorum, sonra gülümsüyorum. "Büyürken evde Fransız pastacılığı hakkında pek bir şey öğrenmedim."

"Senin evinde büyümek nasıldı?" diye sordu, başını omzuma yaslayarak. "Annen sana

"

"Öyle," diye cevap veriyorum, kesin bir şey söylemeden. Başka bir şey söylemek istediğimde boğazımda bir düğüm oluşuyor. Ona, babamın ben on iki yaşındayken öldüğünü ve bu kaybın üstesinden nasıl geleceğimi bilmediğimi söyleyebilirdim. Onu hatırlamam için tek şey, kemik saplı, yılların kullanımıyla aşınmış oyma desenleri olan eski av bıçağıydı. Bu bıçak, babamın babasından ona miras kalmıştı, sonra da bana geçti.

O lanet bıçak hayatımı mahvetti.

Dul ve yalnız kalan annem, kendini paralamak için çalıştı ve kimseden yardım kabul etmedi. İki ya da üç işte çalışmak zorunda kaldı ve hiç eve gelmedi, kız kardeşimle beni kendi başımıza bıraktı.

Jen'e yanlış arkadaşlarla takıldığımı, bir kardeşlik bulduğumu sandığımı söyleyebilirdim, ama bulduğum tek şey belaydı.

Geçmişim bir kara delik gibidir. Çocukluğum birbiri ardına gelen travmalardan ibaretti ve yirmili yaşlarımin ortasına gelene kadar hayatımı düzene sokamadım. O zamana kadar, yaptığım tüm hataları hatırlatmak için sırtıma bir dövme yaptırmıştım. Hiçbir becerim yoktu ve zar zor aldığım lise diploması dışında hiçbir eğitimim yoktu.

O zamandan beri mutfaklarda çalışıyorum.

Ciğerlerim o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum, çenemi Jen'in başına yaslıyorum. "Bir yıl öncesine kadar hayatım çok sıkıcıydı," diyorum ona. "Senin çocukluğunu dinlemeyi tercih ederim."

Jen burun kıvrıyor. "Hayır, dinlemek istemezsin." "İsterim."

Benden uzaklaşıp yüzümü inceliyor, gözlerini kısıyor. "Şu anda ciddi misin?"

Ben Başımı sallıyorum. "Sen çok dahabenden bana benden daha neredeyse hiçbir şeyden daha fazla."

"Kafanı kontrol ettirmen gerekebileceğini söyleyen oldu mu?"

Dudaklarım kıvrılırken göğsümü saran gerginlik azalır. "Hayır, ama eminim sen söyleyeceksin."

"Büyüleyici" kendimi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Jen oturur ve boynunu bir yandan diğer yana uzatır. Işğın

işığın saçlarında nasıl dans ettiğini, ince boynunun nasıl hareket ettiğini, omuzlarının nasıl gerilip gevşediğini izliyorum.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim," diyorum sessizce.

"Şey, bilmek isterseniz, annem cerrah, babam ise CEO olarak büyüdüm," diyor o, gayet doğal bir şekilde. "Kardeşim işletme diploması aldı ve doğu kıyısındaki en hızlı büyüyen şirketlerden birinde yönetici pozisyonuna geldi, tabii ki o da ailemin gurur ve mutluluk kaynağı. Ben bunu yapıyorum" — yarışmacılarla dolu odayı koluyla işaret ediyor — "yani benimle ne kadar gurur duyduklarını tahmin edebilirsiniz."

Senin yanında oturduğunu bilselerdi daha gururlu olurlardı
daha gururlu olurlardı.

Zorla gülümserim ve ayağa kalkarım. "Hadi. Bir şeyler yapmak istiyorum."

Aslında bu konuşmadan, onun için yeterince iyi olmadığını sürekli hatırlatan bu konuşmadan uzaklaşmak istiyorum. Bir tabak dolusu yiyecek alıyorum

—fındık, tohum ve birkaç parça meyveyle dolduruyorum—ve ön kapıdan dışarı çıkıyorum.

Jen kaşlarını çatarak peşimden koşar. "Ne yapıyorsun?" "Efendilerimize bir sunum yapıyorum."

"Ne?" Jen başını çevirip bana kaşlarını çatarak bakar, sonra beni takip ederek çiftlik evinin yan tarafına gelir.

Bana saldırmış olan kargalardan bahsederken gösterdiği pencerenin altına geldiğimizde, yukarı bakıyorum ve pencerenin kapalı olduğunu görüyorum, ama büyük siyah bir kuş yukarıdaki olukta tünemiş durumda.

"Görünüşe göre kargaları kovmuşlar," diyorum ve tabağı yere bırakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslar Jen, gözleri kuşa kayarken koluma yapışır. "Onları beslersen asla gitmezler."

Kollarımı ona doluyorum — kendimi tutamıyorum — ve geri çekilirken onu kendime doğru çekiyorum.

Çatıda duran kuş bize bakar, sonra tabağa bakar ve incelemeye başlar. Kısa süre sonra, tabağın etrafında dört karga toplanır ve verdiğim yiyeceği gagalar.

"Fallon, bu iyi bir fikir değildi. Şimdi burada kalacaklar ve beslenene kadar herkese saldıracaklar!"

Gülümsedim. "Ya da bizim arkadaşımız olurlar ve ellerine çizik attıkları için özür dilerler."

Jen bana bakar ve kaşlarını çatar.

Gülümsememi tam olarak saklayamıyorum. Bana öyle bakmasını seviyorum, sanki çözülmesi gereken bir sorunmuşum gibi. Sanki yeterince düşünürse beni anlayabileceğini düşünüyormuş gibi.

Kargaları besleme konusunda haklı olabilir. Ama Jen kuşlara bakıp dudaklarının köşeleri titrediğinde, onun gülümsemesini görmek için bunu yüz kez yapabileceğimi biliyorum.

Sonra cebimdeki telefonum titrer ve Jen'den uzaklaşarak ekranımda küçük kız kardeşimin adının yandığını görürüm. Cevaplamak için kaydırıp telefonu kulağıma götürürüm. "Nora?"

"Fallon, yardıma ihtiyacım var." Kız kardeşim hıçkırarak ağlıyor ve ben donup kalıyorum.

Jen bunu fark eder ve bana bakar, yine o bilmece çözme kaşlarını çatarak.

"Ne oldu?" Hareket etmek için misafir evine doğru yürümeye başlıyorum. Kız kardeşimin ses tonu hiç hoşuma gitmiyor. Hiç de bile.

"Slim hapisten çıktı. Seni sormak için evime geldi."

Bu sözler göğsüme bir korku çivisi çakıyor. Harvey "Slim" Miller, on yedi yaşındayken en iyi arkadaşımdı. Aynı zamanda hayatımı mahveden adamdı.

Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki ekranı kıracağımdan korkuyorum. "Ne demek istiyorsun? Senin nerede yaşadığını nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum. Biri beni takip etmiş olmalı." Burnunu çekiyor. "Onunla konuşmalısın, Fallon. Üç kez evime geldi bile. Kendimi güvende hissetmiyorum."

İşte bu. Geçmişim, çirkin yüzünü gösteriyor. Bir türlü kurtulamadığım o gölge.

Sırtımdaki dövme yapıyı yapan adam kız kardeşimi taciz ediyor. *Ailemin* başına bu pisliği sokan benim. Onu tehlikeye atan benim. Ağaçlarda gördüğüm tüm o şekiller? Muhtemelen beni arayan Slim'in adamlarıydı.

Şu anda konuk evine yarı yoldayım, Jen yanımda aceleyle yürüyor. Tek kelime etmedi, ama dinlediğini biliyorum. Normalde

etrafımdaki herkesten uzaklaşıyorum. Kimse duymasın diye sesimi alçaltıyorum. Ama Jen elini elime kaydırıyor ve ben de onun rahatça yürüebilmesi için adımlarımı yavaşlatıyorum.

Onu yanımda istiyorum, ama Nora ile aynı durumda mı olacak? Etrafımdaki herkes için zehir miyim?

Derin bir nefes alıp dikkatimi tekrar kız kardeşime çeviriyorum. "Şu anda ayrılamam Nora. En az üç hafta daha kalmam gerek. Kalacak başka bir yer bulabilir misin?" Kapiya vardık ve Jen aceleyle kapıyı açmaya gidiyor. Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum. "Sana para gönderebilirim Nora, ama artık kendi dairem yok. Kalacak bir yerim yok. Birkaç gece için sana otel rezervasyonu yapabilirim. Bir çözüm bulmak için bize zaman tanı, olur mu?"

"O benim evimde kalabilir," diye araya girer Jen. "Nora kim olursa olsun, onunla şehirde buluşup anahtarları verebilirim. Ne zaman lazım?"

Kadın kiminle konuştuğumu bilmiyor ve şimdiden çantasını karıştırarak anahtarlarını arıyor. Anahtarları çıkarıp avuçlarında bir sunum gibi tutuyor.

"Bir saniye," diyorum kız kardeşime, sonra elimi mikrofonun üzerine koyuyorum. "Jen, sorun yok. Bunu yapmana gerek yok. O benim kız kardeşim. O sadece... Bir adam var..." Sessizleşiyorum.

Jen, cerrahlar ve CEO'ların dünyasında yaşıyor. Kötü kruvasanların gününün en kötü kısmı olduğu bir dünyada. Bu ise... Onun kapısına getirebileceğim şey, onun dünyasıyla aynı evrende bile değil.

Ama bu benim kardeşim.

"Hemen Nora'ya para gönderip, ona bir otel ayırtacağım ve sakinleştiğinde onu arayacağım."

Jen hafifçe iç çeker ve başını sallar. "Kalacak bir yere mi ihtiyacı var? Benim evimi kullanabilir. Kimse yok orada. Bitkilerimi sulayabilir. Bana bir iyilik yapmış olur." Bir süre durur, sonra kaşlarını çatır. "Aslında, bitkilerimi sulamasın. Sulama programı çok sıkı ve Candice bununla ilgileniyor. Her bitki için talimatları yazdım ve o da harfiyen uygulayacağına söz verdi. Başka birine bu işi emanet etmekten emin değilim."

İsteğim dışında dudaklarım gülümsemeye başladı. Elbette onun ormanında sıkı bir sulama programı vardır. Elini uzattığımda ve sıkıtığımda eli yumuşak ve sıcaktı.

"Başı dertte mi?" diye sorar Jen, zeki gözleriyle benimkileri arayarak. Ona keskin bir şekilde başımı sallıyorum. "Eski sevgilin mi?"

Kafamı sallıyorum. Bunu nasıl açıklayabilirim?

"Önemli değil. Onun güvende olmadığını mı söyledin? O zaman onu benim evime yerleştir." Anahtarları bana doğru uzatır, yüzündeki ifade bana mantığının kazanacağını bildiğini gösterir.

Omuzlarım düşer, pes ederim. "Teşekkürler. Sadece geçici bir durum." Telefonu kulağıma geri koyarım. "Nora?"

"Evet?" Sesi o kadar zayıf ki, küçük kız kardeşime bunu yaptığı için Slim'i öldürmek istiyorum. Onun yaşadığı yeri nasıl bulur da cesaret eder?

"Sana biraz para gönderiyorum. Heart's Cove'a gelebilir misin?"

"Evet. Arabam var. Bu gece çıkarsam yarın orada olabilirim. Yeterli param var Fallon, sadece ne yapacağımı bilemedim. İzleniyormuşum gibi hissediyorum."

"Tamam. Gerekli her şeyi topla. Geri dönmeyeceğini varsay. Seninle kasabada buluşurum ve benim evimde kalabilirsin..." Jen benim için ne ifade ediyor? *İş arkadaşı* artık doğru bir tanım değil. *Arkadaş da* yanlış geliyor. "Jen'in evinde."

Planlarımızı kesinleştirdikten sonra, kardeşimle telefonu kapattık ve ben uzun bir nefes alıp, başparmağımla işaret parmağımlı alnımda gezdirdim.

Bak, bunun çok bencilce geldiğini biliyorum, ama ne zaman kendim için bir şey yapmaya çalışsam, bir acil durum çıkıyor ve tüm zamanımı ve enerjimi ona ayırmak zorunda kalıyorum. Jen ile vakit geçirmek için bir ayım olmasını umuyordum, *sadece bir ay*. Ama gençlik hatalarımın bedelini yaşlanıp saçlarım ağarana kadar ödeyeceğim.

Yani, *yaşlanıp saçlarım ağarana* kadar.

Bir iç çekerek, kendimi buna razı ediyorum. Kız kardeşimi seviyorum ve kendi evinden ayrılmak zorunda kalması *benim* hatam. Jen'e sarılarak, meyveli şampuanının kokusunu içime çekiyorum ve sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyorum. Ona teşekkür ediyor muyum, yoksa sadece kollarımda onun rahatlığını mı arıyorum, emin değilim. "Bu gerçekten çok cömertçe

. Neler olduğunu öğrendikten sonra kız kardeşim için kalacak başka bir yer bulacağım."

"Sorun yok," diyor, sesi göğsüme yaslanmış halde boğuk çıkıyor. Benden uzaklaşıp bana bakıyor, aramızdaki hava hafifçe değişiyor. Kız kardeşimin telefonundan kaynaklanan panik azalıyor ve kalp atışlarım farklı bir tona bürünüyor. Jen'in vücudunu daha sıkı sarıyorum, bana bu kadar yakışmasını seviyorum. Ellerinin göğsümde kaymasını seviyorum.

Bu kadını hayatımın her günü öpebilirdim ve bundan asla bıkmazdım.

Jen'in parmakları sakalımın üzerinde dolaşıyor, yanaklarımda şekillendirdiğim cildi gıdıklıyor. "Kız kardeşinin bir kriz anında seni arayabileceğini ve senin de sorgusuz sualsiz sorunu çözeceğini bilmesi çok şey ifade ediyor bence."

Boğazım düğümlenirken bakışlarım yana kayıyor. "Ben onun ağabeyiyim."

"Benim ağabeyim, doğum günüm ve Noel dışında üç yıldır benimle konuşmuyor."

Ağabeyin muhtemelen Slim Miller gibi bir adamı hayatına sokmadı.

Gözlerine bakarak, başka biri olmayı diliyorum. Ona layık biri. "Yine de bir yabancıyı evine kabul edecek kadar yürekli birisin."

O gülümser ve ben ona daha sıkı sarılırım. "Kız kardeşin bir yabancı sayılmaz," der yumuşak bir sesle. Gözleri dudaklarıma düşer ve tüm kanım aşağıya hücum eder.

Ama dudaklarımı tekrar öpmek, annemle babamın kaza geçirdiği günden beri geçmeyen göğsümdeki acıyı dindirmek için eğilmeden önce, Jen çekildi. Ve ben ona izin verdim.

Çünkü, gerçekten, o benim sunabileceğimden daha fazlasını hak ediyor.

SEKİZ JEN

FALLON ve ben, "*ben beşikte yatacağım, hayır sen yatakta yatacaksın*" tartışmasını yapıyoruz, ta ki o yerde yatmaya başlayana ve ben onu gece yarısı yatağa davet edene kadar. Yine Fallon'un battaniyesinin altında uyanıyorum. Bu sefer, ben hareket ettiğimde gözlerini açıyor ve aramızda bir şeyin... sert olduğunu hissediyorum. Fallon kalçalarını benden uzaklaştırıyor ve uykulu bir iniltiyle üzerimden yuvarlanıyor.

Ve ben... hayal kırıklığına uğradım mı?

Bugün Pazar, yani bugün izin günümüz. Oturup başlığa yaslanarak yüzümü ovuşturarak uyanmaya çalışıyorum. Fallon'ın sert penisinin kıcıma değmesinin verdiği hissi ve bundan ne kadar hoşlandığımı unutmam lazım.

"Kız kardeşim beş ya da altı civarında şehre gelmiş olmalı." Fallon yastıkta başını çeviriyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Böyle çok yakışıklı görünüyor. Beni kucakladığında tenime yumuşak gelen eski bir tişört giyiyor. Uykulu, yarı açık gözleriyle çok çekici görünüyor. Sakalı son birkaç günde biraz uzamış, gümüş rengi telleri kaba siyah saçlarıyla tezat oluşturuyor. Gözlerim, çarşafın düştüğü ve tişörtünün yukarı sıyrıldığı yere, göbeğinin altındaki koyu renkli kıl çizgisine kayıyor. Bu manzara kalbimi çarptırıyor ve parmaklarım çarşafı kavrılıyor, uzanıp ona dokunmamak için kendimi durdurmak için.

Gözlerimi kırıştırarak bakışlarımı yukarıya çeviriyorum... bir dövme mi? Kaburgasında siyah bir şeklin kenarını görüyorum. "Dövmen olduğunu bilmiyordum."

Fallon yanımda sertleşir ve tişörtünü sertçe aşağı çeker. "Evet. Önce tualete gideceğim." Hızlı bir hareketle ayağa kalkar ve odayı geçerken bana bakmaz.

Şey... tamam.

Beni bir battaniye gibi ağırlaştıran ipeksi, sıcak his bir anda yok oldu ve bunun geçici olduğunu hatırladım. Tüm

O. Yarışma, misafirhane, Fallon'ın varlığı. Buna alışmamalıyım. Yarışma bittiğinde Fallon gidecek. Daha önce yaptığı gibi. Herkesin yaptığı gibi. Neden gitmesinler ki? Bir erkeğe sunabileceğim çok fazla bitki ve takıntılı pişirme eğilimleri dışında pek bir şeyim yok. Tam olarak iyi bir parti sayılmam. Ben göz ardı edilen kadını. Yanlış nedenlerle akılda kalan kadın.

Yapmam gereken şey *odaklanmak*. Fallon'ın mutlu izleri ve gizli dövmesi, sadece çok fazla şarap içtiğimde ziyaret ettiğim beynimin bir bölümüne gönderilmeli.

Dağınık, yakışıklı kafası banyodan dışarı çıkar ve diş fırçasını ağzında tutarak konuşur. "Kız kardeşimin senin evinde kalmasının sorun olmadığına emin misin?"

"Tabii ki," diye cevap veriyorum. Gözlerim gövdesine kayıyor, ellerim onun gömleğini çıkarmak için kaşınıyor. Neden dövmesini görmemi istemedi? Onaylamayacağımı mı düşünüyor? Gerginim, ama o kadar da değil.

Ayrıca, Fallon'ın yaptığı her şey inanılmaz derecede seksi.

Gözlerimi kırıştıtarak tekrar gözlerine bakıyorum. "Tabii Nora bitkilerimi öldürmez ve evimi mahvetmezse, yani."

Fallon gülüyor. "Ona ejderhayı kışkırtmaması için uyarırım." Kaşlarımı kaldırıyorum, gözlerim yine onun gözlerine kayıyor. "Ejderha mı?"

"Sinirlenmen yavaş olur, ama bir kez sinirlenirsen" — patlama sesi çıkarır — "saklanacak bir yer bul." Gözleri parıldayarak, işini bitirmek için banyoya geri döner.

Kırgın bir şekilde iç çekerim. Bu doğru değil... değil mi?

O tekrar ortaya çıkar ve yüzümü görünce Fallon daha da çok güler. "Gördün mü? Ejderha. Zaten uyanmaya başladığını görebiliyorum." Yerdeki yastığı alır ve yatağın kendi tarafına atar. "Geçen yıl senden sert bir azar işittim ve hala etkisindeyim. Bana yüzüme vurmak istermiş gibi spatulayı salladığını çok net hatırlıyorum."

Hmm. Öyle yapmıştım.

Yorganları çekip yatağı yapar. "Hayatımdan endişe ediyordum korkuyordum."

Gözlerindeki ışıltı şaka yaptığını gösteriyor, ama yine de "Bana seninle kitabım arasında seçim yapmamı istedin. Ne demem gerekiyordu?"

Gözlerindeki kahkaha kayboluyor. Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Seni suçlamıyorum Jen. Seni zorlamakla hata ettim. Beni reddettiğinde her türlü hakkın vardı. Amanda'nın benden ne istediğinin işaretlerini okumadım. Her zamanki gibi flörtöz davrandığını sandım. O herkese karşı böyledir."

Herkese, ha. Fallon'ın hayalperest olduğunu bilmiyordum.

Fallon'ın eski kız arkadaşı, Fallon etrafta olduğunda niyetini *çok* açık bir şekilde belli ediyordu. Erkek olduğu için mi bu kadar kalın kafalı ve Amanda'nın hala onu istediğini gerçekten fark etmedi mi, yoksa olanları önemsiz göstermeye mi çalışıyor, emin değilim.

"Tuvalet sırası bende," diyorum. En azından meşgul olduğumda, Fallon'un yanında uyanmanın ne kadar güzel olduğunu düşünmek zorunda kalmıyorum

—ya da yarışma bittiğinde ve yollarımız ayrıldığında ne kadar kötü hissedeceğimi düşünmek zorunda kalmam.

BİLMEDİĞİM BİR ŞEY VARDI, Four Cups'a vardığımızda bir tür parti vardı. Kafenin önündeki büyük pencerelerden, masaların ve sandalyelerin bir duvara bakacak şekilde dizildiğini fark ettim. Orada büyük bir ekran ve projektör, yüzümün devasa bir görüntüsünü yansıtıyordu.

Harika.

Toplanan kalabalığa göz gezdiriyorum. Tabii ki Simone, Fiona ve Candice de partnerleri Wes, Grant ve Blake ile oradalar. Blake kolunu Candice'in omuzlarına dolamış ve ağzını kulağına yaklaştırmış. Candice kızarıyor ve kıskançlık gibi bir duygu içimi deliyor. *Blake'in* bana da aynısını yapmasını istediğimden değil, ama birinin kollarını bana da öyle dolmasını isterdim. Ve o kişi Fallon olurdu.

Candice'in kardeşi Trina, çocukları eski kocasıyla birlikteyken, erkek arkadaşı Mac ile iki haftalık romantik bir tatile çıkmış. Geri döndüğünde, o da aşık olacak, buna şüphe yok.

Pencereden dışarıyı tarayan Fallon'a bakıyorum, muhtemelen kız kardeşini arıyor.

Candice ve Blake'in karşısındaki köşede, Dorothy ve Margaret, partnerleri Eli ve Hamish ile bir masanın etrafında toplanmışlar. Candice'in annesi Lottie, üzerinde benim yüzümün olduğu bir tişört giyiyor ve Dorothy'nin solunda oturuyor. Onun yanında Blake'in ebeveynleri Gina ve Merv var. Yedi kişi arasında oldukça hararetli bir tartışma yaşanıyor, ta ki Margaret beni kapıdan görene ve beni işaret edene kadar. Sonra hepsi ayağa kalkıp alkışlamaya başlıyorlar.

Candice kapıyı açar ve bizi içeri alır, kolunu koluma takar. "Kutlama yapıyoruz! Az önce yerel haber kanalındaki röportajını izledik. Yarışma yayınlandığında izleme partisi için bir format bulmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadarki televizyon görünüşlerin tam bir komedi, Jen."

Gözlerimi kırıyorum. "Öyle mi?"

Simone mutfaktan bir tepsi atıştırmalıkla çıkar. "Televizyonda kariyer yapmalıydın, Jen. Şaka yapmıyorum."

"Hayır," diye cevap veriyorum. Televizyon kariyeri işkence gibi geliyor.

Simone sadece gülüyor ve Candice beni dirseğimden tutup içeri çekiyor.

Fallon da hemen ardından gelir ve yüzüne baktığımda neredeyse rahatsız görünüyor. Candice'den uzaklaşıp koluna dokunuyorum. "İyi misin?"

Gözlerini bana çevirir ve omuzlarının anında gevşediğini memnuniyetle fark ederim. Bana attığı gülümseme hafif olsa da, kalbimin hızla atmasına neden olur. "İyiyim. Herkesin yanında burada olmak garip geliyor."

"İyi bir tuhafılık mı, kötü bir tuhafılık mı?"

Gülümseme genişliyor. "İyi bir tuhafılık."

"Lanet olsun!" Lottie bize bir peçete fırlatır, peçete birkaç metre önündeki yere işe yaramaz bir şekilde düşer. "Dorothy haklıydı."

Dorothy, leopar desenli eşarbından bir parça tüy koparır ve dudaklarını kendini beğenmiş bir sırıtışla büzüştürür.

Kaşlarımı çattım. "Ne hakkında?"

"Bunun uzun sürmeyeceği konusunda!" Lottie kolunu Fallon ve bana doğru uzatır. "En azından birkaç ay daha süreceğinden emindim."

Bedenimdeki her kas donar. "Tam olarak ne uzun sürmeyecek?"

"Sen ve Fallon, tatlım," diyor Margaret, masadaki buharlı çaydanlıktan kupasına taze çay dökerek. Tamamen aşık olmuş gibi görünen Hamish'e kaşlarını kaldırıyor, Hamish de ona başını sallayıp gülümsüyor. Kesin ve zarif hareketlerle Hamish'in fincanını dolduruyor. Çaydanlığı yerine koyduğunda, paniklemiş bakışlarımla karşılaşılıyor. "Hadi ama Jen. Birlikte olacağınızı bilmiyormuş gibi davranma."

Dorothy kıkırdar. O çay yerine şarap içiyor ve bardağını bana doğru kaldırır. "Keyfini çıkarın Bayan Newbank. Ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum."

Fallon'un boğazından şüpheli bir neşe dolu öksürük çıkar, ağzını yumruğuyla kapatır ve elini belimin altına koyar. Ve lanet olsun, bu çok iyi geliyor. "Bırak eğlensinler," kulağıma fısıldar.

"Onlara bir hafta veriyorum," diye sahne fısıltısıyla Dorothy.

Ona ters ters bakacak vaktim yok, çünkü kafenin kapısındaki zil çalıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın kapıdan içeri giriyor. Vücudu tam da olması gerektiği gibi kıvrımlı, uzun siyah saçları ve Fallon'la aynı kahverengi-siyah gözleri var. Fallon'un yüz hatları sert ve erkeksiye, o narin. Geniş gözlü, dolgun dudaklı ve tamamen muhteşem.

Nora, Fallon'un kız kardeşi.

Kardeşini görür görmez alt dudağı titremeye başlıyor. Küçük çantasını yere düşürdüğünde bir gürültü duyuluyor ve kolları çoktan Fallon'un beline dolanmış, ona sıkıca sarılmış durumda. Fallon güçlü kollarını ona doluyor ve Nora göğsünde hıçkırmaya başlayana kadar duyamadığım yumuşak sözler söylüyor.

Kalbim sıkışır.

Hepimiz bu gözyaşlı buluşmaya tanık olurken, kafeye sessizlik çöker. Fallon'un kardeşiyle yakın olması beni şaşırtmaz, onun da artık burada olduğu için her şeyin yoluna gireceğini hissetmesi de. Amanda'nın buraya gelip ona yalakalık yapmasının nedeni de budur. Onun yanımda olduğu zaman daha iyi uyuduğumun nedeni de budur. yanımda olduğunda daha iyi uyuduğumun nedeni de budur.

Fallon bir kaya gibidir. Etrafındaki herkesi sakinleştiren, sıcak bir varlıktır ve onun burada olduğu sürece her şeyin yoluna gireceğini hissetmekten kendini alamazsın. Onun varlığı bağımlılık yapıcıdır.

"Özür dilerim," Nora'nın boğuk sesini duyuyorum. "Seni utandırıyorum."

"Yok canım," diyor Fallon'un sıcak, gür sesi. "Sen iyisin, Snotface."

O burun kıvrır, geri çekilir ve kardeşinin koluna yumruk atar.

Sertçe.

O gülüyor ve benim kalbim o anda milyonlarca parçaya ayrılıyor. Kitaptan önce, Amanda'dan önce onun böyle güldüğünü duymamıştım.

Sonra Nora gözlerini kırptırır ve kardeşinin arkasındaki kalabalığı fark eder.

Fallon geri çekilir ve kız kardeşini işaret eder. "Bu Nora. Benim küçük kız kardeşim. Bir süre bu şehirde kalacak."

Ve bu, barajın yıkılması için yeterli. Her zaman anaç tavuk gibi davranan Fiona, şok geçiren Nora'ya ilk atlayan ve onu kucaklayan kişi olur. Kendini tanıtır ve hemen kahve, çay, buzlu kahve, buzlu çay, meyve suyu, su, bira, viski, burbon ikram eder, ta ki Nora "Su" diye bağırıncaya kadar. Fiona gülümseyerek bir bardak su getirmek için acele eder. Nora, Four Cups grubuna kabul edilirken, kucaklaşmalar ve selamlaşmalar ardı ardına gelir.

Kalabalığın arasından Fallon'ın gülen gözleriyle karşılaşırım. Parmaklarını saçlarına geçirir ve yüzünü buruşturur. "Belki de burada buluşmak pek iyi bir fikir değildi."

"Kapa çeneni, Fallon Richter," diye bağırır Simone. "şimdi, Nora, nerede kalıyorsun? Yukarıda birkaç tane kokulu mum var. Sana bir tane getireyim. Mum ve şarap eşliğinde güzel bir köpük banyosu yapabilirsin, seni ağlatan her neyse, her şey yoluna girecek. Tamam mı?"

"şey..." Nora, sadece sırttan Fallon'a bakar.

"Jen'in evinde kalıyor."

Sessizlik çöker ve tüm gözler bana döner.

Candice gözlerini kırpar. "Senin evinde mi kalıyor?" Omuz silkerim. "Ne var bunda?"

"*Beni* evinde kalmama bile izin vermiyorsun, Jen," diyor Candice, sanki ben aptalmışım gibi yavaşça. "Ve seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum." "Senin zaten bir evin var." Kaşlarımı çatıyorum. Neden benim evimde kalmak istesin ki?

benim evimde kalmak istesin ki?

Candice'in dudakları seğirir. "Evet, ama bana yedek anahtarını vermeden önce bitki bakımı hakkında bir saatlik ders verdin. Bana her bitkinin tarih ve saatlerini içeren bir tablo gönderdin. Saksılarını benim için numaralandırdın!"

"Evet, çünkü çok hassas bitkilerim var ve sıkı bir sulama programları var, sen de bir sistem olmadan onları ayırt edemezsin." Bunun neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum.

Candice sırtarak bakışlarını Nora'ya çevirir. "Sen Jen'i tanımıyorsun, bu yüzden bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun, ama kimse, yani *hiç* kimse, Jen'in güvendiği kişiler dışında onun alanına giremez."

Nora'nın gözleri büyür. "Şey..."

"Fallon senin için kefil oldu," diye araya girerim. "Candice abartıyor. Film yıldızı erkek arkadaşı ona da bulaşmış olmalı." Dilimi çıkarırım, çünkü ben yetişkin bir kadıyım.

Blake sadece güldü.

Nora geriye doğru sendeledi. "Bu Blake Harding mi?" Fiona elinde bir bardak suyla yanına geldiğinde, sesi kısık bir fısıltı gibi çıktı.

"Sadece akışına bırak tatlım," dedi Fiona. "Alışırın."

DOKUZ CANDICE

FALLON'UN KIZ KARDEŞİ ÇOK SEVİMLİ. Kendisini bir masaya oturturlar ve kafedeki herkesin ona yönelttiği soru yağmuruna elinden geldiğince cevap vermeye çalışır. Sonra Dorothy, ekranı yeniden baŐlatarak Jen'in muhabirin saÇma sorularına kaşlarını atmasını hepimizin izleyebilmesi için harika bir fikir bulur.

Komik. Harika.

Bir noktada muhabir ona "Sırada ne var, Bayan Newbank?" diye sorar ve Jen, kariyerinden bahsetmek yerine, "Sırada mı? Şey, bir bakmam lazım, ama sanırım limonlu-ahududulu kekler." diye cevap verir.

Sanki muhabir onun yapılacaklar listesinden bahsediyormuŐ gibi. Her seferinde beni çok güldürüyor.

Jen, tahmin edilebileceği gibi, kendini izlemek istemiyor. Mutfağa, mutlu olduğu yere, aynı zamanda yüzünü kafe duvarına yansıtan dev ekrandan çok uzak olan yere doğru sürünerek gidiyor.

Nora, Fallon onunla ilgilenirken (ceketini düzeltip, yemeğini ona doğru itip, çantasını alıp) bir bardak su ve bir fincan çay daha kabul eder, ta ki ona "Küçük Kız Kardeşin  l m " diye bağıran bir bakış atana kadar.

Fallon ellerini havaya kaldırıp geri çekildiğinde gülümsüyorum.

Annem Lottie bir sandalye çeker. "Ee, Nora, bize kendinden bahset. Seni Heart's Cove'a getiren ne oldu?"

"Ben, şey, uzaklaşmaya ihtiyacım vardı," diye cevaplar düz bir sesle.

"Bir erkekten mi?" diye sorar Dorothy, başparmağı ve işaret parmağı arasında şarap kadehini sallayarak öne doğru eğilir.

Fallon'ın çenesi sertleşir.

Nora başını bir yandan diğer yana eğiyor. " yle bir şey."

"O *pislik*." Annem homurdanır, sonra her kelimeyi duymak için eğilen yaşlı bayanlara bakar. "atalınızı hazırlayın,

hanımlar."

Nora'nın dudakları seğirir. Gözlerini, geniş eliyle alnını ovuşturan Fallon'a çevirir.

"Merak etme tatlım, biz onu hallederiz," diyor Dorothy. "Her şey başarısız olursa, Agnes'ten onunla konuşmasını isteyebiliriz. Tanrı biliyor ki, *onun* yanında olmak onu korkutup düzeltecektir." Yaşlı kadın titriyor.

"Agnes kim?" diye sorar Nora, omuzları hafifçe gevşer. Bir parça kurabiye koparır ve ağzına atar, gözleri şaşkınlık ve zevkle büyür.

Evet, Jen'in kurabiyeleri. İnsanlar üzerinde böyle bir etki yaratırlar.

"Agnes kasabanın cadısıdır," diyor Dorothy yüzünde hoş bir gülümsemeyle.

Nora kaşlarını çatığında, yanlarına yaklaşıyorum. "Onlara aldırma Nora. Heart's Cove'a hoş geldin. Ne kadar kalacağını biliyor musun?"

Dudaklarını ısırır. "Bu Fallon'a bağlı."

"Hayır, tatlım." Annem elini okşadı. "Sana bağlı *sana bağlı*."

Nora'nın gözlerinde bir şey belirir — şaşkınlık, ya da belki de bir aydınlanma. Sanki kendi geleceğinin kontrolünün kendisinde olabileceğini hiç düşünmemiş gibi. Ama cevap veremeden, kapının üzerindeki zil çalar ve kafede görmeyi hiç beklemediğim son kişi içeri girer.

"Iliana?" Annem sandalyesinde dikleşir, başını yana eğerek. "Lily, bebeğim?" Kız kardeşimin takma adını söylerken sesi kırılır.

En küçük kız kardeşim büyük seyahat sırt çantasını yanına koyar, gözleri toplanan kalabalığı tarar. Bol, ipli eşofman altı ve binlerce renkten oluşan kısa patchwork sweatshirt giymektedir. Koyu, neredeyse siyah saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştır, yüzünde yorgunluk izleri vardır. Saçlarında gümüş rengi çizgiler parıldamaktadır, sanki uzun zamandır kuaföre gitmemiştir. Lanet olsun, ama Iliana'ya gri saçlar yakışıyor. Kız kardeşimin parlak yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana yarım bir gülümseme atıyor. "Sürpriz."

Annem çığlık atıp Lily'ye atladığında irkildim. Annemin başı kız kardeşimin çenesine kadar geliyordu, ama yine de onu neredeyse devirecekti. Annem Lily'nin yanaklarını tutup ona binlerce öpücük kondururken duvara çarptılar.

"Bebeğim eve geldi!" Annem, ellerini kız kardeşimin kollarının üstüne koyarak geri çekilir. "Geleceğini bize söylememiştin."

Lily'nin gözleri yana kayar ve kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. Bir şeyler dönüyor. "Bu... beklenmedik bir şeydi."

"Eh, şimdi buradasın." Annem arkasını döner ve parmağıyla insanları işaret etmeye başlar. "Dorothy ve Margaret'i hatırlıyor musun? Bunlar Fiona ve Simone; sanırım birkaç yıl önce Şükran Günü'nde tanışmıştınız. Candice ve Jen ile birlikte bu kafeye sahipler. O, Fallon'un kardeşi. Fallon'u hatırlıyorsun, değil mi?" Kız kardeşimin koluna sıkıca sarılır ve onu çeşitli insanlara tanıtmak için etrafta gezdirir.

Bana geldiklerinde, annem isteksizce Lily'den ayrılır ve kız kardeşime sarılmama izin verir. Lily bana sıkıca sarılır.

Kesinlikle bir terslik var.

Ama ben uzaklaşıp yüzüne baktığımda, kardeşim sadece yüzüne bir gülümseme çiziyor ve etrafına bakınıyor. "Trina nerede? En son duyduğumda, sizinle birlikte olmak için buraya taşınmıştı."

"Yeni motosikletli yakışıklı erkek arkadaşıyla iki haftalık seksi bir tatil yapıyor," diye cevaplar Simone, yakındaki masadan boş fincanları ve tabakları toplayarak. "Bir hafta sonra dönecek."

Lily'nin gözleri büyür. "Katrina'nın yeni bir erkek arkadaşı mı var?" Bakışları bana yönelir, yüzünün her çizgisinde şok ifadesi belirir. "Ve erkek arkadaşı *motosiklet* mi sürüyor?"

"Biliyorum." Gülümserim. "Senden bunu beklerdim, ama Trina'dan değil." Lily'nin yüzü kaplanır. "Erkeklerden bıktım."

"Oh, hepsi öyle der." Dorothy dirseğiyle kız kardeşimi dürter. "Kendi erkeğini bulman uzun sürmez."

Lily yüzünü buruşturur, ben de gülümsemeyi zor tutarım. Bir buçuk yıl önce ben de aynı şeyi düşünürdüm, sonra Blake ile tanıştım. Erkek arkadaşımın gözlerine bakarak ona elimi uzatırım.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kolunu omuzlarıma doladı ve diğer elini kız kardeşime uzattı. "Ben Blake."

Lily'nin gözleri büyür. "Blake Harding."

"Tek ve eşsiz." Ona en çekici Hollywood gülümsemesini gösterir ve kardeşim neredeyse kalp krizi geçirir.

Gözlerimi deviriyorum. "Onu cesaretlendirme," diyorum Lily'ye.

Gözleri bana döner. "Bir film yıldızıyla mı çıkıyorsun? Ne zamandan beri?"

"Şey... bir yıl kadar mı?"

"Cumartesi günü ilk öpüşmemizden bu yana resmi olarak bir yıl oldu," diye ekler Blake, omuzlarını sıkarak. "Ve video kanıtım var."

Kızarıyorum ve sevdiğim adama gülümsüyorum. Sanki o *ilk öpücüğü* unutacakmışım gibi ilk öpücüğü unutacak değilim.

Lily'nin kaşları gözlerinin üzerine çöküyor. "Neden bana söylemedin?" Acı çekiyor gibi görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Şey, Lily, beş yıldır telefonun yok. Senden altı ayda bir kartpostal alıyoruz ve hangi ülkeye seyahat ettiğini hiç bilmiyorum. Sosyal medyada hesabın bile yok."

"Bir e-posta aldım. Kız kardeşim ne zaman gerçek bir Hollywood yıldızıyla birlikte olmaya başlayacak, bilmek istiyorum!"

Ben irkilirim. "Özür dilerim, tamam mı? On yıldan fazla bir süredir dünyayı dolaşıp duruyorsun. Benim sıkıcı küçük hayatımla ilgileneneğini düşünmemiştim."

Lily'nin gözlerindeki acı, yüzüne boş bir maske takınca kaybolur. Kafasını sallar ve derin bir nefes alır. "Haklısın."

"Keşke Trina da burada olsaydı, otuzuncu doğum gününden bu yana ilk kez hep birlikte olurduk." Kafasını sallar. "*On yıl* oldu." Annem, kız kardeşimin gerçekten burada olduğuna inanamıyormuş gibi, elini Lily'nin beline koyar. "Birkaç günden fazla kalacağını söyle bana."

Lily dudağını ısırır, gözleri benden anneme, oradan da toplanan kalabalığa kayar. Öfkeyle güler ve kollarını açar. "Aslında kalmayı planlıyordum... sonsuza kadar."

Gülümsemesi geniş, ama gözlerinde karanlık bir şey var. Kız kardeşim bir şey saklıyor ve bu büyük bir şey.

Ama ona bir şey sormadan, Jen mutfaktan çıkar ve kız kardeşim onu karşılamak için yanına gider. Sonra Dorothy, videoyu kesintisiz olarak sonuna kadar izleyemediğimiz için videoyu *yeniden* başlatmakta ısrar eder. Jen bunu gitmek için bir işaret olarak alır ve

yorgun görünen Nora'ya ve onun yanında duran koruyucu ağabeyine bir göz atar.

"Gidiyoruz," der Jen, tartışmaya yer bırakmadan.

Nora'nın yüzü gevşer ve başını sallar. "Tamam."

Fallon bana, Lily'ye, sonra da kendi küçük kız kardeşine bakar, çantasını alır ve veda eder. Üçü kapıdan çıkar ve ben Lily'ye dönerim, ama o çoktan yorgunluktan bitkin bir halde sandalyeye çökmüştür.

Onu sorguya çekmek beklemek zorunda kalacak, ama er ya da geç sakladığı şeyi öğreneceğim.

ON JEN

NORA benim evime vardığımızda uzun bir nefes alır. Sanki ipin ucunda duruyormuş gibi görünüyor.

Fallon çantalarını yedek yatak odasına taşımakla meşgulken, ona dönüyorum. "Yalnız kalmak mı istiyorsun, yoksa kalmamızı mı istiyorsun? Her ikisi de olur."

Gözlerini kırptırdı, sonra homurdanan bir kahkaha attı. "Sanırım... yalnız kalmak istiyorum, sakıncası yoksa. Bitkilerinizi bozmam."

Ona keskin bir şekilde başımı salladım, sonra Fallon'a döndüm, o da oturma odasına giriyordu.

Ağzım sulanıyor.

O kadar... *iri ki*. Boyu 1,80'den fazla, omuzları neredeyse standart bir kapı genişliğinde. O buradayken dairem hobbit evi gibi görünüyor. Saçları, binlerce kez parmaklarıyla taradığı için dağınık. Yıpranmış tişörtü kaslı omuzlarına yapışmış, bu yumuşaklığa burnumu gömmek nasıl bir his olur acaba diye merak ediyorum.

Bu gece beşiğinden düşmesini ve benimle yatakta yatmaktan başka seçeneği kalmamasını *istemem* yanlış mı?

Misafir odasından çıkarken, bir anlığına kız kardeşine bakıp sonra bana dönüyor. Fallon yüzümdeki aç ifadeyi görmüş olmalı ki, kaşlarından biri hafifçe kalkıyor.

"Gidiyoruz," diyorum.

Kafasını eğiyor. "Öyle mi?"

"Evet. Nora yalnız kalmak istiyor ve bizim de geri dönmemiz gerekiyor."

Konuştuğumda bakışları dudaklarıma düşer ve içimi bir sıcaklık kaplar.

Bu kötü. Gerçekten, gerçekten kötü. Eğer yine o yola girersek, işler karışacak. Kanıtım var! Hayatımın son yılı, Fallon'la ilişki kurmanın Gerçekten Kötü Bir Fikir olduğunun reddedilemez kanıtı.

O benim yarışmadaki partnerim, daha fazlası değil. Bir yıl önce bir kez öpüştük. Her fırsatta bu anıyı takıntılı bir şekilde tekrarlamama gerek yok.

Sonunda o *gitti*. Bana haber bile vermedi. Geri dönecek mi diye bile söylemedi. Kendimi tanıyorum ve bunu bir daha yaşayacak kadar güçlü olmadığımı biliyorum.

Ya beni tekrar öperse... ama bizi ayırmak için ortaya çıkan eski kız arkadaşı olmasaydı?

O zaman, eğer gitseydi, bunun sebebi sadece *beni* istememesi olurdu.

Hayır, Fallon dikkatimi dağıtır ve ben bu yola giremem. Bu yarışmaya odaklanmam gerekiyor. Hedeflerime odaklanmam gerekiyor.

Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kaplıyor, gözleri benim anlamadığım bir şeyle yanıyor. Son anda kız kardeşine dönüyor. "Kalmamızı istemiyor musun?"

Kız kardeşi, tıpkı ağabeyi gibi uzun bir nefes alır. Sonra başını sallar. "Sadece duş alıp yatmak istiyorum. Aylardır iyi bir uyku çekemedim."

Fallon'un yanağında bir kas seğirir. Kız kardeşini çok önemsiyor. Ama Nora'ya başını sallar, omzunu sıkar ve sonra vedalaşırız.

Merdiven boşluğunda inerken ya da serin akşam havasına çıktığımızda tek kelime etmiyoruz. Nefesimi çekiyorum, itiraf etmek istemediğim nedenlerden dolayı cildim aşırı ısınmış durumda.

"Ben sürerim," diyor Fallon, alçak sesi içimi titretirken, gözleri benimkileri arıyor, sonra ağzıma, omuzlarıma düşüyor. O kadar kızardım ki göğsümün kızardığını biliyorum ve kararan gecede onun bunu anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

Fallon, itiraz etmediğim ve ona tek kelime etmeden anahtarlarımı verdiğim için şaşırılmış görünüyor. Zihnimin bir köşesinde bu durum beni de şaşırtıyor, çünkü ben kontrolü elinden bırakmayı seven bir kadın değilim. Hiçbir tür kontrolü. Ama Fallon'la birlikteyken, ona liderliği bırakmak kolay geliyor. Onun kontrolü ele almasını *seviyorum*.

Anahtarları alırken parmakları benimkilere değiyor, bir adımla neredeyse göğüs göğüse geliyoruz. "Teşekkürler Jen," diyor gür sesiyle.

"Ne için?"

Başını apartmanıma doğru çevirir. "Sence ne için?"

Ay ışığının onun teninde, saçlarında dans etmesini izlerken nefesim kesiliyor. Gözlerine baktığımda, orada bir şey yanıyor. Beni izlerken yutkunuyor, sonra başını sallıyor. "Geri dönelim."

Boğazım aniden sıkışır ve başımı sallarım.

Aramızda bir gerginlik var. Cildimi gergin ve hassas hissettiren bir tür enerji. Giysilerim vücuduma sertçe yapışıyor. Emniyet kemerimi taktığımda, sütyenim göğüslerime bastırıyor ve meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum.

Vücudum kontrolümden çıkmış. Bu perimenopoz mu? Vücudumdaki bir tür fizyolojik değişiklik mi libidomu altüst ediyor?

...yoksa Fallon, hiç yapma fırsatı bulamadığım her türlü müstehcen şeyi hayal etmemi sağlayan ilk erkek olduğu için mi böyle?

Sürmeye başladığımızda içimden bir iç çekiyorum. Fallon aramızdaki gerginliği hissediyor mu diye merak ederek ona bakıyorum ve çenesinin sıkıldığını, ellerinin direksiyonu sıkıca tuttuğunu görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Fallon gözlerini benimkilere, dudaklarıma ve sonra tekrar yola çevirir, sonra çenesini indirir. "Evet. İyiyim."

"Kız kardeşin için mi endişeleniyorsun?"

Bir süre sessizlik olur, sonra Fallon tekrar başını sallar. "O da var." Boğazını temizler. "Beni evine davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Önemli değil." Gözlerimi ondan, direksiyonu sımsıkı tutan beyaz parmak eklemlerinden ayıramıyorum. Elleri çok büyük ve güçlü, benimkilerden çok farklı. Benim kıvrımlarımı okşarken iyi hissettirir miydi acaba?

Ellerinden biri tişörtünün yakasını düzeltmek için hareket etti, sonra kafasını kaşdı ve tekrar direksiyona döndü.

"İyi görünmüyorsun." Tehlikeli bir alana girdiğimi bilerek, bariz olanı söylüyorum.

Fallon'ın sıcak kahkahası içimi sıkıştırıyor. Başını sallayarak kabul ediyor. "İyiyim." Uzun, virajlı, ağaçlık yola giriyoruz, bu yol sonunda Boss Baker'ın arazisine çıkacak. "Yüksek sesle söylemeye utandığım çok bencil düşüncelerim vardı."

Bir başka heyecan dalgası içimi kaplar. Beni mi düşünüyor? Arabadaki elektriği hissediyor mu? Gecenin üzerimize çöktüğünü, bizi aracın içindeki bu küçük balonun içine hapsettiğini hissediyor mu?

Sonunda konuşmayı başardığımda sesim kısık çıkıyor. "O zaman yüksek sesle söylemelisin."

Fallon duraksıyor, vücudu gergin. Sanki kendini tutuyormuş gibi. Konuştuğunda sesi alçaktır. "Bu mantığa aykırı görünüyor."

"Yüksek sesle söylersen, genellikle düşündüğün kadar kötü olmazlar."

Burnunu çekerek bana hızlıca bir bakış attı. "Sana garanti ederim, kafamda olanlar çok, çok kötü."

Sıcaklık içimi kaplar. Yutkunurum. "Oh."

Araba yavaşladı ve acaba yolculuğun biraz daha uzun sürmesi için mi yavaşladı diye merak ediyorum. "Tamam, Dr. Jen. Önce siz. Hangi düşüncelerinizden utanıyorsunuz?"

"Bu çok kolay," diye hemen cevap veriyorum. "Sürekli başarısızlığım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, potansiyelimi asla tam olarak gerçekleştirememem. Mükemmeliyetçiliğimin içimde bir kanser gibi olması ve bu yüzden elde ettiğim hiçbir şeyden asla mutlu olamayacağımdan emin olmam. Kırklı yaşların ortasında olduğum halde, üniversitedeki bir erkek dışında hiç uzun süreli bir erkek arkadaşım olmamış olmasından utanıyorum. Bu da tam anlamıyla yirmi yıldan fazla bir süre önceydi." Gözlerim odaklanamadan geçen ağaçlara bakıyorum.

"Jen..."

Gözlerimi kırıştıtırıp ona bakıyorum. "Gördün mü? Kolay."

"Neden erkek arkadaşın olmadı?" Sesi az önce kalınlaştı mı? Neredeyse... *memnun mu* görünüyor?

Ben burnumu çekerim. "Bana bak."

Bana bakar ve burnunu çekmez. Gözleri yüzümden vücuduma doğru kayar ve bakışlarının değdiği her yer ısınır.

Aman Tanrım.

"Ben bir sorun görmüyorum," diye homurdanıyor.

Ağzım kurur ve Fallon yola geri döndüğünde, fark etmeden tuttuğum nefesimi bırakmaya çalışırım. Onun yanında olmak bana çok ağır geliyor. Onun dudakları, vücudu, sesinin ipek gibi tenimde kayması dışında başka hiçbir şey düşünemediğim halde

yarışmaya nasıl odaklanabilirim ki? Tek düşünebildiğim onun dudakları, vücudu, sesinin ipek gibi tenimde kayması...

Kendimi pencereden dışarı bakmaya zorluyorum. Söyleyebileceğim çok şey var. Çocukluğumda yıllarca *yeterli* olmaya çalıştığım, ancak beni hayata hazırlaması gereken iki kişi tarafından yıkıldığım yıllar ne olacak? Kırklı yaşların ortasında hala yetersiz hissettiğim gerçeği ne olacak?

Bu benim hayatım. Pasta yapmada iyiyim. Bitkilere bakmakta iyiyim. Yaptığım işte en iyi olmak için derin bir ihtiyacım var. Başarısızlıktan nefret ederim. Uzlaşmadan nefret ederim.

Bu, bende hiçbir sorun yokmuş gibi mi geliyor? Bu, Fallon gibi bir erkeğin ilgisini çekecek biri gibi mi geliyor?

"Asla senin düşündüğün kadın olamayacağım, Fallon."

Araba yolun kenarına sapar ve sarsılarak durur. Emniyet kemerimin tuttuğu göğsümde bir acı hissederim. Bir anda Fallon kendi emniyet kemerini, sonra da benimkini çözer. Elleri belimi sarar ve Fallon beni kucağına oturtmak için çekmeye başlar.

Donup kalıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış.

Fallon'un kucağında oturuyorum, yan tarafım göğsüne yaslanmış. Ayaklarım orta konsolda uzanmış, vites kolu dizlerimin arasında. O kadar yakın ki, *her yerinde* hissedebiliyorum. Elleri belimi sarıyor. Güçlü bacakları popomun altında. İnanılmaz geniş göğsü omzuma yaslanmış.

Fallon'un eli belimden yanağıma kayıyor. Ellerinin pürüzlülüğü cildimde, boynumda küçük titremeler yaratıyor. Yutkunuyorum, ellerim bir şekilde onun gömleğine yapışmış durumda. Dokunuşu çok iyi geliyor.

"Sen zaten benim düşündüğüm kadınsın, Jen," diye homurdanıyor. "Ve ben hiçbir şeyi değiştirmedim." Gözleri karanlık, benimkileri arıyor.

Yutkunuyorum. "Oh."

"Asla gitmemeliydim," diyor Fallon boğuk bir sesle. Parmakları yanağıma sıkıca kavrar, sonra geri kayarak saçlarıma dolanır. Ellerim gömleğine kıvrılır, yumuşak kumaşın altında omuzlarının gerginliğini hissederim

kumaşın altında gerginliğini hissediyorum. Onunla direksiyon arasında sıkışmış durumdayım ve diğer elini gömleğimin altına kaydırduğunda, neredeyse parçalanıyorum.

"Neden..." Konuşacak kadar kendimi toparlamaya çalışarak yutkunuyorum. Eli çıplak tenimde dolaşmaya başlıyor ve kelimeleri ağzımdan çıkarmak zorlaşıyor. "Neden gittin?"

"Gittim çünkü ihtiyacım vardı..." Fallon keskin bir nefes alır, eli bir anlığına belimi kavrar, sanki bırakmak istemiyormuş gibi. "Yapmam gereken şeyler vardı. Üzgünüm, Jen."

Kafamı sallarım. "Özür dileme. Bana hiçbir şey borçlu değildin."

Belimdeki el sıkışır ve içimi bir sıcaklık kaplar. Burada, onun kucağında olmaktan hoşlandığımı fark ederim. Fallon'ın aç gözlerinin yüzümde dolaşmasından, bakışlarımdan dudaklarıma ve tekrar bakışlarıma kaymasından hoşlanıyorum. Hayatımda ilk kez, ona karşı burada sıkışıp kalmaktan, kontrolü bırakmaktan *hoşlanıyorum*.

"Beni öptüğünde beni mahvettin, Jen," diyor boğuk bir sesle. "Bir yıldan fazla oldu ve o zamandan beri kendimi iyi hissetmiyorum."

"Oh," diyorum. "Ben... üzgünüm?"

Dudakları kıvrılır. "Ben mahvolmayı seviyorum." "Eh, bu durumda ikimizden biri."

Göğsünden derin bir kahkaha yükseldiğinde, içimdeki gerginliği engelleyemiyorum. Gözleri koyu, neredeyse siyah ve kirli, tehlikeli şeyler vaat ediyor.

Bir erkekle birlikte olalı çok uzun zaman oldu — ve şu anda hissettiğim gibi gergin hissetmeyeli daha da uzun zaman oldu. Ama Fallon'un başparmağı sırtımda birkaç santim kaydırması yeterli, tüm vücudum erimek istiyor.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldıyorum. "Neyi, Jen?"

"Yaptığımız her neyse onu."

"En son ne zaman kuralları çiğnedin?" Fallon başını koltuğun başlığına yaslayıp, yarı kapalı gözlerle beni süzdü.

"On dakika önce," diye cevap veriyorum. Kaşları kalkıyor. "Nasıl yani?"

"Sen benim sigortamda değilsin ve sana arabamı kullandırdım." Dudakları seğirir. "Bu seni strese sokuyor mu?"

"Sana arabayı sürmen için sözlü izin verdim ve çiftliğe olan mesafe nispeten kısa, bu yüzden risk benim için yeterince düşüktü."

Elini belime daha sıkı sarar, gülümsemesi genişler. "Ne asi birisin."

"Benimle dalga geçtiğini biliyorum, ama umurumda değil." Çenemi dışarı çıkararak meydan okurum.

"Asla yapmam."

Gözlerimi devirdim. "Sürekli benimle dalga geçiyorsun, Fallon. Çay içtiğim için. Sessiz çalışmayı sevdiğim için. Dört mutfak tartım terazim olduğu için. Gece geç saatlere kadar pasta yaptığım için. Sabahın erken saatlerinde pasta yaptığım için. Çikolatayı temperlemek için doğru sıcaklığı önemseydiğim için - ki bu, çikolatayı temperlemenin en önemli noktasıdır." Diye söyleniyorum. "Çeşitli buğday unlarının protein içeriği ve bunların tariflere etkisi hakkında konuştuğum için benimle dalga geçiyorsun, ki bu da yine *önemli bir konu*."

Gülümsemesi yüzünün her yerine yayılır ve ben kalbimin sert atışlarını görmezden gelmeye çalışırım. "Tamam. Belki ara sıra seninle dalga geçiyorum."

"Arada bir mi? Sen gittiğinde gerçekten rahatlamıştım. En azından biraz huzur bulabilirdim." Ellerim hâlâ gömleğine tutunmuş, yumuşak, siyah kumaşa dolanmış durumda. Omuzları ellerimin altında hareket ediyor ve sıcak, güçlü vücudunun benimkine değdiğini hissedince yumuşak bir nefes veriyorum.

O ağırlığını öne kaydırıp beni göğsüne sıkıca çekince deri koltuk gıcırdadı. "Sana inanmıyorum."

Beni sıkıca tutarken göğüslerim göğsüne yapışıyor, ama etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. "İnanmalısın."

"Sanırım yorumlarımı kaçırdın. Senin için çay yaptığımı. Seni pişirme çılgınlığının eşiğinden kurtarmak için gece yarısı Four Cups'a geldiğimi."

"Hayır," yalan söylüyorum. "Seni bir dakika bile özlemedim."

Kollarını daha da sıkılaştırdı, o günahkar gülümseme dudaklarında belirdi. "Yalan söylüyorsun."

Yutkunuyorum ve Fallon bunu görüyor. Boynumun etrafına dolanan eli, yavaşça nefes verirken sıkılaşıyor ve beni güçlü kollarıyla hapsediyor. "Beni özledin ve beni öpmek hakkında düşünmeden duramıyorsun."

"Kesinlikle doğru değil."

"Öyleyse neden dudaklarıma bakıyorsun?"

Kahretsin. Bakışlarımı onun gülen gözlerine geri çeviriyorum, ama çoktan kaybettiğimi biliyorum.

Bu nasıl oldu? Nasıl bu noktaya geldik? Ondan uzak durmam gerekiyordu. Onu bu yarışmada profesyonel bir partner gibi görmem ve sonra yoluma devam etmem gerekiyordu. Ama bir şekilde, kız kardeşi benim evimde kalıyor ve ben yol kenarında onun kollarında sarılıyorum.

Ve bundan *hoşlanıyorum.*

Sonra elinin ensemdaki baskısı artıyor ve bana olanları sindirecek zaman bile vermeden Fallon beni kendine çekip sert bir öpücük konduruyor.

Fallon'ı öpmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Onun sert, boyun eğmez dudaklarının benim dudaklarımın üzerinde olmasını. Vücudu benimkine sarıldıkça ağzımın içinde inlemesini hissetmeyi. Ona o kadar kapılmak ki, onun kollarının sınırları dışında bir dünya olduğunu unutmak.

Dudaklarım iyice öpüldükten sonra, Fallon geri çekilir ve ağır göz kapaklarının arkasından bana bakar, dudaklarında memnuniyetle bir gülümseme belirir.

"Bu ne içindi?" diye soruyorum, nefes nefese.

"İki nedeni var," der, eliyle yüzümü kavrar. "Birincisi, bu gece kız kardeşim için yaptığın her şey için teşekkür etmek için." Dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurur. "İkincisi ise" — sanki kendini tutamıyormuş gibi dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirir — "çünkü bir yıldır tekrar öpmek istiyordum."

Bir an durduk, aramızda gerginlik vardı. Kahverengi-siyah gözlerine baktım ve onlarda kaybolacağımı fark ettim. Onda.

Ve belki de... bunu istiyorum.

Onu kendime çekerek, Fallon'ı sertçe öpmek benim sıramdı — çünkü gerçek neydi? Gerçek şu ki, ben de bir yıldır bunu hayal ediyordum.

Fallon dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor, öpücüğü sahiplenici. Sahiplenici. Alt dudağımı ısıyor, eli gömleğimin altından sırtımın ortasına doğru kayıyor. Fallon beni tekrar öptüğünde, dili ağzımın içine giriyor ve boğazından başka bir inilti kopuyor. Ben de inleyerek cevap veriyorum.

O anda belimi saran eli önüme doğru kayar ve büyük, sıcak eli ile küçük göğüslerimi avuçlar. Nefesim kesilir, meme uçlarım anında sertleşir, vücudum alev alır.

Fallon'ı öpmek bana bunu yapıyor. Beni o kadar heyecanlandırıyor ki, düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Tek yapabildiğim, ellerimi onun kalın, siyah saçlarına gömmek ve dudaklarımı açarak onu daha sert öpmek. Öpüşmeyi bırakıp kulak mememi, boynumu ısıırken sakalı cildime sertçe değıyor. Dilini kaydırıp cildimi tatmaya başladığında, titreyerek nefes veriyorum.

Eli göğsümü yoğuruyor, başparmağı sertleşmiş meme ucumun üzerinde zihnimi eriten lezzetli daireler çiziyor. Vücudumu hareket ettirdiğimde, çelik gibi sert penisi kalçama bastırıyor.

"Bunu özledim," diyor Fallon, beni aşağı iterek kapıya yaslanmamı sağlıyor, bacaklarım yolcu koltuğuna doğru uzanıyor. Gömleğimi yukarı çekerek sade beyaz sütyenimi ortaya çıkarıyor. "Yıllardır seni istedim."

"Ben de," diye nefes nefese söylüyorum, ellerim hala saçlarına dolanmış halde.

Fallon başını göğsüme doğru eğdiğinde gözlerimi kapatıyorum. Pencere omuzlarıma ve boynuma soğuk geliyor ama Fallon'un sıcaklığı etrafımı sarıyor. Sütyenim bir anda göğüslerimin altına itiliyor ve ağzı tenime değıyor.

İnliyorum.

Göğsümü ağzına alır, dilini meme ucuma sürter ve beni çılgına çevirir. "Kaybettiğimiz zamanı telafi edelim," der, göğsümü ısıırken homurdanır, eli göğsümü okşarken ağzı beni çılgına çevirir.

Böyle boşalabilirim - arabada kucağında otururken, vücudum kapıya garip bir şekilde itilmiş, gömleğim boynuma kadar çıkmış, o ise aç bir adam gibi göğüslerimi okşarken.

Elimle tutunacak bir yer ararken, direksiyonu kavrayıp ağzına doğru eğildim. O da inleyerek cevap verdi, eli aşağı kayarak göğüs kafesimi sardı ve beni istediğı yerde tuttu. Dilinin her hareketinde, geniş elinin her sıkışında keskin bir zevk dalgası içimi deliyordu.

Seks benim için her zaman garip olmuştur. Belirli bir şekilde, belirli erkeklerle, incelenip onaylanmış erkeklerle yapmam gereken bir şey...

önceden onaylanmış. İlk tek gecelik ilişkim, kırk bir yaşında, iki haftalık bir süre için bir arkadaşlık sitesine üye olduğumda oldu. Elleri terliydi ve onu bir daha hiç aramadım.

Sadece yatakta, ışıklar kapalıyken seks yaptım. Geçen yıl Fallon beni öpene kadar, bunun rahatsız edici olmaktan başka bir şey olabileceğini fark etmemiştim. Bu zevk o kadar yoğun olabilirdi ki, beni çıldırtabilirdi.

Kalçalarım şehvetle sallanıyor ve kendimi çok yoğun, acı verici bir boşluk içinde hissediyorum.

Fallon başını göğsümden kaldırıyor, dudakları parlıyor, gözleri donuklaşmış. Eli kaburgalarımın göğsüme kayıyor, sanki bana dokunmaktan, beni hissetmekten kendini alıkoyamıyormuş gibi.

Hayatımda ilk kez kendimi seksi hissediyorum. Duygusal.

Göğsü inip kalkarken, avuçlarıyla göğüslerimi okşuyor ve başını sallıyor. "Hayal ettiğimden daha iyi."

Cevap veremeden, arkamızda farlar belirir. Sıçrayarak dirseğimle kornaya basarım. Ses beni korkutur ve çığlık atarım, sonra sütyenimi yukarı, gömleğimi aşağı çekerim, ama Fallon beni koltuğuma geri dönmemem için belimi sıkıca tutar. Araba yanımızdan geçerken gergin bir sessizlik içinde bekleriz, araba yavaşlayarak geçer.

Yanaklarım kızardı.

"Hiçbir şey göremezler, Jen. Hava karanlık."

"Ben yol kenarında yabancı erkeklerle öpüşen türden bir kadın değilim."

Bu onu gülümsetir. "Ben yabancı bir erkek miyim?"

"Son derece." Onun elinden kurtulup kendi koltuğuma doğru sürünerek gittim ve içimden bir homurtu çıkardım. Bu çok garip ve zordu ve lanet olsun, ne zaman bu kadar yaşlandım ve halsizleştim? Araba koltuğuna tırmanmak bu kadar zor olmamalıydı. Koltuğa ulaştığımda, avucumu alnıma vurdum ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu çok kötü.

Çok, çok kötü.

Öpücük harikaydı. Muhteşemdi. Dünyayı sarsıcıydı.

Ama sonuçları?

Yıkıcı.

Fallon'u kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok istiyorum. Aklımı bulandırıyor, diğer tüm düşünceleri bir kenara itiyor. Geçen hafta olan her şey yok oluyor. Rekabet mi? Ne rekabeti? Kız kardeşi mi? Iliana'nın beklenmedik gelişi mi? Kariyerim mi? Kitabım mı? Bitkilerim mi?

Hiçbiri önemli değil, çünkü şişmiş, öpücük izleriyle dolu dudaklarım daha fazlasını istiyor. Her kalp atışı içimi titriyor ve Fallon'un dokunduğu tüm yerleri hatırlatıyor bana... ve dokunmadığı yerleri. Baskıyı biraz hafifletmek için uyluklarımı sıkarken, nemli kumaş bacaklarımın arasına yapışıyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki, her yerim ağrıyor. Zaten çoktan kendimi kaybettim ve bu sadece bela demek.

Çünkü Fallon bir dahaki sefere haber vermeden ayrılırsa ne olacak? Bir dahaki sefere şehir dışında "halletmesi gereken işleri" olduğu için altı aylığına ortadan kaybolursa ne olacak? Bir dahaki sefere eski kız arkadaşı onun evinde kalmak için gelirse ne olacak?

Benden sıkıldığında ne olacak?

Çünkü hayatımın kırk yılı aşkın süresinde öğrendiğim bir şey varsa, o da bir erkeği eğlendiremediğimdir. Çok nevro tikim. Çok inatçıyım. Kendi alışkanlıklarım da çok takılıyorum.

Arkadaşlarımın tuhafılık olarak nitelendirdiği, erkeklerin ise sinir bozucu olarak nitelendirdiği takıntılarım var.

Fallon, yıllardır göğüslerimi hissetmeyi, beni öyle öpmeyi beklediğini söyledi, ama istediğini elde ettiğinde ne olacak? İçimi kaplayan sıcaklık, onun beni mahvedeceğini söylüyor. Belki de çoktan mahvetmiştir.

"Hey." Fallon, nazik ama kararlı bir dokunuşla elimi alnımdan çekip boynuma doladı. Dudakları benimkilere değdiğinde çok yumuşaktı. "Şu anda kafanda ne dönüyorsa, buna bir son vermelisin. Şehrin en iyi pasta şefi benim yanımda panik yapamaz."

Sakalı çenemi kaşırken yanağımı, sonra burnumu, sonra tekrar dudaklarımı öper. Titriyorum, onun dokunuşunu kendim için çok fazla seviyorum.

"Eve gitmeliyiz," diyor sessizce. "Yarın büyük gün." "Evet," diyorum boşuk bir sesle. "İyi fikir."

Eve döndükten sonra olacaklar daha da iyi olabilir... tabii kafamdaki düşüncelerden kurtulabilirsem.

ON BİR JEN

ODAMIZDA BİRİ VARDI. Temizlik personeli olabilir, ama konuk evine adımımı attığımda, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Fallon'la arabada geçirdiğim sıcak saatlerin etkisi bir anda kayboldu ve yerini soğuk bir korku aldı.

"Sence bu, yatakta oturan birinin izi gibi mi görünüyor?" Yastığımın yanındaki hafif buruşuk çarşafı işaret ettim.

Fallon, giysilerinin bulunduğu çekmecelerden birinin üzerine eğilmiş olduğu yerden doğrulur, kaşları çatılır. "Belki temizlikçi temizlik yaparken mola vermek istemiştir."

Hayatım boyunca birkaç otelde kaldım ama böyle bir şey hiç görmedim. Dolaba doğru yürürken rafıma bakıyorum ve donup kalıyorum.

Biri eşyalarımı karıştırmış mı?

Giysilerimi renklerine göre ayırırım, yıllardır böyle yapıyorum. Her şey Marie Kondo'nun yöntemine göre düzenlenmiş durumda ve kalacağım süre için raf düzenleyiciler getirmeyi de ihmal etmedim. Bunlar bal peteği şeklinde, her bir altıgen bölme mükemmelce katlanmış bir giysi için uygun. Her bir çorap ve iç çamaşırı tam olarak katlanmalı ve rafımdaki kendi küçük bölmesine yerleştirilmeli. Ama iç çamaşırlarımın bazıları *buruşmuş*.

Kalbim hızla atıyor. Fallon'a dönüp soruyorum. "İç çamaşırlarımı karıştırdın mı?"

O geri çekildi. "Ne? Hayır!"

Bir anlığına ona bakıyorum, araştırıyorum. Yaptı mı? *Yapabilir* mi?

Gözlerim odanın içinde bir şey, herhangi bir şey arıyor. Bir ipucu. Pencere, daha önce bıraktığımız gibi aralık. Odanın karşısına geçip dışarıya bakıyorum. Pencere iki yönlü açılan türden: ya tamamen içe doğru açılıyor ya da havalandırma için üstten kilitlenip eğilebiliyor. Biz eğmiştik.

Dışarıda ağaçları, çimleri, çalılıkları taradım ama hiçbir şey görmedim.

Ta ki misafirhanemizin yakınındaki yere bakana kadar. Kırık penceremizin hemen dışındaki çimlerin üzerinde tek bir siyah tüy duruyor. Bir *karga* tüyü.

Nasıl... ne... *ne oldu?*

Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıp derin bir nefes alıyorum. Deliriyorum. Bir karganın iç çamaşırlarımı karıştırmış olması imkansız. Kesinlikle imkansız.

Fallon yumuşak adımlarla bana yaklaşır ve sırtımın birkaç santim önünde durur. Ellerini omuzlarıma koyduğunda irkilirim. "Konuş benimle," der gürleyen bir sesle.

"Yatak çarşafı buruşmuş."

Gözlerinde bir şey belirir. Gerçek endişe, hatta belki de korku. Ama bir anda yüzü boşalır. "Biraz."

"İç çamaşırım karıştırılmış."

Fallon kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi kısa bir duraklama olur. Konuştuğunda sesi sakin ve rahattır. "Bu sabah giyinirken sen yapmış olabilir misin?"

Dudaklarımı ısırarak dolap kapısına bakıyorum. Bu sabah Fallon'un kollarında uyandığımda çok *yorgundum*. Giyinirken birkaç giysiyi karıştırmış olabilir miyim?

Evet, mümkün.

Muhtemel mi?

Kesinlikle *hayır*.

Ama başka seçenek var mı? Lanet olası bir *karga* mı? Delireceğim.

"Audubon Derneği'ni aramam lazım. Kargaların ne kadar zeki olduğunu ve iki ya da üç inçlik bir boşluktan geçip geçemeyeceklerini öğrenmem lazım." Pencereden dışarı bakıyorum. Omuzlarımı düzeltiyorum ama Fallon ellerini indirmiyor.

Elleri kollarımdan aşağı kayıp belime dolanırken derin, gürleyen bir kahkaha duyulur. "Jen." Sesi sessizdir, nefesi boynumda dalgalanır.

"Ne?"

"Gerçek sorundan kaçınıyor olabilir misin?"

Kaşlarımı çattım. "Asıl mesele ne?"

"Birkaç dakika önce senin arabanda azgın iki genç gibi öpüştük ve şimdi yarın sabaha kadar gidecek hiçbir yerimiz olmayan özel misafirhanemize geri döndük."

Gerginleşiyorum.

O, kollarını hala bana dolamış halde uzun bir nefes verir ve lanet olsun, onun bana böyle sarılması hoşuma gidiyor. Kaslarının sertliği. Vücudunun sıcaklığı. Sakalının boynumda, çenemde yarattığı kaşıntı.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapman için seni zorlamayacağım," diyor sessizce.

Bu kadar düşünceli ve nazik bir davranışa karşı verebileceğim tüm tepkiler arasında, en kötüsü bende ortaya çıkıyor. *Utaniyorum*. Neredeyse yarım asırdır bu dünyada yaşıyorum ve bir erkekle yakınlaşmak düşüncesi hala beni dehşete düşürüyor. Hala yalnız kalmam gerektiğini hissediyorum. Fallon gibi düşünceli ve nazik birini hak etmiyorum.

Onun kollarında dönerek ciğerlerimi nefesle dolduruyorum, ellerimi göğsüne koyup gözlerimi ona dikiyorum. "Bu gece yatakta uyumani istiyorum, ama istemiyorum... Henüz hazır değilim." Onunla işleri yavaştan almak için çaresizce bir çaba içindeyim. Yarışmanın ilk gününden beri birbirimize gittikçe yakınlaşıyoruz.

Ama dikkatimin dağılmasını göze alamam. Kazanmaya odaklanmam gerekiyor. "Tamam," diyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor.

"Hepsi bu mu? Tamam mı? Benimle yatmam için beni ikna etmeye çalışmayacak mısın?"

Dudakları kıvrılıyor. "Bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman, işte bu kadar."

"Sen çok iyisin. Bu garip."

Fallon'ın gözleri gölgelenir. Bana hüzünlü bir gülümseme atar, sonra başını banyoya doğru çevirir. "Yatmaya hazırlanacağım."

Sonunda birlikte temiz çarşafların arasına girdiğimizde, Fallon kendi tarafında kalmaya bile çalışmaz. Kolunu belime dolayarak beni kendine çeker, elini yukarı kaydırıp göğsümün hemen altına koyar

. Arkamda, penisi zonkluyor, ama bu konuda hiçbir şey yapmaya niyetli değil.

Karanlık odaya bakarak gözlerimi kırıştıyorum, kalbim güm güm atıyor. Çok fazla şey oluyor. Bir yıl önce Fallon'dan vazgeçmişim,

onun eski sevgilisi şehre geldiğinde ve bir seçim yapmak zorunda kaldığımda. Şimdi o burada ve görünüşe göre benden hiç vazgeçmemiş. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi beni öptü ve şimdi de beni çok değerliymişim gibi sarıyor.

Bunu hiç yaşamamıştım.

Tek erkek arkadaşım, hayatını bir hesap tablosunda planlamış bir biyomekanik mühendisiydi. Onun istediği kadın için gerekli özellikleri taşıyordum - kelimenin tam anlamıyla, bir kontrol listesi vardı - ama onun dokunuşuna karşı kalbimi çarptıran, vücudumu ısıtan bir tepki yoktu.

Adı Will'di ve bana hiç evlenme teklif etmedi. Sadece... evleneceğimizi varsaydı. Bir gün evliliğin vergiye etkisinden ve mahkemeye gitmemizin ne kadar mantıklı olduğundan bahsetmeye başladı.

Neredeyse kabul edecektim, ta ki çocuklarla evde kalmamdan bahsetmeye başlayana kadar. Kaşlarımı çatarak, ne demek istediğini sordum, çünkü çocuk istemediğimi çok net bir şekilde belirtmişim. Teknoloji alanındaki kariyerime odaklanmak istiyordum.

O da *güldü*. Tam olarak ne dediğini hatırlıyorum. "Eğer benim çocuklarım olmayacaksa, tüm bunların ne anlamı var?" dedi.

Ertesi hafta ayrıldık ve bir yıl sonra evlendi ve bir bebeği oldu.

Romantizm konusunda pek de çekici biri olmadığımı biliyorum. Nevrotik ve takıntılıyım, uzlaşmalardan nefret ederim. Vücudum hiçbir zaman muhteşem olmadı. Çocukken çok zayıftım, büyüdüğümde ise düz göğüslü, kemikli bir yetişkin oldum. Şimdi ise vücudum sarkmaya, kırışmaya ve saçlarım grileşmeye başladı, en güzel günlerimin geride kaldığı daha da belirgin hale geldi.

Ama birinin beni bu kadar kolayca reddedip yerime başkasını koyması? Bu çok acıttı.

Fallon'ın nefesi derinleşiyor ve uyuduğunu anlıyorum. Nefesiyle saçlarımın bir tutamını boynuma doğru üflüyor, sonra vücudunu benimkine yaslayarak hareket ediyor. Eli yukarı kayarak göğsümü kavıyor

ve uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak bana daha sıkı sarıldı.

O kadar basit bir dokunuşun bile vücudumu elektrikli bir tel gibi hissettirmesi tamamen acınası bir durum mu? Fallon'la birlikteyken kendimi gri, buruşuk ve yaşlı hissetmiyorum. En iyi günlerimi geride bıraktığımı düşünmüyorum. O beni güzel, çekici ve arzu edilen biri gibi hissettiriyor.

Ama bu ne kadar sürecek? Beni olduğum gibi görüp, tüm kriterlerine uymadığımı fark edene kadar ne kadar sürecek?

Fallon'ın eli göğsümü nazikçe sıkıyor ve bacaklarımın arasına bir heyecan dalgası gönderiyor. "Uyu, Jen," diye mırıldanıyor. "Buradan bile düşüncelerini duyabiliyorum."

"Bu hiç mantıklı değil."

O, yüzünü boynuma gömerek gülerek "Şşş" diyor. "Bana sus mu dedin?" Ne cüret!

Fallon'un başparmağı yavaşça, işkence edici bir hareketle meme ucumu okşadığında, gözlerim neredeyse geriye devriliyor. Sesi hırıltılı bir şekilde, "Zihninin kaçmasını engellemek için başka yollar da düşünebilirim," diyor.

Ben de homurdandım. "Sen inanılmazsın."

Dişleri kulak mememe sürtünüyor ve kasıklarından gelen belirgin bir zonklama hissediyorum. Beni sırt üstü çevirip dirseğiyle üstümde destek aldığı anda, gözleri kararmış, yüzü gölgeli. "Yatağın üzerinde uyumamı ister misin?"

Boğazım düğümlenir, başımı sallarım.

Beni uzun bir süre, sanki beni okumaya çalışır gibi, uzun uzun bakıyor. Doğruyu mu söylüyorum, anlamaya çalışıyor. "Yarınki eleme yarışmasında yorgun olduğun için iyi performans gösteremezsen, kendinden nefret edeceksin."

Gözlerimi kırıyorum. Bu... çok doğru.

Dudakları yumuşak, ağzıma nazik bir öpücük kondururken, öpücüğü derinleştirirken elini çeneme kaydırıyor. Fallon, düşük bir homurtuyla uzaklaşıyor. "Şu anda seninle birlikte olmak için her şeyi yaparım. Seni tatmak için. Seni tamamen sahip olmak için." Alnını alnıma dayadı. "Ama yarın elenmemizin sebebi ben olursam, kendimi asla affetmem. O büyük beynini kapatıp uyumaya çalışmalısın."

Kalbim spazm geçirir. Yutkunarak başımı sallarım. "Tamam."

Beni geri çeviren Fallon, bacağını benim bacaklarımın arasına sokar ve beni göğsüne yatırır, sıcaklığı ve ağırlığıyla beni sarar. Beni istiyor, ama bu pasta yarışmasında başarılı olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

En son ne zaman biri benim için istediği şeyden vazgeçti? Aklıma tek bir örnek bile gelmiyor.

Kanım uğuldarken, sıcaklık vücudumu sararken dudaklarım kıvrılır, gözlerimi kapatır ve uyumak için elimden geleni yaparım.

BİR SONRAKİ ELEME mücadelemiz ekmekle ilgili. Otuz altı adet mükemmel akşam yemeği ekmeği yapmamız gerekiyor. Fallon ve ben oldukça iyi bir ekip oluşturuyoruz ve ortalarda bir yerde yer alıyoruz. Ekmeğimiz iyi pişmişti, ancak jürinin zevkine göre dokusu biraz fazla çiğneniyordu. Reg ve Tex bu turu kazandı ve Carla ile Emma, New York'tan gelen anne-oğul ikilisi Mary ve Tony ile karşı karşıya geldi. Latinler galip geldi ve yine gözyaşları içinde kucaklaşmalar yaşandı. Ben... bundan hoşlanmıyorum.

Hafta boyunca Fallon ve ben çok zaman geçiriyoruz. Tekrar öpüşmüyoruz ama gerilim var. Reg'in tarifini isteyecek kadar lezzetli focaccia da dahil olmak üzere, küçük zorluklar bizim için iyi geçiyor. Günler yoğun geçiyor ve akşamları geldiğinde ikimiz de duşa girip yüzümüzü yastığa gömüyoruz.

Yine de Fallon'un sıcak vücuduna sarılmış olarak uyanmayı seviyorum. Sabahlar günün en sevdiğim zamanı.

Farkına varmadan Cumartesi sabahı gelir ve yine tam gün yemek pişirmek için ahıra dönme zamanı gelir. Üçüncü eleme mücadelesi başlamak üzeredir.

ON İKİ FALLON

ÜÇÜNCÜ ELEME MÜCADELESİ: CHOUX HAMUR İŞİ

Carrie yarışmayı tanıtırken, ağzımın kenarından "NEYİN İÇİN CROAK?" diyorum.

Bu hafta bir aydınlanma oldu. Jen'in geçen yıl beni uzaklaştırmasına izin verdiğim için pişman oldum. Amanda ile konuşmalı ve Jen ile ilgili niyetimi ona anlatmalıydım. Onu daha çok takip etmeli, benim için ne kadar değerli olduğunu söylemeliydim.

Asla ayrılmamalıydım, ama sonra kız kardeşimin taciz edildiğini, suçlu geçmişimi, hayatımda yaptığım tüm kötü şeyleri düşünüyorum.

Jen daha iyisini hak ediyor.

"*Croquembouche*," diye fısıldıyor Jen. "Karamel şeritleriyle sarılmış *choux* (kremalı puf) kulesi."

Bernard Franco, toplanan kalabalığı inceler, soluk gözleriyle değerlendirir. "En az iki farklı dolguyla tamamen doldurulmuş, mükemmel şekilde tek tip *choux* arıyoruz. Karamelin altın kahverengi olmalı, yanmış olmamalı. Kulenin yapısal olarak sağlam olmasını istiyoruz, bu yüzden *choux'ları* karamel ile birbirine iyice yapıştırdığınızdan emin olun. Ancak, tatma zamanı geldiğinde onları ayırmak imkansız olmamalı." Gülümser. "Bir ipucu: şeker termometresi kullanın, yoksa felaketle karşılaşacaksınız."

Jen'in elleri tezgahın kenarını sıkıca kavradığında, başımızın belada olduğunu anlıyorum. Alt dudağını ısıırıyor, diğer yarışmacıları gözleriyle tarıyor, sanki onların da bizim kadar gergin olup olmadıklarını kontrol etmesi gerekiyormuş gibi.

Endişeli görünmeyen tek kişiler jüri üyeleri. Diğer herkes çıldırmak üzere.

Pastacılık dahisi Heather kollarını açıyor. "İki buçuk saatiniz var."

"Ne?" Jen, kameraman onun tepkisini çekmek için kamerayı ona çevirirken elini ağzına kapatıyor.

Bernard sırtıyor. "Mükemmelliği arıyoruz, millet."

"Tabii ki arıyorlar." Tex, geniş göğsünü kollarını kavuşturarak Jen ve bana bakıyor. "Gergin görünüyorsun, sarışın."

"Kapa çeneni, Tex," diye homurdanır Jen.

İri adam sırtıyor. "Sonunda, sarsılmış görünüyor. Küçük zorluklarımızı kolayca aşıyordun. Robot olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Bunu düşünen ilk kişi sen değilsin." Jen kaşlarını kaldırır. "Lisedeki lakabım tenekte adamdı." Bana bakar. "Kalpsiz."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz," diyorum yumuşak bir sesle, elimi onun beline koymaya dayanamadan.

Reg partnerine dirsek atar ve başını öne doğru sallar.

Carrie saçlarını omzunun üzerinden atar ve yüzünü kameraya çevirir. "Zamanın... başlıyor... *şimdi*."

Jen harekete geçer. Bize verilen tarifi alır, ağzının kenarına sıkıştırdığı kalemle tarifi tarar.

İtiraf ediyorum, bir an durup onu zihnimde fotoğrafını çekiyorum — dirsekleri tezgaha dayalı, poposu geriye doğru itilmiş, bacakları genişçe açılmış — sonra yanına yaklaşıp avucumu dirseğinin yanına koyuyorum. "Ne yapıyoruz?"

"Bu tarifte ölçüler var ama gerçek talimatlar yok. Sadece 'Choux hamuru yapın' diyor."

"Umarım sen nasıl yapılacağını biliyorsundur," diyorum, "çünkü ben kesinlikle bilmiyorum."

Jen bana bakıyor, kaşları kalkık. "Sence ne yapıyoruz?"

Kulağına yaklaşıyorum. "Bence ne yaptığını çok iyi biliyorsun ve bu çok seksi."

Yanakları kızardı, ama iltifatımı önemsemedi. "*Crème pâtissière* yapmayı biliyor musun?"

"Uh..." Diye çekiniyorum.

Jen nefesini çekip kağıda birkaç şey not alır. "Bu bir tür muhallebi. Al, bu kadar sütü ısıt ve un ile şekeri ölç. Ben hamuru hazırlamaya başlayacağım."

doldurup birleştirebilmemiz için choux'yu fırına atıp soğutmamız gerekiyor, ayrıca dolgu da soğutulmalı."

Başımı sallarım. "Evet, Şef."

Bana gülümser ve sonra işe koyuluruz.

Ben ısıtılan sütü gözetirken, Jen deli gibi çalışıyor. Onun işini yapmasını izlemek ne kadar etkileyici, bunu asla unutamayacağım. Amanda'yı Jen'le tanıştırmak amacıyla şehre ilk davet ettiğimde, bunun Jen'in kariyerine yardımcı olacağını ummuştum. Onun hak ettiği başarıya ulaşmasında küçük de olsa bir rolüm olmasını ummuştum.

Jen'in sonunda beni uzaklaştıracağını bilmiyordum, ama onun yanında durup ellerinin sihir gibi hareket etmesini izlerken buna kızmak zor.

Bana kremayı hazırlamak için talimatlar veriyor, sütü ikiye bölmemi ve birine çikolata aroması katmamı söylüyor. "Çikolatalı olanlara eklemek için ahududu sosu ve vanilyalı olanlara da limon kreması yapacağız" diyor. "Biraz tatlılığını azaltırız." Gözleri parlıyor. "Dolguyu choux'ya sıkmadan önce ikisini karıştırabiliriz, böylece ısırdığında ortasında renkli çizgiler görürsün."

Bu harika bir fikir gibi geliyor. Ama...

"Bunun için vaktimiz var mı?" Ocağın başında ne yaptığını göz ucuyla izliyorum. Hayatı buna bağlıymış gibi un, tereyağı ve yumurta karışımını karıştırıyor.

Jen bana nadir görülen, ıslık ıslık gülümsemesinden birini atıyor. "Tabii ki vaktimiz var. Beni kim sanıyorsun?"

Gülümseyerek işime geri döndüm ve ritmimizi yakaladık. Pasta kremasını mahvetmemeyi başardım ve Jen tadına baktığında bana hızlıca başını salladı. "Güzel olmuş, Fallon."

Bu üç kelime benim için çok anlamlı. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Felaketle sonuçlanan kruvasanlardan sonra, gerçekten katkıda bulunabildiğim için mutluyum.

Jen hamuru hazır bekleyen fırın tepsisine sıkıyor ve birkaç dakika içinde fırına düzinelerce küçük choux topu koyuyor. O inanılmaz.

Baştan aşağı kot giysili iki kadın bizimkinin yanındaki istasyonda. Nikki, saçları dağınık, yüzü unla

yüzünün her tarafında un izleri var. "Bir daha asla kremalı puf yemeyeceğim! Asla!"

Takım arkadaşı Sonia, bir kaseyle dondurucu dolabından koşarak geliyor. Gözleri yaşlı. "Bak, dolgu tamamen ayrılmış. Bir şekilde kesilmiş."

Jen bir göz atıyor ve elime bir çırpma teli tutuşturup ocaktaki şeyi karıştırmayı bırakmamamı sert bir şekilde emrederek bir sonraki istasyona koşuyor. "Ne var?" diye soruyor, ellerini önlüğüne silerek.

"Ayrılmış dolgular. Düz choux hamuru." Nikki elini saçlarına atar. "Ve karamel yapmayı bile bilmiyorum!"

"Bana bir tencere ver," diyor Jen, işaret ederek. "Ve şeker. Hayır, beyaz şeker. Teşekkürler."

Jen'in konsantre bir şekilde kaşlarını çattığını görmek için bir bakış atıyorum. Denim Ladies'e karamel konusunda koçluk yapmaya başlıyor ve onlara her zamanki gibi pratik talimatlar veriyor. Sonra bizim istasyonumuza geri dönüyor, tadıyor, karıştırıyor, kontrol ediyor.

Sonia'dan bir çığlık duyulur. Fırından bir fırın tepsisini siyah dumanlar içinde çıkarır.

"Oh, hayır," diye mırıldanıyor Jen. "Bundan kurtulabileceklerini sanmıyorum."

İki kadın şok olmuş görünüyor. Jen, hayatım buna bağılıymış gibi üç farklı karışımı çırpıyor olmama rağmen, tekrar yanlarına koşar ve Sonia ile Nikki'ye ne yapmaları gerektiğini söyler. Teşhis: baştan başlamak.

İçimdeki rekabetçi yan, Jen'e buraya gelip kendi croquembouche'umuzu yapmasını söylemek istiyor, ama içimdeki erkek ona hayranlık duyuyor. Baskı altındaki bir durumda bile, kalbi zor durumdaki bir takıma yardım edecek kadar büyük. Bunlar, birlikte çalıştığımızda Jen'i ilk kez fark etmemi sağlayan özelliklerdi. Diğer insanların duygularını çok iyi anlıyor. Simone'nin düğünü için, Simone'nin sürekli Ferrero Rocher yediğini fark ettiği için son dakikada fındık ve çikolatalı bir pasta yaptı. Dünyaca ünlü bir şefin yönetimindeki Michelin yıldızlı bir restorandaki işinden ayrıldı ve Four Cups Café ile bilinmeyene adım attı. Bunun büyük bir kısmının Candice'in yeni projesini desteklemek istemesi olduğunu düşünüyorum.

Dışarıdan bakıldığında Jen sert birine benziyor. Mantıklı, rasyonel bir insan. Ama o derin ve eşsiz bir empatiye sahip. Ve ben onun bu yönünü seviyorum. Onun hakkında sevdiğim çok şey var, belki de kendime itiraf etmek istediğimden daha fazla.

Çünkü hangi evrende Jen gibi inanılmaz bir kadın benim gibi eski bir mahkumla birlikte olmak isteyebilir ki?

Jüri üyelerinin dikkatli bakışları altında bizim masamıza geri dönüyor.

"Yeterli zamanın olduğuna emin misin?" Heather kaşlarını kaldırarak sorar, gözleri Denim Ladies'e kayar. "Diğer yarışmacılara yardım etmek kazanmana yardımcı olmaz."

"Hepimiz o yollardan geçtik," diyor, kıvrımlı pasta kreması ve limon kremasıyla doldurulacak pasta torbasını hazırlarken. "Fallon beni birden fazla kez çöküşten kurtardı." Bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

İlk öpüştüğümüzde onu, mahvolmuş bir pasta yüzünden yaşadığı sinir krizinden kurtarmıştım. Çikolata kaplı ellerini saçlarıma sokması umurumda değildi, yine o kadar dağınık olsak da umurumda olmazdı. Bu anı hatırlayınca penisim zonkluyor ve ağır bir önlük giydiğim için mutluyum.

Jen jüriye bakıyor, gözleri Carrie'nin değerlendirici bakışlarında duruyor. "Yarışma bittiğinde aynaya bakıp kendimle gurur duymak istiyorum, sadece pişirdiklerimden dolayı değil."

"Peki, iyi şanslar," diyor Bernard. Onaylayan tek kişi o gibi görünüyor ve içimde bir kıskançlık alevleniyor. Açıklayamıyorum, ama onun ona bakışından nefret ediyorum.

Ben ahududu dolgusuna başlarken, Jen'in fırını kontrol etmek için çömeldiğini izliyorum. Choux'lardan birini alıyor, ağırlığını kontrol ediyor ve tepsiyi çıkarıyor.

Jen bir dakika bile durmuyor. Bana emirler yağıdırıyor ve ben de memnuniyetle yerine getiriyorum. Hamur çıkarılıp soğuduktan sonra, dolgularımızı kontrol edip karamel için şekeri hazırlıyoruz. Jen, yapımı hızlı olduğu ve montajın ortasında sertleşmesini istemediğimiz için iki parti yapacağımızı söylüyor.

"Sen nasıl istersen, patron." Sözlerimi ciddi söylüyorum, ama Jen sadece kaşlarını kaldırıp dudaklarını büküyor.

"Four Cups'ta birlikte çalıştığımız zamanlarda bu kadar uysal olduğunu hatırlamıyorum," diyor.

"Uysal, ha?" Jen'e bakarken ellerim farkında olmadan hareket ediyor, yanaklarının kızarmasını, gözlerindeki ışıltıyı seviyorum.

Onun yeri burası ve onun yoluna hiçbir şeyin çıkmasına izin verirsem yazıklar olsun bana. Hayatım boyunca hayatta kalmak için mücadele ederken, bu kadar yetenekli birinin yanında olmak neredeyse hayranlık uyandırıcı.

Pişirmenin son saatinde, canlı seyirciler gelmeye başlar. Jen onlara hızlıca bir bakış atar ve arkadaşlarına gülümser. Son ana kadar çalışırız, ellerimiz yapış yapış, choux'lar karamel ile doldurulur ve imkansız derecede yüksek bir kuleye yerleştirilir.

Jen şeker ipi yapmaya başladığında, bu neredeyse bir dans gibi görünüyor. Elleri, kaşığından sarkan karamel şeritleri ile süpürür ve döner, kremalı puflarımızdan oluşan kuleyi altın şekerden bir kafes ile çevreler. Tek yapabileceğim izlemek ve kalbimin göğsümden çıkmaması için uğraşmak, çünkü şu anda ona olan hislerimi inkar edemem.

Yıllardır Jen Newbank'a aşığım.

Odaklandığında dilini ağzının kenarından dışarı çıkarmasını seviyorum. Militan ve titiz olmasını seviyorum. Her şeye önem vermesini seviyorum. Çok yetenekli olmasını seviyorum ve keşke ne kadar harika bir insan olduğunu görebilse.

O kadar çekici ki, ona bakmak güneşe bakmak gibi. Kör edici.

Onun son rötuşları yapmasını izlerken, gülümsemem hüzünle karışıyor. Asla Jen'in seviyesine ulaşamayacağım. Son altı ayımı eski mahkumlarla çevrili olarak geçirdim. Gönüllü olarak zamanımı harcıyorum ve değerli bir şey yapıyordum, elbette, ama geçmişimden çok utanıyorum. Jen gibi biri benim gibi birini nasıl isteyebilir ki? Bu ortamda benimle birlikte sefalet çekebilir, ama yarışma bittiğinde ne olacak?

Süre sifıra geldiğinde, Jen elleri karamel kaplı ve yüzü heyecandan kızarmış bir şekilde tezgahtan geri çekilir. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana döner, sonra

bana doğru atılır. Onu yakalamak için tam zamanında üzüntümü silkelerim, o da bacaklarını belime dolamıştır. Jen beni ateşli bir öpücükle susturmadan önce, dudaklarımdan bir saniye için bir kahkaha kaçır.

Sıcaklık içimi kaplar, penisim bir anda sertleşir. Bu, *onun beni* ilk kez öpüşü, ilk kez ilk adımı atışıdır ve lanet olsun, bu inanılmaz bir his. Parmakları boynumda yapış yapış, tadı şeker ve ahududu gibi ve bu, lanet olası hayatımın en mükemmel anı.

Sonra kırılganlık yüksek bir patlama sesi geliyor, ardından tanıdığım bir çığlık ve bir haykırış geliyor - çünkü bu ses kız kardeşimden geliyor.

ON ÜÇ NORA

Jen ve Fallon'un birbirlerinin her hareketini hissedebiliyormuş gibi çalışmasını izlerken, kelimenin tam anlamıyla koltuğumun kenarında oturuyorum. Birlikte mükemmel bir uyum içindeler. Bu büyüleyici bir manzara ve kardeşim için kalbim daha da büyüyor, özellikle de Jen'e bakışını gördüğümde. Ama tam o anda zil sesi çalıyor ve Jen kendini Fallon'un kollarına atıyor, tüm bank altımdan kayıyor ve ben yere çakılıyorum. Çığlık atıyorum, düşerken kollarımı sallıyorum ve ahırın asma katındaki tahta döşeme üzerine sert bir şekilde düşüyorum.

Simone inleyerek yanıma düşüyor.

Şaşkın bir şekilde uzanıp, büyük kırıslara ve üstümdeki oluklu demir çatıya bakıyorum.

Az önce ne oldu böyle?

"Nora!" Fallon aşağıdan bağırıyor, hemen ardından bir sürü yüz görüş alanımda beliriyor.

Simone dirseğiyle kendini kaldırır ve uzattığım eli tutar. Sonra uzanır aşağı beni beni beni bir kolunu kollarımı omuzlarımı sarıyor. "Sen iyisin. Hadi tatlım, sen iyisin. İkimiz de iyiyiz."

İnliyorum. Bunun için çok yaşlandım. O inişten dolayı bir hafta boyunca ağrı ve sızı hissedeceğimi zaten biliyorum.

"Ne oldu?" Candice kaşlarını çatarak bankı işaret etti. Hepimiz asma katta uzun ahşap banklarda oturuyorduk ve benim oturduğum bank Simone ile birlikte en arkadaydı. Bir ucundaki ayakları bir tarafa doğru açılmış, koltuktan tamamen kopmuştu.

Omzunun üzerinden baktığımda, harap olmuş bankın ucunda oturan adamın uzaklaşan sırtını gördüm. Bana bakmadı, benimle konuşmadı, ama Jen kardeşimin kollarına atladığında, yumruklarını sıkarak ayağa kalktı. Yabancı bir dil gibi mırıldanıyordu.

Yabancı bir dil gibi geliyordu. Fransızca mıydı? İtalyanca mı? Tam olarak duyamadım. Gözümün ucuyla, bankı tekmelediğini gördüm, bir gürültü duydum, ama yere düşene kadar ne olduğunu anlamadım.

Kim olursa olsun, o kadar sert tekmeledi ki *bacakları kırıldı*. Neden? Benim izlenimim, çoğunlukla kardeşim ve Jen'in çalışmasını izlediği yönündeydi, ama yanlarındaki istasyondaki kadınlarla birlikte de olabilirdi — hepsi kot giymiş, sağda solda bir şeyler yakıyor gibi görünen kadınlarla.

Kadınlar onların kurbağa sesli şeylerini mahvettikleri için mi kızmıştı? Yoksa Jen koşarak atlayıp Fallon'un kollarına düştüğü için mi? Daha önce, o bankın ucuna ilk oturduğunda, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Slim ile olan her şey yüzünden paranoyaklık yaptığımı düşünerek bunu önemsemedim. Bu günlerde her yerde çete üyeleri görüyorum.

Benim kardeşim, bankı tekmeleyen adam merdivenlerden aşağı kaybolurken onun yanından hızla geçiyor. Fallon'ın gözleri çılgınca. O her zaman aşırı koruyucuydu, sanki gençken yaptığı hataları telafi etmeye çalışıyormuş gibi. Sorun çıkaran biri olduğu için kendini asla affetmedi.

"Ben iyiyim, Fallon." Kuyruk kemiğimi ovuşturarak inledim. Birkaç yıl öncesine göre çok daha kolay morardığım halde, *genel olarak* iyiyim.

Kollarımı tutar, gözlerimin içine bakar, sonra bankaya bakar, sonra tekrar bana bakar. "İyi misin?"

"Evet, benim pazılarımı ölümcül bir şekilde sıkı tutman dışında."

Elini gevşetip uzun bir nefes aldı. "Ne oldu?"

"Zamanlayıcı çaldığında bir adam bankı tekmeledi. Bir şeye kızmıştı. Görünüşe göre ayaklarından birini kırmış." Kırık tahta parçalarına başımı salladım.

Fallon'un kalın kaşları gözlerinin üzerine çöktü. "Oldukça sert tekmelemiş olmalı."

Jen onu öptüğünde adamın bunu yaptığını söylemeli miyim? Adamın öfke patlamasının sebebinin bu olduğundan emin değilim. Herhangi bir şeyden kızgın olabilir — başka bir takımın bitirememesi, zamanın dolması veya kişisel hayatındaki bir sorun. Sallanıyordu.

bankta ileri geri gidip gelip biraz mırıldanıyordu. Beni çok korkuttu, ama şu anda bu tür şeylere aşırı duyarlı olduğumu biliyorum.

Bu yüzden omuz silktim. "Evet. Çöktükten hemen sonra gitti, bu yüzden utanmış olduğunu düşünüyorum."

Bir sağlık görevlisi ortaya çıktı ve Simone'u ve beni muayene etmek için oturmamızı ısrar etti, ben de abartılı bir iç çekişle oturdum. "Yaşlandığımı hatırlatmanıza gerek yok, millet. Daha genç bir kadın bunu umursamazdı."

"Zaman geçiyor, tatlım," diyor Dorothy, acıma dolu bir şekilde omzuma dokunarak. "Sen daha genç bir köpeksin."

"Bir yıldan az bir süre sonra kırk yaşında olacağım!" Yüzümü buruşturuyorum. "Gerçekten, bu ne zaman oldu? Şimdiye kadar evlenip iki buçuk çocuk sahibi olmam gerekirdi."

Fiona bana anlayışlı bir gülümseme atıyor. "Her zaman böyle olmaz, değil mi?"

Fallon parmaklarını saçlarında gezdirerek beni izliyor, sonra Four Cups'taki kalabalığa bakıyor. "Nora burada ne arıyor ki?" Candice kaşlarını kaldırarak ona bakıyor, kalçasını yana doğru eğiyor. "Aslında onu bugün Jen'in ormanında kilitli bırakacaktık, ama bugün sulama döngüsüne gittiğimde ona acıdım." Her kelimesinde hissedilen küstahlık beni kahkahaya boğmak üzere.

Onu sevdim.

Fallon, işler stresli hale geldiğinde her zaman biraz gergin olur. Her şey için kendini suçlar. Ve şimdi, patlamak üzere gibi görünüyor. "Beni aramalıydın. Onu buraya ben getirebilirdim."

"Sen şovla meşgulsün, ben de yetişkinim," diye araya girdim. "Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Candice ve kızlar beni dışarı davet etti, ben de kabul ettim. Bununla bir sorunun mu var?"

Fallon nefesini içine çekip yavaşça dışarı verir. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece senin için endişeleniyorum. Konuşma fırsatımız olmadı."

En son yapmak istediğim şey konuşmak olduğu için en iyi silahımı kullanırım: konuyu saptırmak. "Sakızında çıkan gri saçlardan bahsedelim mi?" Çenesine hafifçe vururum ve her zamanki gibi Fallon bunu kaçacak kadar hızlı değildir. Ha!

Buna karşılık Fallon üzerime eğilip başımın tepesinden bir saç teli kopardı. Ben de çığlık atarak elimi kafama götürdüm. Kardeşim, kendini beğenmiş bir sırıtişla, bembeyaz bir saç telini yüzümün önünde sallandırdı. "Ne diyordun?"

"Kaba!" Saç telini kapıp parmaklarımla arasında tutarak ona bakıyorum.

"Hadi ama," diyor Dorothy, gümüş beyazı saçlarını okşayarak. "O kadar da kötü değil. Siz gençler en saçma şeyleri bile abartıyorsunuz. Bu aralar gri saçların çok moda olduğunu duydum. Iliana bütün hafta boyunca gri saçlarını gururla taşıdı!"

Sağlık görevlisi önümde dik dururken dudaklarımı kenara doğru büküyorum. "O iyi," diyor sağlık görevlisi merdivenlerin yanındaki sarışın adama.

"Fallon?" Adam kaşlarını kaldırır. "Çekime devam edebilir misin? Personel seninle ilgilenecek..." Başını eğerek yüzümü inceler. "Kız kardeşin mi?"

Başımı sallarım. "Evet. Kız kardeşim."

Fallon bana uzun uzun bakar. "Bu iş bitmedi. Seninle konuşmamız gerek."

Zorla gülümserim. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Slim yaşadığım yeri bulmuş ve Fallon'a bir mesaj iletmemi istemişti. Başka bir bilgim yok, ama Slim Miller'ı gördüğümde çok korktuğumu itiraf etmeliyim. Dün gece haftalardır ilk kez iyi bir uyku çektim.

Fallon merdivenlerden aşağı inerken nefesim kesildi. Candice kolunu omzuma attı, Simone da diğer kolumu tuttu ve ikisi beni tamamen işlevsel bir bankın önüne götürdü.

Fiona bana çekinerek bakar. "Genelde böyle değildir, Nora. Heart's Cove sadece sakın bir kasabadır, söz veriyorum."

Simone burun kıvrır. "Söz veriyor musun, Fiona? Çünkü son baktığımda, Heart's Cove sakın olmaktan çok uzaktı."

Fiona dudağını ısırır. "Tamam, evet, burada dramatik şeyler oluyor. Ama genellikle *yaralanmalara neden olacak* şeyler değil."

"Peki ya Wes'in bileği?" diye sorar Simone. "Ya da Jen'in o katil kuşlarla karşılaşması? Ya da Candice'in evindeki yangın?"

"Bu yardımcı oluyor mu?" Fiona ellerini beline koyar ve karşısındaki kızıl saçlı kadına bakar. "Burada olmaktan *mutlu* olmasını sağlamalıyız. Hayatından korkmasını değil!"

Dudaklarım seğirir. "Sorun yok. Burayı seviyorum."

Candice omuzlarımı sıkıştırır ve beni yanına oturtur. Bunun doğru olduğunu fark ederim. Burayı *gerçekten* seviyorum. Candice'in bu sabah kapı zilini çalması ve bana eski bir arkadaş gibi davranması hoşuma gitti. Beni kardeşimle Jen'in birlikte pasta yapmasını izlemeye davet ettiğinde, bunu zorla yapıyormuş gibi gelmedi. Gerçekten benim de gelmemi istediğini hissettim.

Uzun zamandır ilk kez, neredeyse kendimi evimde hissediyorum. Bunun ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Fallon'un Heart's Cove'dan ayrılması çok kötü, ve bana söylediğine göre geri dönmeyi düşünmüyor. Aksi takdirde, ikimiz de burada bir hayat kurabilirdik.

ON DÖRT JEN

"KARAMELİNİZ mükemmel renge getirilmiş," diyor Bernard, croquembouche'dan kopardığı choux'lardan birini inceleyerek. "Çekilmiş karamel çok hassas. Mükemmel." Gözleri benimkilere kayıyor ve bakışlarımı o kadar uzun süre tutuyor ki kızarmaya başlıyorum, kendimi kıpırdamamaya zorluyorum.

Heather onaylayarak mırıldanıyor. "Limon kreması eklemek dahice bir fikir. *Krem pat'in* tatlılığını mükemmel bir şekilde kesiyor." Dudaklarını şapırdatıyor. "Hepsini eve götürürdüm."

Heyecanımı zorlukla bastırabiliyorum. Bugünkü mücadele *çok iyi* geçti. Her şey yolunda gitti ve gerçekten eğlendim. Canlı seyircilerin önünde, büyük, öfkeli bir zamanlayıcı geri sayarken ve kameralar yüzüme yapışmışken bile.

Asma kattaki kalabalık tezahürat yapıyor ve Candice'in en yüksek sesle bağırdığını duyuyorum. Yanaklarım yanıyor, yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. Tezgahın çökmesinden sonra herkesin sakinleşmesi biraz zaman aldı, ama şimdi ahırdaki hava yeniden elektriklenmeye başladı.

Fallon ağırlığını değiştirerek, parıldayan gözlerle bana bakıyor. "Hepsi Jen'in eseriymiş."

"Tahmin etmiştik." Bernard sırtıyor. Bana göz kırpmıyor ve yanaklarım daha da kızarıyor.

"Evet, tamam, tamam, bunu yüzüme vurmana gerek yok." Fallon kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Hareketleri sert gibiydi, sanki bir şeyi vurgulamak istiyormuş gibi.

Bunu anlamaya vaktim yok, çünkü kalbim sıcak, dolup taşıyor. Croquembouche'u istasyonumuza geri getirdiğimizde, derin bir nefes alıp yanımdaki adama bakıyorum. Bugün harikaydı. Odaklanmış, işine konsantre ve tüm fikirlerimi kabul etmeye tamamen istekliydi.

Hiç bu kadar destek görmemiştim. Teknoloji sektöründe çalışırken, her zaman sorgulanırdım. Fikirlerimin göz ardı edildiğini ya da

Daha da kötüsü, erkek meslektaşlarım tarafından tekrarlanıp alkışlanıyordu. İşten ayrıldığımda, patronum yıllardır birlikte çalışmış olmamıza rağmen bana yanlış isimle seslendi. Oysa ben açık ara en iyi ekip üyesiydi.

Bir şeylerde iyi olmak benim için doğal bir şey. Mükemmeliyetçilikle birlikte geliyor. Ama yanımda durup beni destekleyen biri olması? Fallon'ın sessiz gücü, cesaretlendirmesi?

Bu her şeyi daha tatlı hale getiriyor.

Choux hamur işi turunu kazandığımızda, tüm vücudum ısınır ve hafifler, sanki Fallon'a tutunmam gerekmiş gibi hissederim.

Ne yazık ki, Daisy Dukettes sonuncu oldu. İngilizlerle karşılaştılar ve sıkı bir ani ölüm turunda kaybettiler, bu da Sonia ve Nikki'nin artık yarışmayacağı anlamına geliyor. Nikki beni sıkıca kucakladığında boğazıma düğümlenen duygulara şaşırdım

—ve ona karşılık sarılmam daha da şaşırtıcı. Belki de bu yarışma beni etkiliyor, beni gülen, sarılan ve ağlayan birine dönüştürüyor.

"Büyük Jennifer Newbank bile bizi kurtaramadı." Sonia dudaklarını büküyor. "Ama bu yarışmayı kazanman için seni destekleyeceğim."

Göğsüm ısınır. *Hiç* bu kadar destek görmemiştim... Aslında, *hiç*. Tex bile, isteksizce tebrik etmek için etli eliyle sırtıma vurur. Vuruşuyla neredeyse dişlerimi döküyor, ama bunun iyi niyetli olduğunu anlayabiliyorum.

...Sanırım.

Seyirciler dağılıyor ve Candice'in gözlerine bakıyorum, bana göz kırparak daha sonra konuşacağımıza söz veriyor. Dorothy korkuluğa yaslanıp el sallıyor. "Başarabileceğini biliyorduk!"

"Oradan in," diye tıslar kitapçı sahibi ve Dorothy'nin ezeli rakibi Agnes. "Ölmek mi istiyorsun? Korkuluktan düşebilirsin."

Dorothy'nin gözleri büyür ve omzunun üzerinden bakarak, "Sen... Benim için *endişeleniyor* musun?" der.

"*Pfft*," diye homurdanır Agnes. "Hiç de bile. Eğer paçayı kurtarabileceğimi düşünseydim, seni kendim iterdim."

Simone ve Fiona arkalarında gülmeye başlarlar ve ben de yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamam. Evet, muhtemelen normal insanlar böyle şeylere gülmezler, ama hangimiz normaliz ki? Bana göre normal olmak, gerçekte kim olduğunu saklamanın başka bir adıdır. Hepimiz içimizde birer ucubeyiz.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca, kitabımla, Fallon'a olan hislerimle, Four Cups'ta satılan her şeyi pişirme sorumluluğuyla o kadar meşguldüm ki, bu kadınları ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Bu kasabayı ne kadar sevdiğimi.

Eskiden Paris'e taşınıp dünyanın en prestijli pastanelerinde çalışmayı hayal ederdim... ama neden? Heart's Cove'da mutluyken neden bunu yapmak isteyeyim ki? Hayatımda ilk kez, tüm kariyer hedeflerimi ve hayallerimi sorgulamaya başladım. Sırf öyle yapmam gerektiğini düşündüğüm için mi kendime yüksek hedefler koydum? Sevdiğim insanlarla çevrili küçük bir kasabada yaşamak ve çalışmak bana asla yeterli gelmediğinden mi?

Fallon'ın öpücüğünün sıcaklığı hala dudaklarımda hissediliyor ve gözlerine baktığımda yüzüm kızarıyor. "Dün arabada yalan söyledim. Sen yokken seni özledim."

Gözleri kırışır. "Biliyorum."

Ben başka bir şey söylemeden, tüm yarışmacılar akşam yemeği ve dinlenmek için ana eve götürülür. Her zamanki salonumuza girdiğimizde, uzun bir nefes veririm. Bir başka zorluğun üstesinden geldik.

Tex, yine sırtıma vurarak dişlerimi bir kez daha tıkırdatırken, kulağımda gürleyen bir sesle konuşur. "Küçük bir kız için fena değil, Jen. Senin yenilecek kişi olduğunu biliyordum."

"Küçük kız mı?" diye öfkeyle ciyakladım, sesim tıpkı küçük bir kız gibi çıkmıştı.
kız gibi.

"Ne küçümseyici!" Emma araya girer ve bana göz kırpar. Annesi Annesi Tex'i baştan aşağı süzer ve "Teksaslı uzun boynuzlu aptal" gibi bir şey mırıldanır, bu da Emma'nın yüzünü kızartır ve gülmesini zor tutar.

"O choux'lar için *dört* dolgu hazırlamak için nasıl zaman buldun? Ben temel işleri bile zar zor hallededildim." Reg yumuşak bir kanepeye uzanır ve bacaklarını sehpa uzatır.

"O kadar iyi ki." Fallon kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. Ben de ona izin verdim ve kalbim ısınırken omzuna yaslandım.

Emma'nın gözleri benden Fallon'a, Fallon'dan bana kayar. Kaşlarını kaldırır. "Fallon'un yedek yarışmacı olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Kaşlarımı çattım. Ne demek istiyor?

"Ama ikiniz birbirinizi oldukça iyi tanıyor gibisiniz?" Gözleri Fallon'a, onun göğsüne kayar. Yanakları kızarır ve bir kadının bir erkeğin vücudunu hayranlıkla izlediği bakışı fark ederim.

Kıskançlık, karnımda keskin, kızgın bir mızrak gibi saplanıyor ve yüzüme yansıtmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Başımı sallıyorum. "Fallon yılın başında şehirden ayrılmadan önce birkaç yıl birlikte çalıştık."

Emma bacağını poposunun altına kıştırıp başını eğdi. "Neden ayrıldın? Yaşamak için harika bir yer gibi görünüyor."

Fallon boğazını temizler ve vücudunu benden biraz uzaklaştırır. "Yapacak işlerim vardı."

Yine aynı sözler. Aramızdaki birkaç santimlik mesafe. Nerede olduğunu bana asla söylemeyecek mi? Bilmek istiyor muyum ki? Başka bir eski kız arkadaşı mıydı? Saklamak istediği bir şey mi?

Kaşlarım çatıldı, ama şimdi Fallon'a altı aylık iznini sormak için uygun bir zaman değildi. Bu konuda çok ketum davranıyordu, bu da kafamdaki tüm alarmların çalmaya başlamasına neden oluyordu. Dün gece olanlardan sonra yine gidecek miydi? Daha fazlasını yapsak bile mi?

Gus süpürgeyi taşıyarak odaya girer. Tavanı ve pencereleri kontrol eder gibi yapar, sonra uzun bir nefes alır ve elinin tersiyle alnını siler. "Bütün hafta bu evde kendimi güvende hissetmedim."

Dudaklarım seğirir. "Kargalar o kadar da kötü değildi, değil mi?"

Gus keskin bir nefes alıp elini göğsüne bastırırken tıslama sesi çıkar. "Oradaydın Jen. Saldırıya uğradın!"

Fallon bileğimi tutup odadakilere elimin arkasını gösterir. "Bunu kanıtlayan savaş yaraları var."

Elimi çekip, dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyorum. "O kadar da kötü değildi."

"Kadın, sen delisin," diyor Gus, tekrar pencereden dışarı bakarak. Süpürge sopasını kavrayan parmak eklemleri bembeyaz, gözleri dışarıdaki gökyüzünü tarıyor.

Kendimi gülerek şaşırttım.

Birkaç dakika ortadan kaybolan Tex, yan kapıyı açar ve her iki elinde büyük birer şişe Jack Daniels viskiyle içeri girer. Şişeleri havaya kaldırır. "Bu saçmalığın ardından başka kim sert bir içkiye ihtiyaç duyar? Yarın pazar, bu yüzden yarışma için dinlenmek gibi bahaneler duymak istemiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk ayağa kalkan kişi Carla'dır. Yaşlı Latin kadın, ellerinden bir şişeyi alır ve açar, bardak ve kadehlerle dolu ikram masasına doğru yönelir. "Kaç kişi?" diye sorar, odadaki kişi sayısını sayarak.

İtiraz etmeden önce, elime bir Jack ve Coke sıkıştırılır ve —ah, boş ver. Uzun zamandır içki içmedim ve bugün gerçekten zor bir gündü. Burada oturup diğer yarışmacıların arkadaşlığının tadını çıkarmak o kadar da kötü mü olur?

Fallon kolunu omuzlarıma dolarken vücudu sıcacık, kanepede altımda yumuşacık ve alkol boğazımdan aşağı kayarken hoş bir yanma hissi veriyor. Tex ve Reg bize ilk kez choux hamuru yaptıkları ve fırınlarını neredeyse yakacakları zamanı anlatırken kendimi gülüyor buluyorum.

Carla üçüncü kez bardağımı doldurmaya çalıştığında, avucumla bardağı kapatıyorum. "Yeter, Carla. *No más.*" Zaten yeterince sarhoşum, yarın muhtemelen başım ağrıyacak.

"Yatma zamanı," diyor Fallon, elimden bardağı alıp beni koltuktan kaldırıyor. "Bu hanımefendinin güzellik uykusu var."

Carla dilini şaklatır, ama Tex'in birkaç dakika önce kurduğu doğaçlama poker masasına oturur. Pasta ağırlıklarını fiş olarak kullanıyorlar ve Carla'nın yığını şimdiden diğerlerinin yığınlarından çok daha büyük. Onun bir turu kolayca kazanmasını izlerim ve Fallon'a dönüp gülümserim, acaba onun temizini gördü mü diye.

O poker oyununu hiç izlemiyor. Bana bakıyor ve bana bakışları midemin derinliklerinde bir ateş yakıyor.

"Hadi yatmaya gidelim," diyor sessizce, büyük, sıcak elini belimin üzerine koyarak. Vedalaşıp kapıdan çıkıyoruz ve misafirhanemize doğru yola koyuluyoruz.

Fallon, serin gece havası tenime yerleşirken elini elime soktu. Dışarıdaki keskin, taze kokuyu içime çektim ve dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Alkol vücudumda hoş bir sarhoşluk hissi bıraktı, uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik.

"Çok eğlenceliydi," diyorum.

Fallon'un eli benimkini sıkıca kavrar. "Sen kimsin ve Jen'e ne yaptın?"

Ona doğru dönüp kaşlarımı çattım. "O kadar da kötü değilim."

"Seni tanıdığım onca yıl boyunca, sosyal etkileşimi 'eğlenceli' olarak tanımladığını hiç duymadım."

Dudaklarımı ısırarak gülümsememi saklamaya çalıştım ama başaramadım. "Haklı olabilirsin, Bay Richter. Belki de sonunda kabuğumdan çıkıyorum. Sadece kırk yıl sürdü."

Fallon, bir anda belimden yakalayıp, inanılmaz geniş omzuna beni kaldırdı. Ben çığlık attım, çünkü yarım asırlık bir yaşa yaklaşmak, ayaklarımın yere sağlam basmasını tercih ettiğim anlamına geliyor, çok teşekkürler, ama Fallon sadece kolunu uyluklarımın üzerine koyup sıktı.

Nefes nefese, başımı kaldırmaya çalışıyorum ve kendimi onun kışının kot pantolonunu nasıl doldurduğuna bakarken buluyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle istediğimi yapıyorum." Konuk evine doğru yolunda ilerlerken, solumdan yarış ahırının yanımızdan geçtiğini izlerim.

"Fallon..." Omzunu kaldırdı ve ben hafif bir *iniltiyle* yere indim. "Beni indir! Aynı yere gidiyoruz! Beni taşımak hiç mantıklı değil. Mantıken..."

Fallon ahıra doğru yönelir ve ana evden görünmeyecek şekilde arka tarafa geçer.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

Büyük eller belimi kavrar ve beni yere indirir. Fallon'un vücudu üzerimde devasa görünür, kaslı ve ateşli bir erkek enerjisiyle. Elleri hala belimdeyken, sırtım ahırın yan tarafına çarpana kadar beni yavaşça geriye doğru yürür.

"Misafir evi çok uzak," der, başımın yanına avucunu koyarak beni duvara sıkıştırır.

Normalde bundan nefret ederdim. Ben alan, özgürlük ve bağımsızlığı severim. Ama Fallon'ın bakışlarında vaat edilen günah, vücudunun benimkine bastırıldığı sıcaklık ve hareketlerinin saf erkekliği, beni içten dışa eritir.

"Ne için çok uzak?" diye soruyorum, sesim nefes nefese.

Fallon cevap olarak sadece başını eğip beni öper. Bir kolu hala başımın yanında dururken, diğer kolu sırtıma dolanır ve beni geniş göğsüne sıkıca çeker. Ona karşı yumuşar, kollarının sıcaklığında eririm. O bunu hissettiğinde, bacaklarımın arasına doğru yayılan düşük bir inilti çıkarır.

Kendimi hiç cinsel bir insan olarak görmedim. Elbette yakınlık arzuladım ve kendi tutkularımın peşinde birçok yalnız yıl geçirdim, evlilik, çocuklar ve beyaz çitli bir ev peşinde koşmayarak bir şeyleri kaçırıyor muyum diye merak ettim. Ama neredeyse bekârlık yaşamam her zaman bir tercih değildi. Yirmili yaşlarımda ilk randevularım genellikle felaketle sonuçlanırdı. Otuzlu yaşlarımda işlerle boğuşuyordum, sonra pastacılık okulu ve bu sektörde başarılı olmak için harcadığım yorucu saatler vardı.

Erkeklere ayıracak vaktim yoktu — ya da belki de onların bana ayıracak vakti yoktu. Çok hırslıydım. "Korkutucu"ydum. Bir ilişki uğruna kariyerimden, tutkularımdan vazgeçme fikrine karşı çıkıyordum. Birkaç yılda bir, biriyle çıkardım, hatta belki yatardım, ama her seferinde kendimi öncekinden daha boş hissederdim. Onlar benim bedenimi kullanırdı, ben de onlarınkini, ve tüm bu deneyim beni soğuk hissettirirdi.

Sonunda yalnız kaldım ve cinsel isteksizliğimin doğuştan geldiğini düşündüm. Zihnimin derinliklerinde, bende bir sorun olup olmadığını merak ettim. Belki de ben bozuktum.

Ama şimdi, açlık çekiyorum. Kalçalarım Fallon'a karşı hafifçe sallanıyor, sanki derin bir içgüdü uyanmaya başlamış gibi. Vücudunun sıcaklığını, beni duvara bastırışını seviyorum. Göğüslerimin bir şekilde daha hassas hissetmesini seviyorum, sanki onun dokunmasını, öpmesini arzuluyormuşum gibi. Ellerim titriyor, omuzlarına kaydırırken parmaklarımı ensesindeki kalın saçlara doluyorum.

"Bunu özledim," diye inliyor. "Bir yıl boyunca seni öpmeyi hayal ettim, Jen. Kollarını böyle boynuma doladığını hayal ettim."

Öyle mi?

Geri çekilirken, Fallon'ın koyu renkli gözleri benimkilerle buluştuğunda neredeyse siyah görünüyor. "Amanda için üzgünüm. Gerçekten, Jen."

Kafamı sallıyorum. "Önemli değil."

"Öyle değil. Onu şehre davet ettim çünkü sana tarif kitabını verebilecek kişinin o olduğunu biliyordum, ama sana değer verdiğimi söylemeye cesaret edemedim. Eğer görmezden gelirse, vazgeçer diye düşündüm. Yıllar önce ayrıldık ve arkadaş olduğumuzu sanıyordum, anlıyor musun? Samimiydik. Vazgeçeceğini düşündüm."

"Dur, Fallon. Seni ben uzaklaştırdım. Seni değil kitabı seçtim ve Amanda ile konuşup nasıl tepki vereceğini görmeye bile çalışmadım. Sana sırtımı döndüm. Sen onunla konuşmadığın için korkaksa, ben bu olasılığı bile düşünmediğim için iki kat korkaktım."

Başparmakları yanaklarımı okşadı. "Neden konuşasın ki? Buraya gelmek için çok çalıştın. Bana hiçbir şey borçlu değildin. Hâlâ da değilsin."

"Sana bir şans vermedim." Ve bu, hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri. Otuzlu yaşlarımda kariyerime yeniden başlayan, bilinmeyene adım atan ve tüm birikimlerini Four Cups'a yatıran, bir fırsattan diğerine atlayan ben, Fallon'a bir şans vermedim.

Fallon'ın gözleri yüzümü incelerken göz kapakları ağırlaşıyor. "Peki ya şimdi?" Başparmağı yine elmacık kemiğimi okşuyor ve cildimde küçük bir heyecan dalgası yaratıyor. "Bana bir şans verir misin?"

Bunu sevdiğimi fark ettim. Hem de çok. Onun yanımda olmasını, kollarının beni sarmalamasını seviyorum. Bana özeldiğim gibi bakmasını seviyorum, sanki bende hiçbir şeyi değiştirmeyecekmiş gibi.

"Şimdi..." diyorum, kelimeyi uzatarak, "Sana bir şans vermeyi düşünebilirim."

Dolgun dudakları yukarı kıvrılır, eli kayarak başımın arkasına dolanır. "Tek istediğim bu."

Sonra Fallon beni öper ve bu, vücudumu ateşe verir. Ona doğru eğilirim, ağrıyan göğüslerimi göğsüne bastırırım, kalçalarım kendiliğinden kıvrılırken uyluklarımı sıkarım

sıkıştırıyorum, kalçalarım kendiliğinden sallanıyor. Her şey gergin, ağrıyor, rahatlamaya ihtiyaç duyuyor. Fallon elini yanlarımdan aşağı kaydırıp kıcıma dokunduğunda, dudaklarına karşı nefesimi tutuyorum. Sanki bunu hayal etmiş gibi bana dokunuyor, vücudumu ezberlemek istiyor. Sanki beni tatmak için açlıktan ölüyormuş gibi.

Ve bu his baş döndürücü. Bağımlılık yapıcı.

Bir kez olsun, kendimi garip hissetmiyorum. Kafamda değilim. Vücudum kontrolü ele geçirmiş durumda. Ellerimi beline götürüyorum, gömleğini yukarı çekip ellerimi vücuduna koyuyorum, sıcak, pürüzsüz cildini, altındaki kıvrımlı kasları hissediyorum. Dokunuşumla inliyor, sırtına tırnaklarımı geçirdiğimde nefesini içeri çekiyor.

Fallon'ın öpücüğü çılgınca hale gelir. Alt dudağımı ısırır ve küçük bir acı beni heyecanlandırır. Tırnaklarım sırtına batar ve sonra Fallon popomu avuçlar, elleri kalçalarımı, belimi ve göğüslerimi okşarken inler. Ağzını benimkinden ayırır ve üstümden göğüslerimi öper, deli gibi meme ucumu ısırır.

Ben de ondan beterim. Aklımı kaçıyorum.

Elim onun ön tarafına kayıyor, göbek deliğinden aşağıya doğru uzanan kaba kıl çizgisi dokunuşumu aşağıya doğru yönlendiriyor. Kot pantolonunun üzerinden sertleşmiş penisini avuçladığımda, Fallon bana karşı direniyor. O *büyük*. Parmaklarımla penisinin hatlarını izliyorum, o uzunluğun içimde olacağı düşüncesiyle titriyorum.

"Kadın," diye homurdanıyor.

"Ne?" Başımı ahıra yaslayıp onu okşuyorum, gözlerim açık ama görmüyorum, ciğerlerim taze gece havasıyla dolup taşıyor.

"Beni utandıracaksın." Kafasını geri çekiyor, gözleri çılgınca, tam da benim sırtışıma görecekt kadar zamanında. Bir hayvan gibi, Fallon homurdanıyor, sonra parmaklarını pantolonumun beline geçiriyor. Fırında pişirmek için rahat olan bol, ipli pantolon giyiyorum. Onu dar kalçalarımdan aşağıya doğru çekmesi çok zaman almıyor ve sonra eli bacaklarımdan arasında.

Isımı hissettiğinde, acı dolu bir iniltiyle başını omzuma düşürdü. "Sana dokunmak için çok uzun zamandır can atıyordum." Parmakları külotumun köşesini ileri geri kaydırarak beni alev gibi tutuşturdu.

"Ben de," diye nefes nefese onun avucunu tutarken, bunun doğru olduğunu fark ettim. Ne kadar görmezden gelmeye, inkar etmeye, gerçek değilmiş gibi davranmaya çalışsam da, gerçek şu ki, aylardır Fallon'un beni bu şekilde almasını istiyordum. Aramızdaki gerilimin kırılmasını istiyordum. Ellerin vücuda iz bırakmasını, dişlerinin tenimi tırmalamasını istiyordum.

Elinin topuğu şişmiş tomurcuğuma sürtündüğünde, duvara yaslanarak duruşumu genişletiyorum. Fallon bunu bir davet olarak algılıyor ve ben tepki veremediğim külotumu ayak bileklerime kadar indiriyor. Sonra önümde diz çöküyor, bir bacağını kıyafetlerimden kurtarıyor ve dizimi omzuna doluyor.

Elleri uyluklarımın üzerinde kayıyor, başparmakları merkezime dokunduğunda ben inleyerek kıvranıyorum. Herkesin bizi görebileceği açık bir alanda duruyoruz. Yarı çıplığım ve umurumda bile değil. Tek istediğim *daha fazlası*. Dokunmasını, okşamasını ve tatmasını istiyorum. Bana vereceği her şeyi istiyorum.

"Çok güzelsin," diyor, neredeyse kendi kendine. "Mükemmel."

Hiçbir şeyde mükemmel olmadım. Bunu bilirim, çünkü hayatım boyunca denedim. Ama ilk kez, onun sözleri beni yeni bir duygu ile dolduruyor. Belki Fallon ile birlikte, ben *yeterliyimdir*.

Parmakları kaygan kıvrımlarımın üzerinde kayıyor ve içinden başka bir inilti yükseliyor. Soğuk hava bacaklarımın arasını öpüyor ve ben titriyorum, kendimi çok açıkta ve çok değerli hissediyorum.

Sonra Fallon başparmaklarıyla beni açar ve yalar.

Geniş, düz dilini kıvrımlarımın her santimetresinde gezdirirken, içimden bir ateş geçiyor. Dilim tomurcuğuma değdiğinde, ağzına karşı direniyorum, elim başının arkasına düşüyor. Düşük, tehlikeli bir kahkaha atarak, Fallon uyluklarımın tepesinde vakit geçiriyor, ben parçalanana kadar o küçük sinir demetini emiyor.

"Fallon," diye nefes nefeseyim. "Yapma, ben..."

Cümlelerim bozulur. Tek yapabildiğim, o sefil bir zevkle inlerken yüzüne sürtünmektir, bir eli uyluklarımdan kendi kasıklarına iner. Avucunun içini şişmiş penisine bastırır ve onun uyarılmış halini görmek beni neredeyse mahveder.

Bunu *seviyor*. Benim tadımı çıkarıyor.

Sonra, dili benim tomurcuğumun etrafında kötücül daireler çizerken, parmağı girişimi yokluyor. Bacaklarım titriyor ve Fallon, beni duvara sıkıştırabilmek için elini penisesinden kalçama kaydırıyor. Parmakları ve başparmağı kalça kemiklerimden belimin alt kısmına kadar uzanıyor ve istesem bile kıpırdayamıyorum.

Daha fazlasını istemek için sırtımı eğdiğimde, o parmağı içimde hissetmek için can attığımda, Fallon isteğimi yerine getirir. Çok uzun zamandır ilk kez, kendi elimden başka bir şey içime girer. Fallon inleyip klitorisimi o kadar sert emdiğinde yıldızlar görürüm, parmağını sıkıca kavrarım ve keşke daha büyük bir şey olsaydı diye düşünürüm.

Başım duvara yaslanmış, sırtım kavisli, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde orgazm oluyorum. Sesimi bastırmak için dişlerimi sıkarak çığlık atıyorum. Ellerim onun başına uçuyor ve kalçalarım ona sürtünüyor.

"Hissediyorum," diyor, dilini merkezime daldırarak. "Parmağımı çok sert sıkıyorsun, Jen..."

Bir başka orgazm dalgası beni sarar, vücudumu yakar ve beni çırpınır halde bırakır. Sonunda dayanamayacak hale geldiğimde Fallon'un başını uyluklarımdan uzaklaştırmak zorunda kalırım.

Fallon, çömelmiş halde bana bakar, dudakları parıldıyor, yüzünde saf erkek tatmini ifadesi vardır. Bacağımı omzundan indirir ve ayağa kalkar, elleri bir an olsun vücudumdan ayrılmaz, bacaklarımdan belime doğru kayar. Sonra Fallon beni öper. Sertçe. Dudaklarında orgazmımın tadını alırım ve dizlerim titrer.

Ve hiç var olmadığını sandığım o cinsel iştah? Onun pantolonunun üzerinden çelik gibi sert penisini avuçladığımda ve tek bir kelime söylediğimde geri geliyor. "Daha fazla."

ON BEŞ FALLON

BU BİR RÜYA GİBİ. Yaklaşık üç yıl önce Four Cups'ta çalışmaya başladığımdan beri Jen'i istiyordum. Tanışmamızdan sonraki ilk birkaç ayda, diğer kadınlarla iki kez başarısız randevuya çıkmam yetti — daha öpüşmeden, hatta birbirimizle gerçekten konuşmadan çok önce —hiçbirinin *ona* benzemediğini anlamam yetti.

Başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamaz.

Ve şimdi, onca zaman geçtikten sonra, kendi korkaklığım ve aptallığım yüzünden onu sonsuza dek kaybettiğimi düşündükten sonra, o benim onu orgazm olana kadar yalamama izin verdi ve şimdi daha fazlasını istiyor.

Her an uyanabilirim. Bunu biliyorum, çünkü daha önce de oldu. Ağrıyan sikimle çarşaflara sürtünerek uyanacağım ve baskıyı biraz azaltmak için kendi yumruğumu sikmek zorunda kalacağım.

Ama Jen'in elleri omuzlarımın üzerinde kayarken dokunuşu yumuşak. Dudakları beni öperken arıyor, küçük yudumlar, tatlar, ısırıklar.

Bu *gerçek*.

"Seni istiyorum, Fallon."

Konukevi yakında, ama kısa mesafe bile çok uzak geliyor. Hala yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa hızlıca bakıyorum, sonra onu tekrar duvara yaslıyorum. "Ben de seni istiyorum bebeğim, ama ilk seferimizi ahırın önünde seni becerirken hayal etmemiştim."

Öpücük izleriyle dolu dudakları yeni bir gülümsemeye bürünüyor. Bu gülümsemeyi daha önce hiç görmemişim. Kötü, arzu dolu ve o kadar seksi ki içimi acıtıyor. Testislerim ağırlaşmış, penisim şişmiş ve ona girmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum.

"Ahırın nesi var?" Jen masumca sordu.

Ellerim kalçalarını kavrar, kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken parmaklarım etine gömülür. "Seni hiç böyle görmemişim

yüzünü hiç görmedim."

O da homurdanan bir kahkaha atıyor. "Ben de görmedim. Belki de sen bunu bende ortaya çıkarıyorsun."

İnliyorum. Umarım öyledir. Onu eritecek, onu yakacak kadar şanslı bir adam olabilir miyim?

Onun alaycı elleri tekrar aşağı kayarak kasıklarımı avuçladığında, inlerim ve gözlerimi kapatırım. Becerikli parmaklarıyla fermuarımı açar ve aşağı doğru çeker. Sonra eli boxer şortumun içine dalar ve parmaklarını penisimin etrafına doladığında ikimiz de yavaşça nefes veriz. O okşarken, ben ona doğru itilirim.

"Yavaş ol kadın," diye homurdanırım. "Henüz boşalmak istemiyorum."

Bir başka vuruş, bir başka kalça hareketiyle. Parmakları penisimin çevresini zar zor kavıyor ve gözleri yaptığı şeyi izlemek için aşağıya indiğinde, homurtumu zorlukla bastırıyorum. Jen buna karşılık inliyor ve bunun *hoşuna gittiğini* anlıyorum. Diğer elini de pantolonuma sokan Jen, testislerimi avuçlar ve ben sadece bacaklarımı açıp ellerimi duvara dayayarak onu hapsederim. O okşar, okşar ve beni ateşli bir noktaya getirir.

"Jen," ne diyeceğimi bilemeden nefes nefeseyim.

Ben dünyadaki en şanslı adamım, çünkü hayallerimin kadını pantolonunu ayak bileklerine indirmiş, dilimde hala onun zevkini tadabiliyorum ve sanki her damlasını emmek istercesine sikimi okşuyor.

Kalçalarımı sallayarak daha fazla sürtünme arıyorum. Elimle gömleğini yukarı çekip göğüslerinin üzerinde tutuyorum, bakışlarım onun yumruğunun benim aletim üzerinde yaptığı harekete kilitlenmiş durumda. Penisimin başı karnına sürtünüyor, nem damlası onun cildinde yayılıyor. Nefesim kısılrken, büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum.

Ahırın arkasında yapılan bir el işi, hayatımda yaptığım en ateşli şeydi.

Jen beni okşarken en seksi iniltiyi çıkarır, iki eli de beni o kadar iyi okşar ki ahıra tırnaklarımı geçiririm, diğer elim ise gömleğinin kumaşına dolanır...

Ve arkamızdaki ormanda bir dal kırılır.

İkimiz de donup kalırız. Jen'in vücuduna kendimi bastırıyorum, onu saklamak, koruma k isterim. Gözlerim karanlığı tarar,

ağaçların altında biriken gölgeleri tarıyorum, bir şey arıyorum.

"O neydi?" Jen'in eli benim penisimin üzerinde, ama hareket etmiyor. Sanki beni tuttuğunu unutmuş gibi.

Şansıma bak. Hayatımın en iyi el işi yarıda kaldı. Boğazım kaşınıyor, mırıldanıyorum. "Belki bir hayvandır?"

Jen bana donuk bir bakış atıyor. "Bir hayvan için oldukça yüksek sesliydi." Eli, dikkatimi çekiyor, hala benim aletime sarılmış durumda.

"Rüzgâr mı?" diyorum, hareket etmek istemedim.

Dudaklarını büzüyor, etkilenmemiş. "Şu anda rüzgar hissediyor musun, Fallon?"

Lanet olsun ona ve mantıklı zihnine.

Parmaklarını penisimden çekerek - ve bu sırada kalbimi kırarak - Jen ellerini omuzlarıma koyar ve arkamdaki ormana bakar. Eğilip pantolonumu giydim. Sonra eğilip onun kıyafetlerini yukarı çekip onu korumak için arkasına döndüm. Tek görebildiğim çalılar, ağaçlar ve gölgelerdi. Ay, gökyüzünde gümüş bir hilal gibiydi ve ana evin ışıkları çimlere dökülüyordu. Her gölge, ağaçların arasında sürünerek ilerleyen bir canavar gibi, bir adamın şekline benziyordu.

Bu yarışma başladığından beri, dışarıda birinin olduğunu hissediyorum. Ve sonra Jen'in buruşuk iç çamaşırı ortaya çıktı...

Stres yüzünden olmalı. Rekabet bizi çok etkiliyor ve Slim beni arıyor. Endişeli ve stresliyim, hepsi bu. Paranoyaklaşıyorum. Altı ay boyunca her hafta hapishaneyi ziyaret ettim ve bu, içeride geçirdiğim yıllardan unutulmuş eski anıları geri getirdi.

"Kulübeye gidelim," diyorum, elimi Jen'in omuzlarına dolayarak.

"Sence burada biri mi var?" Yüzünde gerginlik belirliyor, etrafımızdaki ormanı tararken gözleri her karanlık noktaya kayıyor.

Birkaç dakika önce gece çok sıcak ve davetkar görünüyordu. Şimdi ise cildime bir soğukluk işliyor.

"Hayır," diyorum. "Ama ahır konusunda ciddiydim."

Jen rahatlar ve omzuyla bana hafifçe vurur. "Ama

yaramaz açık hava seks gibi şeyler yapmazsam nasıl gerginliğimden kurtulabilirim?"

"Bu çok kolay," diyorum ve onu misafirhanemize götürecek patikaya ve ağaçların arasına doğru yönlendiriyorum. "Sadece gerginliğini bırakma."

Bana yan gözle bakıyor, küstahça, etrafımızdaki sesleri ve gölgeleri unutmuş. "Bu iyi bir çözüm değil, Fallon."

"Neden kendini değiştirmek isteyesin ki? Sen mükemmelsin."

Dudakları açılır, sonra başını sallar. "Öyle bir şey yok."

"Aynı fikirde değilim." Konuk evine varana kadar onu sıkıca tutuyorum, sonra kapıyı açmak için çekiliyorum. "Sana hislerimi söylemeye cesaret edene kadar birkaç yıl boyunca mükemmelliğe baktım."

Jen dudağını ısırır, sanki doğruyu söyleyip söylemediğime karar veremiyormuş gibi bana bakar. Kapıyı açıp geçmesi için ittiğimde, pes eder ve içeri girer. Gözleri odanın içinde dolaşır, mükemmel düzenlenmiş raflarına takılır.

Geçen gün kıyafetlerinin dağınık olduğunu hatırlıyor. Birinin buraya girdiğini düşündüğü anı.

Sonra Jen başını sallar ve bana döner. "Paranoyaklaşıyorum. Kendimi toparlamam lazım." Elini başına koyar. "Belki de o kadar viski içmemeliydim."

"Az önce yaptığımız şey için viskiyi suçlamaya başlarsan, pek de mutlu olmayacağım."

Gözleri parıldıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Geçici delilik."

"Peki, bunu kalıcı hale getirmek için çalışalım."

Gülüyor, sonra başını banyoya doğru çeviriyor. "Yatmaya hazırlanıyorum."

Jen tekrar dışarı çıktığında, oturduğum karyolaya doğru yürüdü ve elini saçlarımın arasından geçirdi. Onu bacaklarımın arasına çekip, ellerimi uyluklarına doladım.

"Banyo tamamen senin," diyor. "Ve işin bittiğinde, hala deli olup olmadığımı görebiliriz."

Gülümseyerek, o nazikçe saçımı okşarken gözlerimi kapatırım. "Tanrım, umarım öyledir."

Kıkırdayarak Jen uzaklaşır ve ben banyoya giderim. Dişlerimi fırçalarken, onun elektrikli diş fırçasını ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş banyo malzemelerini görürüm ve bunun şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyi olduğunu fark ederim. Yatma vaktindeki rutinlerin samimiyetini seviyorum. Onun mantıklı, rasyonel tavrıyla benimle dalga geçmesini seviyorum. Bir alanı ve bir yatağı paylaşabilmemizi seviyorum.

Eğer o deliyse, o zaman ben de akıl hastanesine yatırılmalıyım, çünkü onun hakkında hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Ama banyodan çıktığımda Jen yatakta, gözleri kapalı, kirpikleri yanaklarına düşmüş. Vücudum hala onun dokunuşunu özleyiyor, ama düzenli nefes alıp verişini, battaniyenin üzerinde kıvrılmış narin vücudunu görünce kalbim yumuşuyor.

Sessizce hareket ederek, kapının kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum, sonra battaniyenin altına girip onu üstüne örtüyorum. Uykusunda bana dönüyor, göğsüme yumruğunu sıkıca bastırıyor, kadınsı bir inilti çıkarıyor ve vücuduma daha da yakınlaşıyor.

Tavana bakarken, parmaklarımla saçlarını okşuyorum, olan her şeye hayret ve minnettarlık duyuyorum ve Jen'in ne zaman uyanıp benim için fazla iyi olduğunu fark edeceğini merak ediyorum.

ON ALTI JEN

Ertesi sabah Four Cups'ın üstündeki kütüphaneye girdiğimde Candice şarkı söyler gibi bir sesle "JEN SİKİLDİ" diyor.

Simone, lüks koltuklardan birinde otururken başını kaldırır ve gözlerinde ilgi parlar. "Oh, *öyle mi?* Şu yüzüne bak!"

"Yüzümün nesi var?" Elimi yanağıma koyup kaşlarımı çatıyorum. "Ve hayır, *öyle* olmadı."

Tamamen yalan sayılmaz. Dün gece Fallon'la işleri daha ileriye götüremezken bir şekilde uyuyakalmışım. Bu sabah bana kız kardeşiyle konuşmak için buluşması gerektiğini söyledi. Birlikte şehre gittik ve ben evimden uzaktaki evim olan kafeye doğru yola çıktım.

"Nasıl gitti? Fallon'un aleti büyük mü? Eminim at gibi büyük bir aleti vardır." Simone dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini bana dikti.

"Ne... hayır... bilmiyorum! *Öyle* değil..." Chai fincanımı parmaklarımla kavrayarak kekeliyorum. "Sizler sapıksınız. Kimse size bunu söylemedi mi?"

Candice ıslık çalar. "Dorothy buna *bayılacak*."

"Dorothy hiçbir şey bilmeyecek!" diye bağırırım.

Simone başını geriye atıp güler. "Şimdi herkesin Wes'le birlikte olmamı izlemekten neden bu kadar keyif aldığını anlıyorum. Diğer tarafta olunca çok daha eğlenceli oluyor."

"Fallon'la aramda hiçbir şey yok," diye yalan söylüyorum.

"Uh-huh." Candice kaşlarını kaldırır. "Kendine bunu söylemeye devam et." "Jen, yüzün kızarmış ve adımlarında zıplama var.

Son yirmi dört saat içinde en az bir orgazm yaşadın." Simone geriye yaslanıp bacaklarını çaprazladıktan sonra avuçlarını açtı. "Bu bilimsel bir gerçek."

"Az önce söylediğin şeyin bilimle hiçbir ilgisi yok," dedim ciddi bir ifadeyle.

Hırıldayarak başımı salladım. "Seks yapmadık."

Candice, bana en yakın olan kanepenin koluna oturur.

"Ama...?" "Tamam, evet! Peki. Dün gece oynadık."

Simone çığlık attı. "Fiona'yı arayayım, buraya gelebilir mi diye bakayım. Allie birkaç dakika kasayı idare edebilir."

"Gerek yok," diye itiraz ettim.

"Evet, Fiona?" Simone telefonuna konuşur. "Jen burada. Dün Fallon'la birlikte oldu. Tamam, evet. Birazdan görüşürüz." Telefonu kapatır. "Yola çıktı."

İnleyerek, yüzümü ellerimle kapattım.

Merdivenlerden gelen ağır ayak sesleri Fiona'nın yukarı çıktığını gösteriyor. Kapıdan içeri dalıyor. "Bana *her şeyi* anlat!"

Çok ısrar ettikten sonra, kızlara dün gece olanların genel hatlarını (kelimenin tam anlamıyla) anlatırım. Çığlık atıp kıkırdarlar ve hatta beni de birkaç kez gülümsetirler.

"Sizler sevişeceksiniz," diye karar verir Simone. "Bu gece yapın!"

Tanrım, bunu istiyorum.

Ama nefesimi çekip başımı sallıyorum. "Bilmiyorum." Candice yüzümden ne düşündüğümü anlıyor. "Neden?"

"Şey..." Sırayla yüzlerine bakarak en büyük korkumu dile getiriyorum. "Ya o giderse? Ya bu sadece geçici bir hevesse ve birlikte yattıktan sonra beni hiç sevmediğine karar verirse?" *Ya ona yetmezsem?*

"O senden hoşlanıyor," diyor Fiona kararlı bir şekilde. Dudaklarımı ısııyorum.

"Kızım, o adam sana *takıntılı*." Simone başını sallayarak burun kıvrır. "Sırf seninle aynı odada olmak için erken gelip geç saatlere kadar kaldığı zamanların sayısı bir ipucu olmalı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ha?"

"Evet, ben de fark ettim," diye araya girer Candice. "Tüm çalışanlarımızın Jen'e aşık olmasını istiyorum. Ücretsiz fazla mesai."

Fiona gülerek başını sallıyor, ben ise koltuğumda donakalıyorum. "Fallon bana aşık değil," derim.

"Tamam, Jen." Candice alaycı bir şekilde dizime hafifçe vurur. "Günü atlatmak için neye ihtiyacın varsa kendine söyle."

"Aşık değil!"

Simone kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Değil mi? O zaman neden geri geldi?"

"Kahve içmek istedi," diye cevap veriyorum yetersiz bir şekilde.

"Fallon *kahve* içmek için geldiği yerden geri mi döndü? Sanki her şehrin her köşesinde kafe yokmuş gibi?" Fiona burun kıvrır. "Tabii."

"Tamam. Peki." Dudaklarımı ısırırım. "Siz gerçekten benim için geldiğini düşünüyor musunuz?"

"Geçen hafta buraya geldiği gün, Four Cups'a girdi, mutfağa baktı ve senin nerede olduğunu sordu." Candice bana dik dik bakar. "Buraya gelmesinin tek nedeni seni görmektir. Kahve içmek için değil."

"Bu mantıklı değil," diye mırıldanırım.

"İşte olacaklar." Simone öne eğilip gözlerime bakıyor. "Kız kardeşi ile işi bittiğinde onunla buluşacaksın. Çıplak kalacaksın. Ona istediğini yapmasını söyleyeceksin. Aklını kaçırana kadar, *kesinlikle* düzgün yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becerecek. Sonra sonsuza kadar mutlu yaşayacaksınız."

Herkes onaylayarak mırıldanır.

O deli. Hepsi deli.

"Bu olmayacak."

"Elbette olacak!" Fiona ellerini çırparak diyor. "Sadece mührü kırmak gerekiyor."

"Mührü... kırmak mı?"

"Gerilim ikinizi de öldürüyor," diye açıklıyor Candice. "Aynı şey Blake ve benim başıma da geldi. Sen sadece" — ellerini çırpıyor — "oraya girip işi halletmelisin."

"Mm-hmm," Simone başını sallayarak diyor. "Aynen öyle."

"Ya benimle seks yapmak istemiyorsa?"

Simone gözlerini devirir. "Kızım, seni ahıra itti ve seni yaladı. Sevişmek istiyor."

İsteğim dışında, heyecan midemin derinliklerinde kıvrılıyor. Bunu isteyen tek kişi o değil. Bu yarışma başladığından beri gerginim. Günler boyunca onun her sıradan dokunuşu

beni çok heyecanlandırdı. Ve tekrar öpüştüğümüzden beri? Başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Ama... "Bu dikkatimi dağıtır. Yarışmaya odaklanmam lazım."

"Jen, seks yarışmada sana *yardımcı olacak*," diyor Candice gözleri parlayarak. "Sinirlerini yatıştırarak. Bu hafta olanlara bak! Geçen Pazar onu öptün ve hemen daha iyi performans göstermeye başladın."

"Hmm." Dudaklarımı kenara doğru büküyorum. "Haksız değilsin."

Simone sırtıyor. "Mantiğa başvurmak. Neden bunu düşünemedim ki?"

"Eminim Fallon'la yatarsan, tüm yarışmayı kazanırsın," diyor Fiona. "Seni odaklayacaktır."

"Ya öyle olacak ya da beni daha da dağıtacak," diye karşılık verdim.

"Croquembouche turunu kazandın, değil mi?" diye karşılık verdi Candice. "O da birkaç gün önceki *bir* öpücükten sonraydı. Tam bir seks sonrası ne kadar iyi olacağını bir düşün!"

Simone bilgece başını sallar. "Bu bilim, Jen."

"Bilimin ne olduğunu gerçekten bildiğine ikna olmadım." Yüzümü ciddi tutmaya çalışıyorum, ama istemeden dudaklarım gülümsüyor. "Ama bize her şeyi anlatmalısın," diyor Candice. "Yoksa seni reddederiz."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, yapmayacaksın."

"Tamam, doğru," diyor Fiona. "Ama üzüleceğiz." "Çok, çok üzüleceğiz," diye ekliyor Simone. "Yıkılacağız."

"Hepiniz sapıksınız, biliyor musunuz?" diye söylüyorum öfkeyle, içimi dudaklarıma götürüyorum. "Her biriniz."

FALLON ve Nora birkaç saat sonra Four Cups'a vardıklarında, onu görmek beni utandırır. Yüzü gergindir, ama benim bakışlarımla karşılaşınca yumuşar.

"Selam," diyorum.

"Selam."

"Konuşman nasıldı?" Tezgâhta kahve sipariş eden Nora'ya bakıyorum.

"İyi idi," diyor. "Keşke o pislikle hiç tanışmasaydı, ama suçlu olan sadece benim."

Hmm. Bu ne anlama geliyor? "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözleri benimkileri arar, elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına iter. "Pek değil."

"Tamam," diye fısıldıyorum. Omzumun üzerinden bakınca, kızların tezgahın arkasında durup ikimizi izlediklerini görüyorum. Hepsi bana gizlice başparmaklarını kaldırıp kapıdan çıkmam için el sallarken, ben de gözlerimi deviriyorum.

Çok ince. Gerçekten çok ince.

Kafenin kapısı açılır ve Reg ile Tex görünür.

"Demek burası, ha?" diyor Tex, başparmaklarını kemer halkalarına takmış, gözleri mekanı tarıyor. "Sarışının krallığı."

Arkalarında Emma ve Carla meraklı bir şekilde etrafa bakınıyor. Tom ve David, İngilizler, çok geride değiller. Birkaç dakika içinde Four Cups Café yarışmacılarla doluyor ve ben de hepimizin bir arada oturabilmesi için masaları birleştiriyorum. Fallon, her zamanki gibi kolunu sandalyemin arkasına atıyor.

Nora, Candice, Fiona ve Simone da bize katılır ve kısa sürede kahve dükkanı sohbet ve kahkahalarla dolup taşar. Fallon'a gülümseyerek eğildiğimde, onun bana baktığını fark ederim.

"Ne var?" diye soruyorum.

Sanki beni içime çekmeye çalışır gibi, uzun bir süre bakmaya devam eder. "Hiçbir şey," diye cevaplar sonunda. "Sadece sana bakmayı seviyorum."

Sıcaklık içimi kaplar, yanaklarım kızarır. Eli sandalyeden omzuma kayar, başparmağı boynumun arkasında yavaşça daireler çizer. Nazik dokunuşuyla damarlarım titrer ve kızların haklı olduğunu anlarım.

Artık mührü kırmanın zamanı geldi. Fallon'la seks yapmazsam, öleceğimi düşünüyorum.

ON YEDİ FALLON

NORA İLE GERİLİM DOLU BİR SABAHIN ARDINDAN — onun planlarını, güvenliğini nasıl sağlayacağımızı ve Slim konusunda ne yapacağımızı konuştuk — Jen'e yakın olmak ruhuma merhem gibi geliyor. Bana o gizli gülümsemeleri ve ince dokunuşları yapıyor ve bu bana bir hediye gibi geliyor. Bana ilgi gösteriyor ve ben dünyanın en şanslı erkeğiyim.

Bu yüzden, yarınki mücadelemize hazırlanmak için erken akşam yemeği ve sakın bir akşam geçirmek üzere tesise geri döneceğini söylediğinde, kalkıp onu takip ediyorum.

Sanki başka bir yerde olmak isteyeceğimmiş gibi.

Ayrı arabalarla gittik, bu yüzden Jen'i siyah Jeep'imle yarışma alanına kadar takip ediyorum, pencereleri açtım ki cildimde esinti hissedebileyim. Sabahımı düşünüyorum.

Jen'in dairesine vardığımda, Nora beni ilk geldiği zamankinden daha parlak bir gülümsemeyle karşıladı. Benimle arabayla gezmeye çıkmayı kabul etti ve sonunda rüzgârlı bir kumsala varana kadar sahil yolunda dolaştık. Ayak parmaklarını kuma gömen Nora, Slim'in evine ilk ziyaretini anlattı.

"Gece saat 11'de geldi," dedi, "ve polisi arayacağım diye tehdit edince gitti. Slim, tek istediğinin seninle konuşmak olduğunu söyledi."

Birkaç dakika dalgaların çırpındığını izledik, sonra sessizliği bozdum. "Üzgünüm."

"Dur," dedi Nora. "Yirmi beş yıl önce olanlar için kendini suçlamaya devam edemezsin, Fallon."

"Hayır mı? Kimi suçlamalıyım?"

"Hadi ama." Kız kardeşim ufka bakarak burnunu çekti. "Hapse girmen senin suçun bile değildi. Soygunla hiçbir ilgin yoktu."

"Savcı aynı fikirde değildi."

"Savcı sadece mahkumiyet kararı almak isteyen bir pislikti. Seni kullandı, yapmadığın bir şey için suçlu olduğunu itiraf ettirdi."

Dudaklarımı ısırarak konuyu kapattım. "Slim başka ne dedi?"

Nora, eski en iyi arkadaşımın evine geldiği diğer iki seferi ve telefonuna almaya başladığı aramaları anlattı ve öfkem daha da arttı. Nasıl cesaret eder de kız kardeşimin evine gelir? Onu tehdit eder? Korkutur?

O hayatı geride bırakmıştım. Geçmiş, geçmişte kalmalıydı.

Çarpışan dalgalara bakarken, tek hissettiğim acıydı. "Slim'le yıllardır konuşmadım. Neden şimdi?"

Nora sadece iç geçirdi. "Bilmiyorum, Fallon."

Slim ve ben bir zamanlar en iyi arkadaştık. Okuldan sonra cezada tanışmıştık ve Slim beni birkaç arkadaşıyla tanıştırmıştı. Parası, özgüveni ve tavırları olan daha büyük çocuklar.

Annemin üç işte birden çalışarak zorluk çekmesini izlemekten bıkmıştım. Yoksulluk içinde yaşamaktan, ayakkabılarımın hepsinde delikler olmasından ve açlıktan karnımın ağrımasından bıkmıştım. Annemin babamın fotoğrafına her baktığında gözyaşlarına boğulmasından bıkmıştım.

Slim Miller havalı ve kaygısız biriydi ve bana evde işlerin ne kadar zor olduğunu unutturuyordu.

On yedi yaşına geldiğimde, bağımsızlık hissine bağımlı hale gelmiştim. Bildiğim mücadeleden kolay bir çıkış yolu arıyordum. Bir kardeşlik kurmak istiyorduk, yasalar ya da ahlak umurumuzda değildi, sadece para kazanmak ve özgür olmak istiyorduk.

Gençtim ve hayatta yaşadığım zorluklara kızgındım. Slim'in sunduğu yaşam tarzı benim için tek çıkış yolu gibi görünüyordu.

Annem mutlu değildi. Lise diplomasını zar zor aldığımda, bana bir ultimatoma verdi: ya bir iş bul ya da evden git.

Karar vermek kolaydı. Giysilerimi bile toplamadım, zaten hepsi paçavraydı. Omuzlarımda bir yük, kalbimde öfkeyle evden çıktım. Bir geleceğim vardı ve annem gibi kendimi paralamak istemiyordum.

Sırtımın genişliğini kaplayan dövme, yeni bir aile bulduğumun kanıtıydı. Sonsuza kadar.

Ne kadar aptal bir çocuktum.

Nora omzuma hafifçe dokundu. "Hey. Hepimiz hata yaparız, Fallon. Sen hatalarını fazlasıyla telafi ettin."

Şimdi bile, dirseğimi pencereye dayayıp etrafımı saran serin orman havasını hissederken, utanç duygusu beni boğmak üzere. Yirmi yıldır o hayattan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama nedense her şey hep aynı noktaya dönüyor.

Nora bana Heart's Cove'da kalmayı düşündüğünü söyledi. Telefonu için yeni bir SIM kart satın almış, daire aramaya başlamıştı. "Reno iyiydi, ama artık orada hiçbir bağım kalmadı. Evden çalışıyorum, neden burada çalışmayayım?"

Neden olmasın, gerçekten.

Çiftlik evi görünür hale geldiğinde, hızımı kesip Jen'den biraz uzakta park ediyorum. Onun arabasından inmesini izliyorum, öğleden sonra güneşi sarı saçlarında parıltıyor, yüzünü güneş ışınlarını yakalamak için yukarı doğru çeviriyor. Derin bir nefes alıyor, sonra bana doğru dönerek nefesini veriyor.

Gerçekten, bu kadın çok güzel.

Kapımı açıyorum ve onun hassas, kontrollü adımlarla arabama yaklaşmasını izliyorum. Başını eğip gözlerime bakıyor, sonra doğa parkuruna doğru başını sallıyor. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, çünkü bu doğru. Yapmak istediğim başka bir şey yok.

Jen'in yanında olmak utancımı unutmamı sağlıyor. Eski bir mahkum olduğumu unutuyorum. Beni tutsak eden ve uzaklaşmamı engelleyen geçmişimi unutuyorum. Jen'in yanındayken kafam boşalıyor. Kalbim doluyor.

Çam iğneleriyle kaplı yolda yürüyoruz, rüzgar ağaçların arasında hışırdarak esiyor, sincaplar ve kuşlar işlerine bakıyorlar.

Birkaç dakika sonra Jen derin bir nefes alır. "Bence seks yapmalıyız."

Penisim anında sertleşir. Kendi ayaklarıma takılıp düşerim, öksürük boğazımı tıkar, sonra çabucak toparlanırım. "Ne?"

"Dedim ki, bence seks yapmalıyız." Yüzü dümdüz ileriye bakıyor, yumrukları sıkılmış.

"Şey..." Boğazımı temizledim, kot pantolonumun darlığından rahatsızlık duymamaya çalışarak. "Yani, ben varım, ama sadece... bu fikir nereden çıktı?"

"Şey, ben düşündüm." Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu ve saçının ucunun parlak kırmızı olduğunu gördüm. "Ben... geçen gece yaptığımız şeyi... çok beğendim. Ve bu, durumumuzu anlamamıza yardımcı olabilir. Ayrıca, bu hafta croquembouche yarışmasında ve ısırik büyüklüğündeki yarışmalarda çok iyiydik, ve bu sadece bir öpücükten sonra oldu. Seks kazanmamıza yardımcı olabilir."

Gülmeli miyim yoksa hakaret mi etmeliyim bilemiyorum. Nedense, penisim daha da sertleşiyor. "Pişirme yarışmasında iyi performans göstermemize yardımcı olacağını düşündüğün için benimle seks yapmak mı istiyorsun?"

"Şey, hayır." Dudaklarını ısırıyor. "Yani... evet. Bilmiyorum."

"Genelde kadınlar beni çekici buldukları için benimle seks yaparlar."

"Hangi kadınlar?" Başını bana doğru çevirir.

Şaşkınlıktan kaşlarım yükselir. Neredeyse kıskanç gibi görünüyor. Ve bu beni memnun eder. Kremayı yiyen kedi gibi, dudaklarımı memnuniyetle kıvrılmaya bırakırım. "Merak etme, Jen. Şu anda, senden başka ilgimi çeken kimse yok."

"Şu anda," diye tekrarlar. Sonra, fısıldayarak, "Bu bir hataydı," der.

Hayır, değildi.

Elini yakalayıp, dönene kadar kolunu çekiştiriyorum ve o da göğsüme çarpıyor. Bana o kadar mükemmel uyuyor ki, kalbim şarkı söylüyor. Kolumu sırtına doluyorum ve o güzel kalçalarını avuçluyorum, bana olan etkisini hissedebilmesi için onu sıkıca kendime çekiyorum. "Bizi tanımlamak için 'hata' kelimesini kullanmazdım."

Gözleri kararır. Dayanamayarak başımı eğip dudaklarını dudaklarımla kapattım. Jen'in karşılık veren inlemesi benim için besin gibiydi ve aç bir adam gibi onu yuttum. Bir elimle kalçasını okşarken, diğer elimle başını eğip öpücüğü derinleştirdim. Penisim o kadar sertleşmişti ki acıyordu, ucu damlalarla dolmuş ve iç çamaşırımı ıslatmıştı.

Bu noktada, Jen'i o kadar uzun zamandır arzuluyorum ki, eğer bu yarışmayı kazanmak için beni kullanmak istiyorsa, ne olursa olsun kabul ederim. Eğer seksin büyük ödüle giden bilet olduğunu düşünüyorsa, seve seve ona bu iyiliği yaparım.

Özellikle de kollarımda bu kadar yumuşadığında, bacakları artık ağırlığını taşıyamıyormuş gibi omuzlarıma yapıştığında.

"Fallon," diye fısıldadı Jen, ellerini saçlarıma gömerek.

Kulak memesini ısıyorum, saçlarının kokusunu içime çekiyorum.

"Ne?"

Jen büyük bir çaba sarf ederek benden uzaklaşır. Elini alnına koyar ve içini çeker. "Bunu uzun zamandır yapmamıştım."

Elimle kalçasını sıkarken ona gülümsüyorum. "Şimdiye kadar harika gidiyorsun."

Yanakları hoş bir pembe renge bürünmüş, dudakları öpücük izleriyle parlıyor. Elimi kışından çekip, başparmağımla alt dudağını okşuyorum. Ağzını açıp dilini çıkarıp ucunu yalamaya başlayınca inliyorum.

Bu kadını sonsuza kadar istiyorum. Onu hak etmesem bile. O başka bir ligde olsa bile. Öldüğüm güne kadar benim olmasını istiyorum.

Ama o sadece yarışma bitene kadar beni kullanmak istiyorsa, bu da yeterli olacaktır. Onu belinden tutup kaldırıyorum, böylece bacaklarını kalçalarıma dolayabiliyor.

"Ne yapıyorsun?" Bana sıkıca sarıldı, tırnakları omuzlarıma batıyordu.

Gülümsüyorum, parmaklarının bana verdiği küçük acıdan hoşlanıyorum. "Buralarda bir yer biliyorum."

Gözlerini kırıştıtırır. "Yürüyebilirim, biliyorsun."

"Seninle işim bittiğinde, kadın, bunu yapabileceğinden emin değilim."

Keskin bir nefes aldı. Bacaklarını kalçalarımın etrafında sıktı.

Sonra onu yol boyunca taşıyorum, otlarla kaplı bir hayvan patikasına doğru ilerliyorum. Yıllardır Heart's Cove'da yaşıyorum ve çevrenin her santimini biliyorum. Ağaçlar güneşle kaplı bir açıklığa açıldığında, Jen derin bir nefes alıyor. Onu önümden kaydırıp kollarımda döndürüyorum, o da uzun otları, çiçekleri, temiz orman havasının taze kokusunu içine çekiyor.

Sonra bana kaşlarını kaldırıyor. "Beni ahıra götürmeyeceksin, ama burada yapacaksın, öyle mi?"

"Ahır ikinci raunt olabilir," diye homurdanırım ve vücudumu onun vücuduna yaklaştırırm.

Jen geri çekilir, dudakları seğirir, gözleri parlar. Elleri benim pazılarımı okşar, onun teninin benimkine değen yumuşak, nazik dokunuşuna bayılırım. Sonra onu tekrar kaldırıp açıklığın ortasına yatırırım. Vücudumu onun üzerine yatırıp gözlerine bakarak bu anı hafızama kazımaya çalışırım.

Sonunda, *sonunda* Jen'e sahip olacağım — en azından yarışma bitene kadar.

ON SEKİZ JEN

FALLON, kalbimi çarptıran bir şekilde bana bakıyor. Bir hata mı yapıyorum? Çılgın arkadaşlarımın sözünü dinleyip, bir yıldan fazladır aşık olduğum bir adamla yatıyorum. O zaten bir kez arkasını dönüp gitmişti, ya yine yaparsa?

Ya o benim dikkatimi dağıtan bir *unsursa* ve onunla yatmak bir hata çıkarsa? Tüm bu rekabeti kaybedebilirim.

Ama dudakları benimkilere değdiğinde, tüm düşüncelerim uçup gidiyor. Dizimi kaldırıyorum, böylece kalçalarımın arasında kalıyor ve bana yaslanan ağırlığını seviyorum. Başını eğip giysilerimin üzerinden göğsüme dudaklarını değdiriyor ve ben de sırtımı ona doğru eğmekten kendimi alamıyorum. Sertleşen meme uçlarımı ısıyor, ben inleyene kadar kumaşın üzerinden emiyor.

"Çıkardığın sesleri seviyorum," diyor, dudakları nemli kumaşın üzerinde hareket ediyor. "Benim için çıkardığın sesleri seviyorum." Ağzı kulağıma yaklaşıyor, sıcak nefesi tenimde titremeye neden oluyor. "Benim için inlemeni istiyorum Jen. Boşaldığında adımları haykırmamı istiyorum."

Eli aşağı inip kot pantolonumun üzerinden beni avuçladığında inlerim. "Fallon."

"Güzel." Beni sıkıştırır ve içimi zevk dalgaları kaplar. Nefesimi tutarım, gözlerimi açıp onun bana o anlaşılmaz ifadeyle baktığını görürüm. Dudakları kıvrılır. "Tahrik olduğunda çok güzelsin."

Ağırlığını kaydırarak dirseğine yaslanır ve gözlerini benimkilerden ayırmaz. Diğer eliyle kot pantolonumun düğmesini açar ve külotumun altına kaydırır. Eli büyük ve sıcaktır ve beni tamamen kaplar. Ağzım açılır ve Fallon'un bakışları dudaklarıma çekilir.

Parmakları yavaşça işkenceye başlar, tomurcuğumdan en ıslak olduğum yere doğru kayar ve boğazından bir inilti çıkarır. "Benim için çoktan ıslandın," der Fallon boğuk bir sesle. Parmağını içime sokar ve yine sert bir erkek sesi çıkarır. "Oraya sikimi sokmak için sabırsızlanıyorum."

Onun sözleri, eli kadar bana etki ediyor. Altımda yumuşak çimenler, üstümde mavi gökyüzü. Tek kokladığım şey temiz, taze hava, Fallon ve kendi heyecanım. Onu o kadar çok istiyorum ki her yerim ağrıyor. O büyük, güzel penisin içime girip çıktığını düşündüğümde kalbim çarpıyor, tıpkı şu anda parmağının yaptığı gibi. Başparmağını kullanarak içime bir parmak daha sokuyor ve tomurcuğumu okşuyor.

Bu çok hızlı oluyor. Hayır, çok yavaş. Düşünemiyorum. Bunu sindiremiyorum.

Kalçalarım kendi isteğiyle ona doğru kayıyor ve Fallon gülümsüyor. "Kontrolünü kaybetmeye başladığında çok seksi oluyorsun, Jen."

"Kontrolümü kaybetmiyorum." Parmaklarını içime soktuğunda nefesim kesildi, zevk bacaklarımın arasında yayıldı.

"Hayır mı?" Fallon gülümser, gözleri hala benimkilerde. "O zaman işimi yapmıyorum demektir."

Eli külotumdan kayıyor ve parmakları içimde olmadan dayanılmaz bir boşluk hissediyorum. Elleriyle belimi kavrayan Fallon, tek bir hızlı hareketle pantolonumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan çıkarıyor. Sonra bacaklarımın arasına geçer, ben onun altında kıvrılırken dudakları bir kalçamdan diğerine öpücükler serpiştirir. O becerikli parmaklar yine kıvrımlarımı okşar, klitorisimin etrafında daireler çizer ve sonra tekrar içime dalar — tam da Fallon dudaklarını tomurcuğuma koyduğu anda.

Sinir demetini emip dilini üzerinde gezdirdiğinde, parmakları içime derinlemesine daldığında, orgazm beni sarar. Sırtım kamburlaşır, dudaklarım açılır ve Fallon'un adını haykırıyorum. Parmaklarım yanlarımdaki toprağa gömülür, tırnaklarım toprağa batar. O memnuniyetle homurdanır, ben başını itip sersemlemiş ve gevşemiş bir halde durana kadar hizmetini sürdürür.

Fallon bacaklarımın arasında diz çöküyor, gözleri benim merkezimde. Dudaklarını yalıyor, memnun bir iniltiyle beni tekrar tadıyor. "Tadin o kadar güzel ki, bunu her gün yapabilirim ve asla bıkmam."

"Bana uyar," diyorum iç çekerek.

Fallon'ın dudakları kıvrılır ve sonra cebine uzanır. Cüzdanından bir prezervatif çıkarır, sanki hala bunu isteyip istemediğimi sormak istercesine gözlerini bana çevirir.

Kafamda binlerce düşünce dolaşıyor — kırılğanlık, dikkat dağınıklığı, kazanmak, başarılı olmak hakkında — ama mantıklı düşünmek için ipuçlarını tam olarak yakalayamıyorum. Tek bildiğim, zevk kırbaçlarının hala vücudumu kamçıladığı ve Fallon'un gözlerinin daha fazlasını vaat ettiği.

Bana yaptıklarından sonra mı? *Evet*, hala bunu istiyorum.

Başımı sallayıp kemerine uzandığımda, Fallon inleyerek gözlerini kapatıyor. Sonra bana yardım ediyor, pantolonunu uyluk ortasına kadar indiriyor, böylece zonklayan ereksiyonu serbest kalabiliyor.

Onun büyüklüğünü hatırladığımda kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Nefesimi çekiyorum, taze çimen, çam ve Fallon'un kokusunu alıyorum. Oturarak, elimi onun penisine doluyorum ve pompalıyorum, ucunda nem damlacıkları oluşmasını hayranlıkla izliyorum.

"Jen." Fallon yarı kapalı gözlerle beni izliyor, dudakları aralık ve hala orgazmımın izleri parıldıyor. Geniş ellerinden birini kullanarak göğsümü geri itiyor, böylece yumuşak çimlere gömülüyorum. "Beni için aç kollarını, kedicik."

Kızarak dizlerimi tamamen açtım. Fallon inliyor, beni o kadar şiddetli bir sahiplenmeyle izliyor ki, sadece bana bakmasıyla bile orgazm olabilirdim. Gözleri hala üzerimdeyken, prezervatif paketini yırtıp lateksi ereksiyonunun üzerine geçiriyor, sanki kendini boşalmaktan alıkoymaya çalışır gibi prezervatifi bir anlığına tabanından tutuyor.

Gözlerini bana çeviren Fallon sadece başını sallar. "Sen çok mükemmelsin Jen." Eli, hayatımda ilk kez hissettiğim kadar nazik bir saygıyla uyluğumu okşar ve ben ona gerçekten inanırım.

Sonra o güçlü elleriyle beni öne doğru çekip istediği yere yerleştirir. Penisinin başı benim girişime dokunur ve kalbim gırtlığıma gelir.

Bu oluyor. Her şeyden sonra, tüm kalp kırıklıkları, reddedilmeler ve zor kararlar sonrasında, Fallon ve ben bir şekilde burada bir araya geldik.

Acaba bu kaçınılmaz mıydı? Uzun zamandır birbirimizin etrafında dönüp durduk, işimiz sayesinde birbirimizin tuhaflıklarını ve ruh hallerini tanıdık

ateşli öpücükler ve birçok incinme paylaştık. Ama o geri geldi ve bunun nedeni Four Cups'tan kahve almak istemesi değildi.

Fallon gömleğimi yukarı çekip geniş avucuyla karnımı okşarken, kıvrımlarımı ezberleyip yarı çıplak vücudumu seyrediyor, içimde tek bir net düşünce yankılanıyor:

Biz birbirimize aidiz.

Sonra Fallon'un gözleri bacaklarımın arasına dalar ve yavaş, kararlı bir hamle ile içime girer. Gerilmeye nefes nefese kalarak sırtımı kamburlaştırırım, vücudum kasılır, ta ki Fallon başını göğsüme eğip sütyenimi kenara iterek dilini meme ucuma değdirene kadar. Eli aramıza dalar ve meme ucumu okşayarak içimde zevk dalgaları yükselmeye başlar. Vücudum yumuşar, kalçalarım kendiliğinden sallanır, ellerim onun saçlarını, omuzlarını, gömleğini tırmalar.

Gömleğini çıkarmaya çalıştığımda Fallon homurdanarak içime sertçe giriyor. Gözlerim geriye dönerek inliyorum. Fallon dikkatimin dağılmasını fırsat bilip bileklerimi başımın üstüne sabitliyor, kocaman vücudu benimkini kaplarken içime sonuna kadar giriyor. Nefes nefese, her itişine karşılık veriyorum.

Hayatım boyunca seksin bana göre olmadığını düşünerek boşa harcadım. Olabileceğimden çok daha azıyla yetindim ve bunun kanıtı da bu. Zevk damarlarımdan fışkırıyor ve tek yapabildiğim Fallon'un adını tekrar tekrar söylemek. O da bu sese zevkle homurdanıyor.

"Adımı haykıracağını söylemiştim." Sanki bunu vurgulamak istercesine sertçe giriyor.

"Kibirli ahmak," diye nefes nefese, sırtımı kavisliyorum.

Fallon, iki bileğimi tek eliyle tutarken, diğer eliyle daha iyi erişim için dizimi kaldırıyor. Tamamen onun kontrolü altındayım, onun merhametine kalmışım.

Ve bunu seviyorum.

Genelde kendimi kontrol altında tuttuğum tutumum kayboluyor ve zihnim tamamen, muhteşem bir şekilde sessizleşiyor. Yanlış bir şey yaptığımdan endişelenmiyorum. Sonuçları düşünmüyorum. Durumu analiz edip pişman olup olmayacağımı merak etmiyorum.

Tek hissettiğim, Fallon'un sert penisinin içime giriyor olması, ellerinin beni damgalaması, başını eğip boynumun yanını öptüğünde sakalının tenime sürtünmesi.

"Çok sıkı ve ıslak," diye nefes nefese diyor. "Hayal ettiğimden daha iyi hissettiriyorsun," diyor, sesi düşük bir homurtu gibi. "Çok daha iyi, ve ben cenneti hayal ediyordum."

Benim nasıl hissedeceğimi hayal etmiş. Bu düşünce bile beni neredeyse çıldırtıyor.

"Sen de öyle," diyorum.

Gözleri parladı, kalçaları çıldırtıcı, alaycı bir ritme yavaşladı. "Beni hayal ettin mi?"

Yalan söyleyemem. "Öpüştüğümüzden beri."

Gözlerinde zafer dolu bir bakış belirir. Bileklerimi bırakır ve elini yanağıma götürür. Fallon bu sefer beni öptüğünde, kollarımı ve bacaklarımı beline dolarım, her parçamın onun her parçasına dokunması gerektiğini hissederim. Kalçalarımı onun kalçalarına doğru kaldırır, zevk artarken başımı geriye doğru eğirim.

Fallon açığı değiştirip klitorisime sürtünmeye başladığında, dayanma şansım kalmaz. Hayatımın en iyi orgasmı beni sarsar, sırtımı kamburlaştırır. O kadar yüksek sesle çığlık atarım ki, etrafımızdaki ağaçlardaki kuşlar kanat çırpır. Fallon'un memnuniyetle çıkardığı homurtu, üzerime bir zevk dalgası daha getirir.

"Sen benim için yaratılmışsın, Jen," diyor, gözleri kararlı. Güçsüz bir halde, tek yapabileceğim başımı sallamak.

"Anlıyor musun?" İçime giriyor, penisi imkansız bir şekilde daha da büyüyor, sertleşiyor.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, çünkü aynen öyle hissediyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Başka birine bu kadar bağlı. Bu kadar doyun.

"Sen benim kadınsımsın," diye homurdanıyor.

"Senin kadını," diye tekrarlıyorum ve bu sözler bir yemin gibi geliyor.

Fallon'un gözleri konuştuğumda kararır, sonra bir çığlık atarak başını geriye atar ve içimde nabız gibi atmaya başlar.

Hayatımda ilk kez, aramızda hiçbir engel olmamasını diliyorum. Onu içimde, tenime degecek şekilde hissedebilmeyi diliyorum.

Ve o vücudunu benim üzerime uzattığında, kalbi benim kalbime çarparak, penisi hala içimde atarken, gözlerimi kapatıp dünyaya geri dönüyorum.

Fallon ağırlığını değiştirir, başını dirseğine dayayarak içimde kalır. Gözleri mizahla parıldayarak şöyle der

"Şimdi, Bayan Newbank. Sizin görüşünüze göre, bu yarışmayı kazanmak için yeterince iyi miydi?"

Gülümserim. "Bilmiyorum. Emin olmak için bir kez daha yapmamız gerekebilir."

Fallon bana gülümserken güneş tenimi ısıtıyor ve mükemmel, güzel bir an için kendimi tamamen mutlu hissediyorum.

ON DOKUZ JEN

TAMAMEN popom çim lekeleriyle kaplı ve gömleğim mahvolmuş durumda. Duşun sıcaklığını kontrol edip giysilerimi çıkarırken, kendimi pek umursayamıyorum. Kemiklerimdeki o hafif, havadar his beni yeryüzünün üzerinde süzölmeye devam ettiriyor ve zihnim mutlulukla sessizleşiyor. Kendimi sabunlayıp cildimdeki yeşil izleri yıkıyorum. Saçımdan çim yaprakları düşüyor ve onların giderden akıp gitmesini görünce gülümsüyorum.

Bu hiç de beklediğim gibi değildi, ama harikaydı. Hiç bu kadar seksi, bu kadar arzu edilen hissetmemiştim. Seks yaparken zihnim hiç bu kadar güzel bir şekilde boşalmamıştı. Nasıl göründüğüm veya ne tür sesler çıkardığım konusunda endişelenmiyordum. Fallon'un zevk almadığından endişelenmiyordum.

Bu, diğer tüm cinsel deneyimlerimin gerçek olanın soluk taklitleri olduğunu fark etmemi sağladı.

Ve bunu tekrar tekrar yapma şansım var — en azından önümüzdeki iki hafta boyunca.

Banyodan çıktığımda Fallon'ı yatakta buluyorum. Yanına dönüp bana gülümsüyor ve başını yanındaki boşluğa doğru sallıyor. Onunla yatmak şimdiden doğal geliyor. Yalnız yatmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse hatırlamıyorum.

Aslında, ikimiz bir sonraki eleme yarışmasını kazanıyoruz. Bu bir çikolata yarışması ve sette geçirdiğimiz birkaç saat kahkaha ve rahatlıkla dolu. Sonunda çikolatayı temperliyorum ve onun bitmek bilmeyen alaylarına katlanıyorum, ama her saniyesinden keyif alıyorum. Uzun zamandır bu kadar eğlenceli bir şekilde pasta yapmamıştım. Kitabı yazmaya başlamadan önceydi.

Fallon, narin karamel şekerlemenin üzerine çikolata kubbeyi yerleştirirken kararlılıkla çenesini sıkıyor ve gözlerimin parıldadığını fark ediyor. "Doyamıyorsun, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Sadece doğru yaptığından emin olmak için." Fallon kulağıma yaklaşıp "Yalancı" diyor.

Geri kalan yarışma bulanıklaşıyor. Tek düşünebildiğim, elimden gelen en iyi çikolatalı tatlıyı yapmak ve sonra bir an önce Fallon'la yalnız kalmak.

New York'tan gelen anne-oğul ikilisi Tori ve Hank elenir ve yine onlar için üzülürüm. Burada arkadaşlar edindiğimi fark ederim ve hayatımda ilk kez bu çok kolay gelir.

O gece kulübeye döndüğümüzde, Fallon kollarıyla beni sarar ve şefkatle öper. "Belki de 'zafer için seks yapalım' stratejinde bir şey vardır."

"Sana mantıklı olduğunu söylemiştim," diyorum ona.

"Teoriyi test etmeye devam etmeliyiz." Beni pantolonumun belinden çekiyor, elleri zaten giysilerimi tırmalıyor. Fallon'un beni çıplak bırakması, sırt üstü yatırması ve dilini bacaklarımın arasına sokması sadece birkaç saniye sürüyor. Bunu her gün yapmaktan mutluluk duyacağını söylerken şaka yapmıyordu. Ama ben onun gömleğini tutmaya çalıştığımda, yine ellerimi itip bacaklarımın arasına diz çöküyor.

"Cildini benimkine değdirmeni istiyorum," diyorum, o da dizlerimi açıp arasına giriyor.

"Gömleğim çıkmayacak," diyor Fallon, tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. Ancak ona bunu sormadan, içime giriyor ve tüm düşüncelerim kafamdan uçup gidiyor.

"Tamam," diye nefes nefese söylüyorum.

Fallon bana o kalp durduran gülümsemesini gösterir ve tekrar içime girer.

Gömlek kalacak. Anladım.

Oradan itibaren yoğun bir rutine giriyoruz. Sabah uyandığımızda seks, duş ve tüm gün süren çekimler. Birinci olamasak da en azından ortalarda yer alıyoruz. Tanrıya şükür, artık ani ölüm mücadelelerine katılmam gerekmiyor. Çoğu akşam Fallon elimi tutup "karga efendilerimiz için" bir tabak fındık ve tohum koyuyor. Bunu sadece benim gözlerimi devirip gülmekten kırılmamı görmek için yaptığından eminim

gözlerimi devirip kahkahalara boğulmamı görmek için yaptığından eminim, çünkü ben kıkırdamaya başlayana kadar gözlerinde bir ışıltıyla yüzümü inceliyor.

Artık kuşların yanında gergin davranmıyorum. Gökyüzünde veya çatı saçağında siyah bir şekil gördüğümde sadece gülümsüyorum ve Fallon'un başından beri planının bu olup olmadığını merak ediyorum.

Fallon, her gün beni ağzıyla tatmin etme sözünü tutuyor, onu soymaya çalıştığımda her zaman ellerimi itiyor, sonra da akıl almaz orgazmlarla dikkatimi dağıtıyor.

Üçüncü haftanın geri kalanında üç küçük zorluk ve bir eleme zorluğu daha var. Makaron, zencefilli kurabiye yapımı ve dondurma çalkalama gibi küçük zorlukları yapıyoruz. Fallon'la birlikte kendi küçük dünyamda, pişirme ve mutlulukla sersemlemiş durumdayım. Onun sinirlendiği tek an, Bernard Franco'nun neredeyse her zorluktan sonra benim becerilerimi övdüğü anlar.

Ona bunu sorardım, ama genellikle ben sorma fırsatı bulamadan başını sallar ve yüzündeki rahatsızlığı gizlerdi.

Eleme mücadelesinde, üç katlı bir düğün pastası yapıyoruz ve birinci olarak ödüllendiriliyoruz. Simone'un korkulukta asılı durup "Bütün o pratik yaptığın için mutlu değil misin?" diye bağırıldığını görmek için kirislere bakıyorum.

Ben gülümsediğimde hepsi zaferle gülüyorlar. Evet, hepsinin düğün pastalarını pişirmeyi denedim ve o zaman şikayet etsem de, bunun ne kadar keyifli olduğunu asla bilemeyecekler.

Tom ve David, pastalarını yeterince pişiremedikleri ve planladıkları tüm süslemeleri tamamlayamadıkları için elenirler. Sadece Fallon ve ben, Carla ve Emma, Tex ve Reg kaldı, altı kişi gelecek hafta şampiyonluk ve yüz bin dolarlık ödül için yarışacağız. İnanamıyorum.

Tamam, bu bir yalan. İnanabiliyorum. Bunun için plan yaptım. Dediğim gibi, kazanmayı seviyorum.

CUMARTESİ GECESİ, kendimi ana çiftlik evinde, elenenler ve elenmeyenler dahil tüm yarışmacılarla birlikte buluyorum. Büyük bir grup ve normalde kendimi

Bu tür durumlarda rahatsız olurum, ama kendimi eğlenirken buluyorum. Herkesle birkaç içki içtikten sonra kabinimize geri dönüyoruz.

O gece, yarışmanın büyük bir kısmı ve birlikte geçirdiğimiz zamanın büyük bir kısmı sona erdiğinde, Fallon'ı sırt üstü yatırıp bacaklarının arasına diz çöküyorum. Onu ilk kez tattığımda, Fallon bana dünyadaki en değerli varlıkmışım gibi bakıyor. Başımın arkasını avuçlayıp saçlarımı kenara çekiyor, böylece ona zevk verirken beni izleyebiliyor.

Onu böyle öperken, kendimi güçlü, kendinden emin ve çok seksi hissediyorum. Bu, alışık olmadığım baş döndürücü bir duygu. Ama tadı o kadar güzel ki, şimdiden ona kapıldım. Bunu her gün yapabilirim, fark ettim

—ve sadece iki hafta daha değil. Fallon isterse sonsuza kadar onunla birlikte olurum.

Fallon dilime karşı titreyip adımı söylediğinde, onunla o kadar bağlı hissediyorum ki, bu noktaya gelmemizin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. Fallon beni koltuk altlarımdan tutup kaldırıyor ve titrek kollarıyla sarıp, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi vücuduna sıkıca sarıyor.

Bu his karşılıklı.

O PAZAR, ikimiz şehir merkezine gidip ailemiz ve arkadaşlarımızla buluşuyoruz. Fallon araba sürerken elim farkında olmadan onun bacağına konuyor, başımı koltuğun arkasına yaslayıp dudaklarıma bir gülümseme konuyor.

"Neredeyse vardık," diyor Fallon gülümseyerek. "Haftaya yüz bin dolarını alacaksın."

"Elli," diye düzeltiyorum. "Her birimiz elli bin alacağız."

Fallon boğazını temizledi. "Mm," diye mırıldandı.

Pencerenin dışındaki yeşillığe bakıyorum, yazın bu bölgenin güzelliğine hayranım. Belki de yarışma bittiğinde mutfak dışında daha fazla zaman geçirmeliyim. Fallon'la açıklıkta geçirdiğim zaman, açık hava etkinlikleri için yepyeni bir dünya açtı...

Four Cups Café'ye vardığımızda, ön tarafta bir motosiklet görüyorum. Trina ve erkek arkadaşı Mac, Route 66 boyunca yaptıkları geziden dönmüş olmalılar. Ön tarafta duruyoruz ve Fallon bana kız kardeşini bulmaya gideceğini söylüyor.

Arabadan inerken, ona veda etmek için dönünce, yüksek tiz bir çığlık kulaklarımı deliyor.

"İşte orada!" Candice kafenin kapısından çığlık atıyor. "Canlı canlı."

Personelin genellikle giydiği *Heart's Cove Hotties* tişörtü yerine, birkaç hafta önce annesinin giydiği tişörtü giyiyordu; üzerinde benim yüzümün büyük bir resmi vardı. Üstünde ise "*Heart's Cove'un En Seksi Fırincısı*" yazıyordu.

Candice'in arkasında Simone, Fiona, Trina, tüm çocuklar — Clancy, Allie ve Trina'nın iki çocuğu Toby ve Katie — kalabalık bir şekilde duruyorlardı. Hepsi de yüzümün resminin olduğu tişörtler giyiyorlardı.

"Şey..."

Arabadan Fallon'a baktığımda, gözlerindeki gerginlik kaybolmuş. Yine sırıtıyor. "Keyfine bak, Jen."

"Seni yakında arayabilirim." O gülüyor.

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Kapıyı kapatıp kalabalığa dönünce, kendi dudaklarımın kıvrıldığını fark edince şaşıyorum. Belki de son üç haftadır arkadaşlar edinmek ve pasta yapmakla geçirdiğim zaman, göğsümdeki sıkışıklığı biraz olsun gevşetmiştir.

Candice kendini kollarıma atarak sıkıca sarıldı. "Seninle gurur duyuyoruz tatlım. Haftaya ortalığı kasıp kavuracaksın. İlk küçük çaplı yarışmayı az önce internette yayınladılar! Biz iki kez izledik bile."

Simone omuzlarıyla bana yaklaşıyor. "Yarışmayı boş ver. Bize Fallon'dan bahset!"

Yüzüm kıpkırmızı olur ve Simone heyecandan çığlık atar. Trina'ya bakarak başımı sallarım. "Seyahatin nasıldı?"

"Harika." Gözleri parlıyor. "Ama eve dönmek de güzel."

Kızlar beni içeri sürüklerken, aynı şekilde hissettiğimi söylemeliyim. Yarışma eğlenceli ve yoğun, ama kafeye geri dönmek bana neden kazanmaya çalıştığımı hatırlatıyor. Çünkü bu insanları seviyorum ve

burayı seviyorum ve burada özel bir şey yaratmak için çok çalıştım.
Şimdi, tek eksik olan şey Fallon'un yanımda olmaması.

YİRMİ TRINA

DÖRT FİNCAN Kafe her zamanki gibi kargaşa içinde. Jen'e ulaşır dirseğine hızlıca bir sıkışma yapmayı başardıktan sonra - o sarılmayı sevmez - arka taraftaki masaya geri dönüyorum. Çocuklarım burada olmaktan mutlu, büyükanneleriyle meşguller ve ben Iliana'nın yanındaki sandalyeye çöküyorum.

"Bu sabah buraya geldiğimde seni burada göreceğimi düşünmemiştim." Kahvemi yudumlarken gülümsüyorum. Gözlerim kafenin diğer tarafına kayıyor, Mac tezgaha yaslanmış, yiyip bitirmek isteyeceğin kadar yakışıklı görünüyor. Fiona'nın kocası Grant'in söylediği bir şeye gülümsüyor, ikisi de bu tuhaf kafede durmak için fazla seksi görünüyorlar.

"Ben de seni motosikletin arkasında göreceğimi düşünmemiştim," diyor Iliana, kaşlarını kaldırarak. Kafasını benim erkeğime doğru çeviriyor. "Gözlere oldukça hoş geliyor."

Boynum kızarıyor. Başımı sallıyorum. "Bana mı söylüyorsun?"

"Yaramaz Trina, kızının öğretmeniyile birlikte oluyor." Iliana dilini saklatıyor. "Kesinlikle değişmişsin."

"Oh, sus." Kupa arkasında gülmemi saklayarak, saldırıya geçiyorum. "Peki ya sen? Neden bu kadar uzun süre dünyayı dolaştıktan sonra bu küçük kasabaya geldin?"

Iliana'nın yüzü kapandı, gözleri yana kaydı. Sonra, hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını dikleştirdi ve yüzüne bir gülümseme çizdi. "Eve dönme zamanı gelmişti."

Bir şey saklıyor, ama ne olduğunu bilmiyorum. Ona bunu soramadan, kızım Katie sandalyesinden atlar. Mac'e doğru koşar ve eline bir kağıt tutuşturur. "Bunu senin için yaptım!"

Mac kağıdı alır ve Katie'nin yanına çömelir. Onun bunu yapmasını çok seviyorum. Çocuklarımla asla ayakta konuşmaz. Onlarla konuşması gerektiğinde, oturur, diz çöker veya çömelir, böylece

göz göze gelirler. Katie'nin ona verdiği çizime bakar ve gözleri kırışır. "Çok güzel, Katie."

"Bu sensin." Katie işaret eder. "Annemle birlikte motosikletin üzerinde. Ve bu da ben ve Toby, Nana'ya el sallıyoruz. Motosikletine binebilir miyim, Bay Blair... yani, Mac?"

Mac bana bakar, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Birkaç yıl daha olmaz, ufaklık. Yaparsam annen beni öldürür."

"Öyle bir şey yapmaz. Seni seviyor!"

Kahvemi boğazıma geçiriyorum. Doğru, ama Katie'nin bunu fark edeceğini düşünmemiştim!

"Onu mutlu etmek için daha da fazla neden var." Mac gülümser ve Katie kollarının arasına atlayarak ona sarılır. Çocuklarımin Mac'i aileye kabul edip etmeyeceklerini merak ettiğime inanamıyorum. Onlar zaten onsuz yaşayamıyorlar.

İki haftalık tatilimizde Mac bana birlikte yaşamak istediğini söyledi. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğini, ama bir aile olmak istediğini söyledi.

Katie'nin ona sarılmasını görmek kalbimi o kadar şişiriyor ki nefes alamıyorum. Belki de o kadar uzun süre beklemem gerekmeyecek.

"Trina'nın ayaklarının üzerinde durmasına güven," diyor Iliana, burnunu çekerek. Kaşlarını kaldırıyor. "Boşanma sana yakışıyor."

"Bana yakışan boşanma değil," diye cevaplıyorum. "Mac." "Haklısın," diyor Mac arkamdan, günahkar elleri omuzlarımin üzerinden kayıyor.

Mac boynuma öpücük kondurmak için eğildiğinde kızarak başımı eğiyorum. Iliana bana... hüznle karışık bir gülümseme atıyor.

Ona bunu sormadan, kafenin kapısı açılır ve bir başka alkış ve selamlama dalgası yükselir. Fallon, kendisine çok benzeyen bir kadınla içeri girer, gözleri hemen Jen'i arar ve ona takılır.

Jen'in kızardığını ve dudağını ısırıldığını gördüm ve kaşlarım yukarı kalktı. Demek sonunda ayartılmaya karar verdiler.

Zamanı gelmişti.

Yanındaki kadın masamıza doğru yürüdü. "Merhaba Iliana." Bana bir bakış attı. "Merhaba. Ben Nora, Fallon'un kız kardeşi."

Gülümserim. "Memnun oldum."

Ilana ona bir sandalye çekip, sonra beni ve Mac'i işaret eder. "Bunlar Trina ve Mac." Parmağını ikimizin arasında sallayarak, "Birbirlerine aşıklar. İğrenç."

Nora gülüyor. "Onlar, kardeşim ve Jen arasında, bundan kaçamıyorum."

Annem çocuk masasından kalkar ve yeni gelenlerin yanına doğru yavaşça yürür. "Fallon Richter! Buraya gel de yaşlı bir kadına sarıl."

Fallon dudaklarını kıvrır ve annemin dediğini yapar. Annem onun kollarını sıkar ve yüzüne bakar. "Bu sefer kalacak mısınız?"

Fallon geri çekilir. "Bu ne demek şimdi?" "Artık haber vermeden gitmek yok. Anladın mı?"

"Anne, adama bir şans ver," diye araya girdim. "Heart's Cove'da kalması gerekmiyor."

"Neden kalmasın ki?" Lottie ellerini beline koyar ve bana sert bir bakış atar. "Jen gibi bir kadının sevgisini neden bırakacak ki? Ne için? Bundan daha iyi ne olabilir ki?"

Fallon ve Jen'in karmaşık bir geçmişi olduğunu biliyorum, bu yüzden omuz silkiyorum ve annemin konuşmasına izin veriyorum.

Fallon nazikçe araya girerek, onu sakinleştirmek için kolunu omuzlarına doladı. "Bilmek istediğim şey," dedi, "neden Jen'in yüzü tişörtün üzerine basılmış tek kişi olduğu. Ben neyim? Hiç mi önemsizim?"

"Yüzün her yerde olunca kadınların bayılmasından bayılmaların olacağından endişelendik," diyor Lottie, her zamanki gibi sakin bir şekilde. "Yüzünün tişörtte olması halk sağlığı için risk oluşturur."

Fallon'un dudakları seğirir. Gözleri kız kardeşine takılır ve Nora onu eliyle uzaklaştırır. Sonra, bir mıknatıs gibi, Jen'e doğru kaymasını izlerim. Elini onun beline kaydırır ve kulağına bir şey söylemek için eğilir, bu da Jen'in kulak uçlarına kadar kızarmasına neden olur.

"Birlikte çok tatlılar," diyor Ilana iç çekerek. "Kimse benimle mutsuz bir bekar kalamaz mı?"

Nora avucunu kaldırır. "Ben gönüllü olurum."

Ilana sırtıyor. "Tanrıya şükür. Bu kadar aşk dolu enerjiye dayanamıyorum."

Mac omuzlarımı sıkarken ben başımı eğiyorum.

"Eskiden aşk dolu her şeyi severdin," diyorum ona. "Ne oldu?"

Ilana omuz silker. "Hayat oldu."

Bir gürültü başlar ve konuşma sesleri kesilir. Kız kardeşim Candice, bir tencere ve tahta kaşık tutarak ikisini birbirine vurur ve masanın üzerine çıkar. "Dikkat, dikkat!"

"Candice teyze, neden masanın üstüne çıktın?" diye bağırır Katie ve hemen onunla birlikte masaya tırmanmaya çalışır. Mac yanımdan ayrılır ve kızımı belinden yakalar, kızım sevinçle çığlık atarken onu omzuna atar.

Candice boğazını temizler. "Haftaya, bizim Jen Newbank ve Fallon Richter, Boss *Baker* yarışmasında şampiyonluk için yarışacaklar."

Kafede alkışlar yükselir.

Candice devam eder: "Final yarışmasının yapılacağı gün resmi bir etkinlik duyurmak istiyorum. Buradan başlayıp birlikte canlı çekime gideceğiz. Final için süslenecek tişörtler ve afişler olacak. Hepinizin oraya gidip onları desteklemesini istiyorum!"

Gülümsemeden edemiyorum. Jen muhtemelen bundan nefret ediyordur, ama ona baktığımda, Fallon'un yanına sokulmuş, onun kulağına başka bir şey söylediğini dinliyor.

"Ev sahibi avantajı, ha?" diye kapıdan gür bir ses geliyor. "Hepiniz hile yapıyorsunuz."

Kovboy şapkası ve kocaman kemer tokası olan bir adam, aynı derecede iri yarısı kovboy görünümlü bir adamın yanında duruyor.

"Korkuyor musun, Tex?" diye bağırıyor Jen ve ağzım açık kalıyor.

Jen insanlarla şakalaşmaz. Alay etmez. Yeni gelenlere ısınması yaklaşık on yıl sürer, ama işte burada, ikisini görünce gülüyor.

Tex burnunu çeker. "Tek korktuğum şey, sizi yenince bu insanların nasıl tepki vereceği."

Kafede düşük bir uğultu yükselir, ta ki Jen çenesini öne çıkarana kadar. "Gel bakalım, Tex." Gülümsemesi parlaktır ve Fallon da gülümseyerek omuzlarını sıkar.

Iliana masanın üzerine eğilir. "Jen farklı görünüyor. Daha kendinden emin."

Diğer iki rakibi selamlamak için hareket eden fırıncıya bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Sonunda kendine geliyor."

"Çok uzun sürdü," diyor Iliana ve ben sadece onaylayarak mırıldanabiliyorum.

Benim de biraz zamanımı aldı, ama tekrar kendimi rahat hissetmek çok güzel.

YİRMİ BİR LİLY

Four Cups'tan ayrılıp otele geri dönerken içimden bir iç çekiyorum. Burada olmak tuhaf bir his. Candice, kocası ölmeden yıllar önce buraya taşınmıştı ve sanki bütün aile buraya mıknaş gibi çekilmiş gibi görünüyor.

Sürekli bir sonraki seyahatim için sabırsızlanan ben bile bu küçük kasabaya geri çekildim.

Ama bunun bir nedeni var. Er ya da geç ortaya çıkacak bir sır ve ben bunun sonuçlarına hiç hazır değilim.

Rotamdan saparak caddeyi geçip kitapçıya giriyorum. Agnes huysuz bir yaşlı kadın, ama ona karşı bir zaafım var. Aslında o kadar da olumsuz biri olduğunu düşünmüyorum. Bence o bir realist.

Ama Agnes tezgahın arkasında değil. Onun yerine, torunu Rudy kasada oturmuş, başını bir kitaba eğmiş. Dizleri açık bir şekilde taburede oturmuş, bir elini bacaklarının arasındaki koltuğa dolamış. Dağınık sarı saçları alnına düşmüş.

İşğin etkisi mi, benim hassas durumum mu, yoksa bu kasabadaki herkesin aşık gibi görünmesi mi bilmiyorum, ama adımlarımı durdurup ona bakakalıyorum.

Rudy *iyi* görünüyor.

Ama o genç, değil mi? Altı hafta sonra kırk yaşına gireceğim ve Rudy'nin otuzlu yaşlarının başında ya da ortasında olduğuna eminim. O aptal kural neydi? Yaşının yarısı artı yedi mi? Bu kadınlar için de geçerli mi?

Kafamı sallıyorum. Neden bunu düşünüyorum ki? Şu anda kimseyle çıkamam!

Sonra Rudy bakışlarını bana çevirir, mavi gözleri o kadar delici ki beni sessizliğe mahkum eder. Samimi bir gülümsemeyle taburesinden kayar. "Merhaba. İliana, değil mi? Birkaç yıl önce Şükran Günü'nde tanışmıştık."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım. "Kız kardeşimle çıkıyordun."

Candice ve Rudy flört ediyorlardı. Onu cesaretlendirdim çünkü, bakın şu adama!

Ama Rudy sadece gülüyor. "O kadar da abartma. Bir kez çıktık ve bir kez öpüştük. Okul bahçesindeki gibi." Başını eğip gözlerime bakarken, gözleri dudaklarıma düşüyor.

Sıcaklık karnımı kaplar ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda ifadesi değişmiştir. Aramızdaki hava gerginleşir.

Boğazımı temizledim ve yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için kitap yığınlarından birine döndüm. "Bu arada, bana Lily diyebilirsin. Çoğu kişi öyle diyor."

"Lily," diyor yavaşça ve midemde bir heyecan dalgası hissediyorum. "Sevimli bir takma ad." Sesi az önce alçaldı mı? Neden bu, gizli yerimi sıkıştırıyor?

Gizli yerini düşünme.

"Trina, Iliana diyemediği için, küçükken bana Lily derdi. Bu isim bana yapıştı." Güzel ve tarafsız bir konu: çocukluk lakapları. Büyümek. Tamamen cinsel içerikli değil ve beni o tezgahın üzerinden atlayıp Rudy'ye atılmak istememe neden olmayacak.

Ona bir bakış attım ve hemen pişman oldum. O mavi gözler benimkilere kilitlenmiş, beni olduğum yere çiviliyordu. Yavaşça hareket ederek tezgaha yaslandı. Gömleği göğsünde sürtünüyordu, avucunu kaldırıp güçlü çenesini kaplayan sakalları ovuşturdu.

Sakalları çok seviyorum.

Birkaç uzun saniye birbirimize bakiştık, sonra gözlerimi önümdeki kitaplarla dolu masaya çevirdim.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Agnes'in ne tür müstehcen romanları olduğunu görmek için buraya geldim, ama belki de bir e-kitap indirmek daha iyi olur. Seks dolu hikayelerden oluşan bir yığın satın alma düşüncesi - Rudy'nin geniş elleri kitapların üzerinde dolaşırken kasada hesap yapması - benim için çok fazla.

"Çevremdeki dünyayı unutturacak bir kitap nasıl olur?" Ve aşırı dolu bir valiz gibi sürüklediğim tüm sorunları.

Rudy'nin dolgun dudakları seğirdi ve tezgahın arkasından çıktı. "On üç yaşından otuz dörde kadar, birkaç iyi tavsiye olmadan büyükannenin kitapçısında part-time çalışmazsın.

Beni takip et. Hoşuna gideceğini düşündüğüm birkaç kitap var."

O otuz dört yaşında. Benden sadece altı yaş küçük. Bu çok skandal bir şey değil... değil mi?

Bu düşünce kafamdan geçer geçmez, zihnimde kendime bir tokat atıyorum.

Beni tekrar et: Şimdi. Zamanı. Değil.

Şu anda erkekler benim için yok. Uzun, çok uzun bir süre yoklar.

Belki de hiç.

Agnes'in torunuyla yatmak, epik derecede kötü bir fikir olurdu.

Benim standartlarıma göre bile.

Yine de bana verdiği her kitabı satın alıyorum. Ve ona geri dönüp kitaplar hakkında ne düşündüğümü söyleyeceğime söz veriyorum.

YİRMİ İKİ FALLON

Yarışmaya sadece birkaç gün kaldı ve midemde korkunç bir düğüm var. Bu bittiğinde, Jen'in devam etmek isteyeceğinden emin değilim. Birlikte yatmamızın tek nedeninin unvanı kazanmak olduğunu söylememiş miydi?

Sonra ne olacak?

Benim için fazla iyi olduğunu fark edecek ve ben yine yalnız kalacağım.

Ama şehirde, Jen'in onu en çok seven insanların arasında açtığını gördükten sonra, ona sarılmaktan ve dudaklarını dudaklarıma bastırmaktan kendimi alamıyorum. Akşam konukevine çöktüğünde, birbirimize doğru sürükleniyoruz, giysilerimiz vücudumuzdan düşüyor.

Jen gömleğimi çekmiyor, ama onu çıkarmalı mıyım diye merak ediyorum. Yine de dövme hakkında soru sorabilir ve ona en büyük utancımı anlatmaya hazır değilim. Bu küçük baloncuğun içinde sadece bir haftam kaldı. Hapishane hikayeleriyle bunu mahvetmek istemiyorum. Benim, onun düşündüğü gibi bir adam olmadığımı anladığında yüzündeki ifadeyi görmeye hazır değilim. Bunun yerine, onu sırt üstü yatırıyorum ve en güzel tatlıyı yiyorum.

Sadece kıvranmayı ve adımı çağırmayı bıraktığında bacaklarının arasına geçip, penisin nabzına teslim oluyorum. Dirseklerimi omuzlarının yanına koyup, başını avuçlarım ve sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi yavaşça, yoğun bir şekilde sevişirken onu öpüyorum. O benim altımda muhteşem ve savunmasız, ve birkaç gün daha, onun sadece bana ait olduğunu hayal edebiliyorum.

Onun etrafımda kasılmalarını hissettiğimde, kendimi zor tutuyorum, ama kendimi izlemeye, her anını ezberlemeye zorluyorum. Bu, onunla yaşadığım son orgazmlardan biri olabilir — bunu hatırlayabilmek istiyorum.

Bana sarılarak uykuya dalıyor, eli gömleğime kıvrılmış. Nefesi düzelmeden hemen önce Jen mırıldanıyor, "Her zaman birbirimize ait olduğumuzu biliyordum."

Göğsüm sıkışır. Geçmişimi öğrendiğinde de böyle düşüneceğinden emin değilim.

Uyumam uzun zaman alıyor ve uyuduğumda onu rüyamda görüyorum.

Takımımız, Tex ve Reg ile Carla ve Emma arasındaki SON ELEME mücadelesi, olağanüstü bir pasta yapma yarışması. Altı pasta yapmamız gerekiyor — üç meyveli pasta ve üç kremalı pasta — ve bunları mümkün olduğunca detaylı bir şekilde süslememiz gerekiyor.

Jen oyun yüzünü takınmış ve hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Saçlarını sıkı bir topuz yapıp, beyaz şef ceketini giymiş, ellerini arkasında sıkıca tutmuş, her şeye hazır görünüyor.

Onun yanında olmaktan çok gurur duyuyorum.

Kirişlerde, Heart's Cove'un tüm sakinleri çanlarla birlikte burada. Dorothy, Margaret, Lottie ve Agnes'in hemen yanında, yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle duran kız kardeşimi görüyorum. Four Cups kızları, Trina ve Iliana ile birlikte, tüm erkekleriyle birlikte buradalar.

Bu yerden ayrıldığıma inanamıyorum. Heart's Cove'da geçirdiğim yıllar hayatımın en güzel yıllarıydı... ama sadece geçmişimden kaçıyor muydum? Slim'in beni aradığını bilerek burada kalamam, tüm bu iyi insanların kapılarına bu belayı getirdiğimi bilerek.

Dikkatim Jen'e yöneliyor. Jüri üyeleri Carrie ile birlikte içeri girdiğinde, Jen elini elime sokuyor ve sıkıca tutuyor. Elini tutarken kalbim büyüyor, hiç olmadığı kadar bağlı hissediyorum. Bunu ona borçluyum. Kazanmayı hak ediyor, herkese ve kendine en iyisi olduğunu kanıtlamayı hak ediyor.

Böylece, zamanlayıcı başladığında hazır oluyorum.

"Bu sefer soğuk tereyağı," diyorum ve buzdolabından bir paket çıkarıyorum. Jen gülümsüyor. "Çabuk öğreniyorsun."

"İyi bir öğretmenim var."

Birlikte çok iyi çalışıyoruz, bu günün hiç bitmemesini istiyorum. Jen elma dolgusu hazırlayıp ahırın kenarındaki pencerenin yanına koyuyor.

sonra karışık meyve dolgusuna geçerken, ben de turta hamuru malzemelerini karıştırırım.

Kanat çırpma sesi bizi pencereye bakmaya yönlendirir. Büyük siyah bir karga, elmalı turta dolgusunun bulunduğu kaseyin kenarına konmuş, baharatlı meyveleri gagalamaktadır. Jen çığlık atarak kuşa doğru koşar. Kuş zıplar ama uçmaz. Kaseye yakın kalır ve pençeleriyle kaseyi pencere kenarına doğru çeker.

Kase pencereden dışarı düştüğünde, Jen tökezleyerek durur ve ağzı açık kalır. Sonra bana dönüp sert bir bakış atar. "Efendilerimizi yatıştırmak, ha." Başını eğirir. "Kuşlarla barışmak. Öyle dememiş miydin?"

Elimdeki un kasesinde tereyağını karıştırmaya devam ederken, içimden bir ürperti geçer.

"Onları bizim tarafımıza çekmek." Jen, pencereye bakarak bizim istasyonumuza doğru yürüdü. "Kargaların en iyi müttefiklerimiz olacağını söylemiştin."

Boğazımı temizleyip, yaptığım işi bırakıyorum. "Yaptıklarımın sonuçlarını yanlış değerlendirmiş olabilirim."

Hayatımın öyküsü.

Jen, burun kıvrarak beni şaşırtır, sonra kahkahaya boğulur. Elinin tersiyle ağzını kapatır ve bana başını sallar. "O dolguyu yapmak için on beş dakikamı boşa harcadım." Gözleri parıldayarak, bana küstahça sırtıyor. "Başka yeteneklerin olduğu için şanslısın."

Jen'in kin tutan bir tip olduğundan endişeleniyorsam, elmalı turta dolgusu bunun aksini kanıtıyor. O sadece işine geri dönüp daha fazla elma soyup kesmeye başlıyor, iki kat hızla çalışıyor. Omuzlarım düşüyor ve kendime bir gülümseme izin veriyorum.

Yarışma Jen için her şey demek, ama yine de kızgın değil. Tıpkı beni konukevinde ilk gördüğü zamanki gibi

—yılın başında Heart's Cove'dan ayrıldığım için bana kızgın olmak için her hakkı vardı, ama birlikte çalışmaya başladığımız anda bunu unutmuş gibiydi. Bizi elenmekten kurtardıktan bir saat sonra kruvasanlar için beni affetti.

Belki Jen'e geçmişimi anlatabilirim ve o da düşündüğüm kadar kötü tepki vermez. Belki... Belki aramızda bir şans olabilir. Ona hapishanedeki günlerimi anlatsam, Jen de

omuz silkip, az önce yaptığı gibi yoluna devam eder miydi? Bana küçük bir gülümseme atıp, karanlık geçmişim ve her şeyimle beni olduğu gibi kabul eder miydi?

Yoksa gizli sırlarım bir adım fazla mı ileri giderdi? Belki de Jen'in iyiliğini suistimal ediyorum.

Pasta hamuruna geri dönerek, Jen ile yer değiştiriyorum, böylece o suyu ekleyip hamuru soğutmak için şekillendirmeye başlayabilir.

Saatler geçiyor ve ikimiz birlikte sihirli bir şekilde çalışıyoruz. Jen yanımda olduğunda mutfakta hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Net ve doğrudan talimatlar veriyor, ama yine de becerilerime güveniyor. Kabak turtamızın üzerine koymak için turta hamurunu güzel yaprak şekillerine dönüştürmesini izliyorum, sonra da artıkları kullanarak turta hamurundan daha fazla heykelimsi çiçek aranjmanları yapıyor ve bunları daha sonra süslemek için kullanıyor. Elmalı turta ince, narin bir kafesle kaplı.

Onun parlak, lezzetli görünümlü vişneli turtanın kenarlarını kıvrımını izlerken kalbim küt küt atıyor.

Bir ara Jen saate bakar ve yüzünde şakacı bir ifade belirir. Hızla çalışarak mini turtalar yapar, pişirir, kalıplarından çıkarır ve daha büyük turtaların üstüne süs olarak kullanır. Saçma bir şey ama inanılmaz görünüyor.

Jen'e o kadar uzun zamandır aşığım ki, böyle hissetmem hiç de şaşırtıcı değil. Ama zamanlayıcı geri sayarken, onun tamamen kendi elementinde mucizeler yaratmasını izlerken, ona karşı hiç şansım olup olmadığını merak ediyorum.

Onu Four Cups Café'de mutfak tartısını koltuğunun altına sıkıştırmış halde dolaşırken gördüğüm andan itibaren, ona aşık olacağımı bilmeliydim — hem de delicesine.

Her şeyimi ortaya koymam gerekiyor.

Bu gece, yalnız kaldığımızda, ona geçmişimi anlatacağım. Ona hapiste olduğumu, eski bir mahkum olduğumu, annemin beni gençken evden kovduğunu ve bunca yıl geçmesine rağmen onunla barışmak isteyip istemediğinden emin olmadığımı söyleyeceğim. Ona, üç yıl sonra, yirmi bir yaşında hapisten çıktığımı ve bulabildiğim tek iş olduğu için mutfaklarda çalışmaya başladığımı anlatacağım. Ona, bu yıl altı ay boyunca gönüllü olarak hapisteki erkeklere yemek pişirmeyi öğrettiğimi, böylece çıktıklarında fırsatlar bulabilmelerini sağladığımı anlatacağım. Bunu, geçmişimle yüzleşirsem, ondan bir kez ve sonsuza kadar kurtulabileceğimi umarak yaptım.

İŖe yaramadı, ama denedim.

Her Ŗeyi açıkça söyleyeceğim. Ona dövmemi göstereceğim ve neden benden çok daha iyisini hak ettiğini söyleyeceğim, ama onu bırakmaya hazır olmadığımı da söyleyeceğim.

Bu gece Jen'e, ona umutsuzca, çaresizce aşık olduğumu söyleyeceğim.

.

YİRMİ ÜÇ JEN

JÜRİNİN önünde dururken, içime bir sükunet çöküyor. Fallon'un sakin varlığı beni ısıtıyor, odadaki sessizliği bozan tek ses, bıçağın gevrek, pul pul pasta hamurunu keserken çıkardığı ses.

Hayatımda ilk kez, tamamen, tamamen tatmin olmuş hissediyorum. Bugün çok telaşlıydı. Fallon ve ben mükemmel bir şekilde birlikte çalıştık, daha önce sadece kendi başıma deneyimlediğim bir akış haline girdik.

Kendimle gurur duyuyorum. Gerçekten. Tüm kalbimle.

Hiçbir zaman tamamen memnun olduğum bir şey yapmadım. Her zaman kendi işimi titizlikle inceledim. *Bu pasta çok yapışkan. Bu kek biraz fazla pişmiş. Bu tarifteki tatlılığı daha iyi dengeleyebilirdim. Bunu söylememeliydim. O kişiyle tanıştığımda tuhaf davrandım mı?*

Neden? Neden kendime bunu yaptım?

Elim Fallon'ın eline kayıyor ve o elimi sıktığında, son dört hafta içinde bir noktada değiştiğimi anlıyorum.

Geçen yıl, Amanda kasabaya gelmeden hemen önce Fallon beni öptüğünde, dudaklarının benim dudaklarıma dokunmasına açlık duyuyordum. Beni bir kadın, cinsel bir varlık olarak gördüğü için çok mutluydum. Ve her şey parçalandığında, bu yıkıcı bir etki yarattı. Fallon Heart's Cove'dan ayrıldığında, sanki *beni* terk ediyormuş gibi hissettim. Sanki içimde asla doldurulamayacak bir boşluk vardı.

Şimdi de ona karşı içimi kemiren bir ihtiyaç hissediyorum, ama bu güvensizlikten kaynaklanmıyor. Yıllardır bana ilgi gösteren ilk erkek olduğu için ona tutunmuyorum. Onunla kariyerim arasında, onunla *benim aramda* bir seçim yapmam gerektiğini hissetmiyorum.

Ben yeterliyim. O beni tamamlamıyor, beni dengeliyor.

Önümüzdeki bir saatte ne olursa olsun, kazansak da kaybetsek de, fark etmez. Her halükarda kendimle gurur duyuyorum.

Zihnindeki bir engel yıkılıyor ve hayatımda ilk kez kendime mutlu olmaya izin veriyorum. Kendi kusurlarıma ötesine bakmaya ve sadece *kendim olmaya* izin veriyorum.

İyi bir erkeğin sevgisini kazanmak için mükemmel olmama gerek yok. Kendi kitabımı, kendi fırınımı, kendi adıma hak etmek için bu yarışmayı kazanmama gerek yok.

"Pasta hamuru kesinlikle inanılmaz," diyor Bernard, dilini dudakındaki kırıntıyı yakalamak için dışarı çıkarıyor. "Gevrek ve hafif, ama yine de şeklini koruyor. Mükemmel."

Bernard'ın bana iltifat etmesi ilk kez olmuyor, ama onun iltifatını duyup kabul etmem ilk kez oluyor. O pasta hamuru inanılmaz, *çok teşekkür ederim*.

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Peki ya bu mini turtalar? Ne kadar *şirinler*." Heather gülümser, avuç içi büyüklüğündeki turtayı ikiye böler ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş krema ve çırpılmış krema katmanlarına bakarak başını sallar. "Jen, Fallon, kendinizi aştınız."

Fallon kolunu omuzlarıma dolarken eli elimden kayıyor. Ona bakıyorum, kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. "Harikasın Jen," diye fısıldıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Ben de kendimle gurur duyuyorum," diye fısıldayarak cevap veriyorum, gözlerinin kırışmasını, koyu renkli gözlerinin parıldamasını seviyorum.

Hayattan çok mutluyum, kendimi o kadar hafif hissediyorum ki sanki gökyüzüne uçacakmışım gibi...

Bir kapı açılır ve ailem ahıra girer. Gerçeklik beni bir anda yere çakıyor.

Gözlerimi kocaman açarak Fallon'dan uzaklaşıyorum.

"Sürpriz!" Carrie gülümsüyor. "Bugün biraz desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündük."

Destek. Tabii.

Aileme döndüğümde yüzüme bir maske düşüyor. Annem ipek bir bluz ve mükemmel dikilmiş pantolon giyiyor. Saçları koyu çikolata rengine boyanmış, ensesinde düzgünce toplanmış. Babam üç parçalı bir takım elbise giymiş, gümüş rengi saçları alnından geriye taranmış.

Onlar, benim çok iyi tanıdığım o kendinden emin yürüyüşle yürüyorlar, gözlerinde bir tür kibirli gurur parlıyor.

"Jennifer," diyor annem, kollarımı tutup her iki yanağıma da havada bir öpücük konduruyor.

"Anne." Zorla gülümsüyorum. "Baba. Sizi beklemiyordum."

Annem beni değerlendirir gibi bir bakış atıyor, bir saniye kadar Fallon'a bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Finale davet edildiğimiz için çok sevindik. Baban ve ben, sıralamanı görmek için çok heyecanlıyız."

Benim sıralamam. Tabii ki. Bunun beni desteklemek için burada olmakla aynı şey olduğunu mu düşünüyorlar?

"Ne kadar harika!" Carrie gülerek ellerini çırpıp ve tüm ahır ona eşlik eder.

Selamlaşmalar bittiğinde, yapım ekibinin Nora'yı da Fallon'un yanına getirdiğini fark ettim. Bulabildikleri tek ailesi o mu?

Fallon ve ben yerimize geri götürülürken, aile üyelerimiz ahırın yanındaki birkaç sandalyeye yönlendirilir. Tex ve Reg'in pastalarını öne getirmelerini ve övgü dolu yorumlar almalarını izliyoruz. Daha mükemmel hamur işi, ama biraz basit süsleme. Yine de onların kremalı pastaları bizimkilerden daha iyi görünüyor. Tex ve Reg'in eşleri çocuklarıyla birlikte dışarı çıkarılır ve gözyaşlı selamlaşmalar yapılır. Emma ve Carla'nın işi daha zordu, iki pastalarının alt kısmı ıslaktı, ama görünüşe göre içleri lezzetliydi.

"Çikolatalı ve Meksika biberli turtanız inanılmaz," diyor Heather. "O tarifini alacağım."

Carla gururla gülümser ve ben de gülümsememi saklayamam. Sonra üçüncü aile buluşması gerçekleşir. Carla'nın kocası, gözleri yaşlı, kısa boylu, bıyıklı bir adamdır. Aynı kapıdan çıkar ve neredeyse koşarak karısına ve kızına doğru gider. Asma kadın bir bölümü alkışlarla çınlar ve Emma, onlarca aile üyesinin Emma ve Carla için tezahürat yaptığını görünce ağlamaya başlar.

İşte destek budur.

Gözlerim anne babama kayıyor ve sanki yeniden on iki yaşında, sınavdan B+ aldığım için azarlandığımı hissediyorum. Annem sırtı dik, gözleri odanın ön tarafına dikilmiş, yüzünde somurtkan bir ifadeyle oturuyor

ifadeyle oturuyor. Babam bana bakıyor, başını neredeyse asil bir şekilde eğiyor.

Bu beni küçük hissettiriyor.

Sinirlerim yeniden ortaya çıkıyor. Kazanamazsam, onların alaycı yorumlarına katlanmak zorunda kalacak mıyım? Bu düşünce beni çok yoruyor. Hayatımı, her şeyi görme şeklimi etkileyen imkansız beklentilerle sürükleyerek yaşadım. Kendimi ulaşılamaz bir standarda tuttum. Yeterince iyi hissetmediğim için arkadaşlarımdan ve tanıdıklarımdan uzak durdum.

Geçtiğimiz ay, bu yarışmanın güvenli ortamında, arkadaş edinebileceğimi öğrendim. Omuzlarımdan bir yük kalktı. Gülebilir ve küçük sohbetlere katılabilirim. İnsanları *kucaklayabilir* ve bundan nefret etmem. Endişelenmeden gülebilirim.

...ama bu durum devam edecek mi?

Fallon içimde artan stresi hissetmiş olmalı ki, elini belime koyup bana kurnazca göz kırptı. Gerginliğim azaldı.

Yargıçlar karar vermek için ara verdiklerinde, uzun bir nefes aldım. Kız arkadaşlarımdan yukarıdaki koltuklarından zıpladıklarını duydum.

"Başardın Jen!" diye bağırır Candice. "Seni seviyoruz!"

Tişörtünü işaret ediyor ve bu sefer, yüzümün büyütülmüş resmine baktığımda, sadece gülüyorum. Sonra gözlerim, küçümseyerek kaşlarını çatmış ve dudaklarını büzmüş anneme kayıyor.

Gülümsemem kaybolur.

Umursamamam gerektiğini biliyorum. Ben yetişkin bir kadıyım. Kendi işim var. Her açıdan, inkar edilemez bir şekilde başarılıyım. Annemin arkadaşlarını onaylamaması neden beni rahatsız ediyor?

Annemin yüzündeki o ifadeyi görmek, hiç iyileşmemiş eski bir yara kabuğunu karıştırmak gibi.

Gözlerimi Fallon'a çevirince nedenini anlıyorum.

Ailemin sevgisi şartlıydı. Başarılı olduğumda bana sevgi gösterirlerdi. Mükemmel olmadığımda ise soğuk ve mesafeli davranırlardı. Beklentilerinin altında kaldığımda sevgilerini esirgerlerdi. Çocukken değerimi bu şekilde öğrendim ve bu yaraları kırk yıldan fazla bir süre taşıdım.

Tek erkek arkadaşım, sadece onun isteklerini yerine getirdiğimde bana değer veriyordu. *Onun* istediği gibi olmadığım, *onun* mükemmel hayatına uymadığım anda, benden uzaklaştı. Sevgisini de geri çekti.

Ama Fallon ile durum farklı. Kruvasanları mahvettiğimizde, beni küçümsemedi. Küçük zorluklarımızda titiz davranmaya çalıştığım da, beni kenardan geri çekti. Her şeyin yolunda gittiğini hatırlattı ya da konuştuğum şeyi unutana kadar beni öptü. Bütün ay boyunca, ondan sadece sarsılmaz bir destek gördüm. Zorluklarda nasıl başardığımız, bana davranışını asla değiştirmede.

Onun sevgisi koşulsuzdur ve ben daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğimi fark ettim. Candice ve kızlardan elbette hissetmişim ama bir ebeveynden hiç hissetmemiştim. Bir sevgiliden de hiç hissetmemiştim.

Kendimden de hiç hissetmedim — jüri üyelerinin önünde durduğumuz o kısa an hariç.

Kendime karşı ne kadar *adilik* yapmışım!

Duygular boğazımı tıkıyor ve kendimi Fallon'a dönmüş buluyorum. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim — o benim zihnimi ve kalbimi tamamen açtı. Bu aydınlanmayı çatı kirişlerine haykırmam lazım. Tüm bu deneyim boyunca yanımda durarak, bana dayanacak birinin olması ne demek olduğunu gösterdi.

Bana sevgiyi gösterdi...

Ve ben de onu seviyorum.

Aklıma gelen sözleri söylemek için ağzımı açıyorum ama jüri üyeleri Carrie ile birlikte ortaya çıkıyor ve ahırda heyecan dolu bir uğultu yükseliyor. Kazananları açıklamak üzereler.

YİRMİ DÖRT FALLON

"ÇOK ZOR BİR KARARDI, ama sonuçta yarışma boyunca parlayan bir takım vardı," diyor Bernard, gözleri sırayla her bir yarışmacıya kayıyor.

Jen'de mi durdular?

Kalbim güm güm atıyor. Avuç içlerim terliyor. Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıyorum, isyan eden bedenimi kontrol altına almam gerekiyor.

Jen için bunu kazanmam lazım. Onun yanında duran ve hayallerini gerçekleştirmesi için ona para verebilen adam olmak istiyorum. Ne kadar inanılmaz biri olduğunu görmesi lazım.

"Tebrikler Fallon ve Jen, *Boss Baker'ın* kazananları sizlersiniz!" Bernard bize dönerek yüzünde bir gülümseme belirir. Carrie kupayla ilerler.

Jen donakalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, ben de kupayı almak için harekete geçiyorum.

Jen'e dönüp kupayı ona uzatıyorum, onu ne kadar saygıyla kabul ettiğini seviyorum, ama en çok da gözlerime baktığında gözlerinde beliren duyguyu seviyorum.

"Başardık, Fallon," diye fısıldar, elleri kupayı kavrar.

Sesindeki duygu, kafamın yan tarafına bir çekiç gibi çarpar. Aklıma çok fazla kelime gelir ve dilsiz kalırım.

—*Seni seviyorum.*

—*Yıllardır sana aşığım.*

—*Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın ve geçen ay hayatımın en mutlu ayıydı.*

—*Bunu hak ediyorsun.*

—*Senin yanından asla ayrılmak istemiyorum.*

—*Seni hak etmiyorum.*

Gözyaşlarımdan dolayı ciğerlerim sıkışıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, kısa süre sonra yarışmacılar, jüri üyeleri ve aile üyeleri etrafımızı sarıyor. Jen'in ailesi, sanki kupayı kazanmışlar ve bunu hak etmişler gibi, burnu havada bir kenarda duruyor.

Jen gülüyor, gözyaşları yüzünden akarken burnunu koluyla siliyor. Gözleri yine benimkilere takılıyor, eli bana uzanıyor. Parmaklarımı sıkıyor, sonra birleşik ellerimizi havaya kaldırıyor, diğer elinde kupayı yüksekte tutuyor. Asma kat çılgına dönüyor.

Gülüyorum ve sonra Jen'in dudaklarının cazibesine karşı koyamıyorum. Onu göğsüme çekiyorum, ellerimi saçlarına gömüyorum ve onu o kadar sert öpüyorum ki, muhtemelen programdan kesilmesi gerekecek. Yukarıdan bağırırlar ve çığlıklar geliyor ve Simone'un "Bir oda tutun! Bu bir aile programı" diye bağırdığını duyuyorum.

Jen dudaklarıma gülümser, gözleri parlar. O uzaklaştığında, göğsüm sıkışır. O kadar güzel ki, ona bakmaya dayanamıyorum.

Ama kutlamaların heyecanı içindeyiz, kamera karşısında röportaj yapıyoruz ve sonunda biri "Çekim bitti!" diye bağılıyor.

Seyirciler asma kattan aşağı iniyor ve Jen ile ben daha fazla kucaklaşma ve tebriklere boğuluyoruz. Jen'e yakın duruyorum, işler çığırından çıkarsa onu omzuma atmaya hazırım. Kalabalıktan nefret ettiğini biliyorum. O gün Four Cups'ta, kalabalıktan panik atak geçirmek üzereyken nasıl görüldüğünü hala hatırlıyorum.

Jen ise ıslık ıslık. Onda bir değişiklik oldu ve ilk kez arkadaşlarından sarılmalarını istediğini görüyorum. İnsanlarla çevrili, tamamen kendi elementindeymiş gibi görünüyor.

Omzuma dokunan bir el, dikkatimi siyah düğmeli gömlek giymiş, sıska bir adama çekiyor. Çeneyi kaldırıp bana tepeden bakarken, sinsi yüzü buruşuyor. "Sanırım galibiyeti hak ettiğini düşünüyorsun, *hmm?*" Tanımlayamadığım bir aksanı var, Fransızca olabilir mi?

Sözleri kafama dank edince kaşlarımı çatıp ona dönerek "Anlamadım?" diyorum.

"Senin pişirme tarzını gördüm. Jennifer'ın yanında hiç bir şey kalırsın." *R harfini* yuvarlayarak, onun adını *Genni-feuur* gibi telaffuz etti.

Kesinlikle Fransız.

"Seni tanıyor muyum?"

Dudaklarını büzüyor. Onda bir şey var ki, tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerindeki ışıltı. Duruşu. Onu anlamak istiyorum, ama başka bir şey soramadan, bir el dirseğimi tutuyor.

Jen yanımda belirir. "Fallon, Lottie seninle fotoğraf çekilmek istiyor... Oh! Guillaume!" Yanımdaki adamı görünce kaşları havaya kalkar. "Burada ne işin var?"

"Tabii ki seni tebrik etmeye geldim." Guillaume'un dudaklarında yapmacık bir gülümseme belirir. "Sen yokken restoran eskisi gibi değil."

Jen'in yüzü gülümsemeye dönüşür. "Hayır, sanırım öyle... ama eminim sen idare ediyorsundur! Bir ara Four Cups'a uğra, ne üzerinde çalıştığımı gör." Jen bana döner, kolunu koluma takar. "Guillaume, Four Cups'ı açmadan önce patronumdu. Pastacılık okulunu bitirdikten sonra bana iş verdi."

"Jennifer'ın ham bir yetenek olduğunu anlayabiliyordum," diyor Guillaume, burnu havada. "Geliştirilmeye hazırdı."

Omurgamdan bir ürperti geçiyor. Bu adamın Jen'e bakışları beni tedirgin ediyor — ama acaba aşırı korumacı mı davranıyorum? Bu heyecandan sonra ne olacağı konusunda mı endişeleniyorum?

"Üzgünüm Guillaume, Fallon'u alıp gitmem gerek. Fotoğraf çekimi için rapor vermemiz gerekiyor. Sonra seni bulurum!"

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Ona yine o yapmacık gülümsemesini atıyor ve ben Jen'in omuzlarına kolumu dolamadan edemiyorum. O adam buralarda olacaksa, Jen'in bana yakın olmasını istiyorum.

Jen farkında değil gibi görünüyor. Hâlâ kupayı elinde tutuyor, diğer yarışmacılarla konuşuyor, aileleriyle tanışıyor, fotoğraf çektiriyor. Carla'nın torunu olduğunu öğrendiğimiz sevimli bir kız çocuğu onu çekip götürdüğünde, ben de biraz temiz hava almak için yan kapıdan dışarı çıkıyorum.

Kazandık. *Kazandık.*

Jen pastanesini açabilecek, Four Cups'ı büyütebilecek ya da o parlak kafasının hayal ettiği her şeyi yapabilecek. Ben Heart's Cove'da kalacağım, çünkü gerçekten, ne düşünüyordum ki? Asla uzak kalamazdım.

Bu gece, parti bittiğinde, ona geçmişimi anlatacağım. Hislerimi itiraf edeceğim ve onun da aynı şekilde hissetmesini umacağım.

Derin bir nefes alıp, yavaşça bırakıyorum. Her şey yolunda görünüyor.
Yu

kar Jen'i çok uzun süre yalnız bırakmak istemediğim için geri dönüp
I.

ahıra geri döndüm, ama Jen'in babasıyla karşılaştım. Onun geçmesi
için geri çekildim, ama o yoluma çıktı.

"Fallon Richter, değil mi?" diye sordu, parlak mavi gözlerini
benimkilere dikerek. Boğazımı temizledim. "Evet. Siz Bay
Newbank'sınız."

"Aynen öyle. Bir dakika konuşabilir miyiz?" Sanki itaat edilmeye
alışkınmış gibi, yumuşak ve tecrübeli bir hareketle dışarıyı işaret ediyor.

Jen'e son bir kez bakarak, babasına başımı sallayıp onu ahırın
yanına kadar takip ediyorum. Birkaç adım yürüdüktan sonra, Jen'i ilk
kez gerçekten tattığım yerin yakınında, bu ahırın yanında
durduğumuzda ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum.

Bay Newbank boğazını temizledi. "Sen ve Jennifer yakınlaştınız."

Bu bir soru değil, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Beni inceleyen adam gözlerini kısıyor. Ormana doğru bakıyor, gözleri
uzaklara dalıyor. Sonunda, uzun bir duraklamadan sonra konuşuyor.
"Jennifer bizim için özel biridir," diye başlıyor.

"Öyle." *Yüzyılın en hafif tabiri.* "Annesi ve
ben... koruyucu olabiliriz."

Kaşlarımı çattım. Koruyucu mu? Jen'in söylediklerine bakılırsa,
onu yılda iki kez arıyorlar ve işlerini bitiriyorlar. Bana pek yakın bir aile
ilişkisi gibi gelmiyor.

"Finale katılmamız için bize teklif geldiğinde, program yapımcıları
senin adını andı. İlk kısa videoyu internette izledik ve ikinizin bu kadar
yakın olduğunu görünce şaşırdık. Yapımcılar, kızım la senin... bir ilişkiniz
varmış gibi konuştular." Bir süre durdu. "Jen senden hiç bahsetmediği için
şaşırdığımızı anlayabilirsin."

Jen'in ailesiyle yakın olmadığını bilsem de, bu sözler yine de
canımı yaktı. Ne demek istiyor?

Bay Newbank bir kez daha bana döndü, yüzü sertleşmişti.
Kararlıydı. "Eşim ve ben, sizin geçmişinizi biraz araştırma cüretini
gösterdik."

"Anlamadım?" Kaşlarımı çattım. Bu adam ciddi mi?

"Bay Richter, sizin..." Başını eğerek
—“geçmişinizle, kızımızla olan ilişkinizden endişe duymamızın anlaşılır olduğunu bilmelisiniz.”

"Kızınız kendi kararlarını verebilecek yaşta bir kadın."

"Elbette. Ama bir sorum var. Kızınız ağır suçlamadan haberdar mı? Altı aydır ne yaptığınızı biliyor mu? Cezaevi topluluğuyla ne kadar ilgilendiğinizi biliyor mu?"

İçimde öfke patladığında, içimi bir sıcaklık kaplıyor. Ona söyleyeceğim. Bu akşam, zamanımız olduğunda ona söyleyeceğim! Olan biten her şeyi açıklayacağım ve Jen, aramızdaki ilişkiyi sürdürmek isteyip istemediğine kendisi karar verebilecek.

Ayrıca, altı aydır yaptığım şey *iyi bir* şeydi. Ben geleceği olmayan bir suçluydum ve bunun ne kadar insanlık dışı bir his olduğunu biliyorum. İnsanlara gerçek hayatta kullanabilecekleri beceriler öğretmek, böylece hapisten çıktıklarında hayatlarına yeniden başlayabilmeleri için, *kötü* bir şey değil. Ama Jen'in babası aynı fikirde değil gibi görünüyor.

Ayrıca, gerçeği söylemedim. Onu öptüm, ona sahip çıktım ve sevgisini kabul ettim, ama kendimin o kısmını ayrı tuttum.

Jen'in babası bunu yüzümden anlamış olmalı, çünkü geriye doğru sendeledi. "Ben öyle düşünmüyorum. Bize bir iyilik yap ve Jen'den uzak dur, Fallon. Sen ona uygun bir adam değilsin."

Son bir kez anlamlı bir bakış attıktan sonra, Bay Newbank benden uzaklaşır. O gözden kaybolana kadar dik dururum, sonra ahıra yaslanıp başımı ellerimin arasına gömerim.

Hakkımda geçmiş araştırmaları yaptıkları için kendimi aşağılanmış hissediyorum. Gördükleri şeyden dehşete kapıldım. Geçmişimden utanıyorum. Bana nasıl yaşamam gerektiğini söylemeye cüret ettikleri ve Jen'in hayatını yaşamasına engel olmaya çalıştıkları için kızgınım.

Ama en çok da, içimi kaplayan umutsuzluk ve dipsiz bir çaresizlik hissediyorum.

Çünkü o haklı. Ben Jen'e layık bir adam değilim. Geçmişimi dinleyip kabul etse bile, gerçek şu ki o benden daha iyisini hak ediyor.

YİRMİ BEŞ JEN

Adımın sesi beni döndürür ve Amanda Bailey'nin bana doğru yürüdüğünü görürüm. Topuklu ayakkabılar giymiş, saçları rüzgarda dalgalanıyor, yüzü kusursuz bir şekilde makyajlanmış ve bana gülümsüyor.

Göğsüm sıkışıyor. Fallon'ı öptüğümü gördü mü? Umursar mı?

"Sen. *Harikasın!*" Bana sarılmak için hamle yapıyor, sonra duraksıyor ve yerine beceriksizce omuzlarımı sıkıyor.

Sarılsa da olurdu ama yine de teşekkür ederim. Onlara alışmaya başlıyorum ama yine de tüm bu sosyalleşme ve fiziksel temastan kurtulmak için bir hafta inzivaya çekilmem gerektiğini hissediyorum.

Boynumun arkasını ovuşturarak boğazımı temizliyorum. "Amanda. Seni görmek güzel. Seni beklemiyordum."

"Başarabileceğini biliyordum." Bana gülümsüyor, kırmızı ruju dolgun dudaklarında sofistike ve seksi görünüyor. Gözleri arkamda dolaşıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Ama seni ve Fallon'ı birlikte görmeyi beklemiyordum."

"O konuda..."

Fallon, Four Cups'taki işinden ayrılıp şehirden ayrılmaya karar verdiğinde, Amanda onların tekrar bir araya gelmeyeceklerini kabul etmiş gibiydi. Ama şimdi de aynı şekilde hissediyor mu?

O gülerek elini salladı. "Kızım, git ve yap."

Göğsümde umut yeşerir. "Gerçekten mi? Onu seviyor olabileceğini düşünmüştüm..."

Kafasını bir yandan diğer yana eğerek mırıldanıyor. "Yani, biraz. Evet. Tamam, tabii. Bana ilk kez e-posta attığında, belki de aramızda bir uzlaşma olabilir diye düşündüm." Omuz silkerek avuçlarını açıyor. "Ama artık tamamen farklı iki insanız. Ben bunu aştım, Fallon'ın da aştığını *biliyorum*."

Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Ne rahatlama ama.

"Keşke Fallon şehirden ayrılmadan önce bana bundan bahsetseydiniz" —parmaklarını bana doğru salladı—"Herkesin zamanını boşa harcamamış olurduk."

"Fallon ile kitap arasında bir seçim yapmam gerektiğini düşündüm," diye dürüstçe cevap veriyorum, sonra dudağımı ısıriyorum. "Belki de bana kitap anlaşmasını, Fallon'la yeniden bir araya gelmek istediğin ve bu sana burada olmak için bir neden verdiği için verdin diye düşündüm."

Amanda bana tuhaf bir bakış attı, sonra başını salladı. "Jen, hayır. Kitap anlaşmasını aldın çünkü iyisin. Çünkü bunu hak ettin."

Kalbim hızla atıyor. "Oh."

"Fallon'dan hoşlandığını bana söylemeliydin, Jen," diyor Amanda, bana hüzünlü bir gülümsemeyle.

Ben homurdanırım. "Kitap anlaşmasını tehlikeye atmak istemedim. Ama şimdi, ona olan hislerimden korktuğumu merak ediyorum."

Amanda bana nazik bir gülümsemeyle bakıyor. "Her halükarda, senin adına mutluyum." Parmağını bana doğrultuyor. "Ama yaptığın her ödül kabul konuşmasında bana teşekkür etsen iyi olur. Seni bu yarışmaya kaydedenin kim olduğunu unutma."

Gülümseyerek başımı eğiyorum. "Unutmayacağım. Teşekkürler Amanda, her şey için."

Gülümser ve Heather Brennan ile konuşmak için izin ister. Onun gidişini izlerken, kendimi öncekinden daha hafif hissediyorum. Amanda bana kitap anlaşmasını verdi çünkü ben iyiyim. Bu kadar basit. Sadece bu da değil, Fallon ile birlikte olmamızı umursamıyor bile. Bu da demek oluyor ki, onun kollarına atlayıp ona hislerimi söylemem için hiçbir engel yok.

Ama odayı tararken onu hiçbir yerde göremiyorum. Dorothy yanıma gelir ve beni başka bir sohbeta çeker, kısa sürede Fallon'a olan hislerimi düşünecek zaman kalmaz.

Setteki doğaçlama afterparty sona ermeye başladığında, Candice herkesi Four Cups'a davet ederek kutlamaya devam etmelerini söyledi.

Gözleri bana takılan Candice kaşlarını kaldırır. "Kupayı da getir," diye emreder.

Ben çekinirim. "Şey, gizlilik anlaşmaları? Henüz kazandığımı duyurmamın yasak olduğunu sanıyorum."

Candice uzun bir nefes alır. "Peki. Sen ve Fallon gelin, *sanırım* bu yeterli olacaktır." Göz kırparak arabasına doğru yürür.

Bütün bunları mümkün kılan büyük, sakallı, koyu saçlı adamı odada ararken, kendimi ahır kapısından dışarıdaki temiz havaya çıkarken buluyorum. Akşam karanlığı çökmüş, havada yazın tatlı kokusu hâlâ hissediliyor. Konuk evine doğru yürürken ayaklarımın altındaki çimler yumuşak.

Fallon'ı misafirhanemizin ön merdivenlerinde oturmuş, bir ağacın dibinde duran üç kargaya tohum atarken buluyorum. Ellerimi belime koyup başımı eğiyorum. "Şu anda onların yaramazlıklarını teşvik ediyorsun."

Fallon bir avuç daha tohum atar, sonra gözlerime bakar. Yüzü... üzgün görünüyor.

Bir an durdum. "İyi misin?"

Fallon uzun bir nefes alır ve kalan karga yemini atar, sonra tüm boyunu uzatır. "İyiyim. Sadece biraz sessizliğe ihtiyacım vardı."

"Anlıyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatarak Fallon'a sarılmak için uzanırım, ama o sırtını dönünce duraksamam.

Misafir evinin kapısını açar, gözlerime bakmadan odanın karşısına geçer ve dolaptan valizini alır.

Şimdiden toplanmaya mı başladı? Yarın sabaha kadar çıkmamız gerekmiyor ki.

Ayak seslerim ahşap döşemede yankılanıyor, parmaklarımın ucunda kupa sallanıyor. "Candice hepimizi Four Cups'a afterparty'ye davet etti. Birlikte gidelim mi?"

Fallon hareketlerini durdurur, elinde eski, yıpranmış bir tişört tutar. "Sen git. Orada buluşuruz."

"Gitmeye hazırlanıyor gibisin."

Tişörtü valizine tıktırıyor. "Sadece eşyalarımı topluyorum Jen."

Kupayı şifonyerin üzerine koyup kollarımı kavuşturuyorum.

"Ne oldu? Mutlu değil misin? Kutlama yapmamız gerek."

Fallon bana dönüyor, yüzündeki ifade okunamıyor. Yutkunuyor. Sonra, sanki kendini tutmaktan bıkmış gibi, üç uzun adımla bana doğru geliyor

uzun adımlarla bana doğru yürüdü. Avuç içleri yanaklarımı okşadı, başparmakları cildimi okşadı. "Seninle gurur duyuyorum Jen. Bu zaferi hak ettin."

"Bu zaferi *ikimiz* de hak ettik. Bu zafer benim olduğu kadar senin de." "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Kaşlarım alçalır. "Neler olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Ve bana ne olduğunu söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım."

Fallon'ın gözleri gözlerimden dudaklarıma kayıyor. Göz kapakları kapanırken ağzından bir nefes çıkıyor ve midemde bir korku hissediyorum.

"Fallon?"

"Four Cups'ta buluşuruz. Tamam mı?"

"Söz veriyor musun?" Sesim çok zayıf çıkıyor.

"Söz veriyorum." Elleri hala yanaklarımda olan Fallon, eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırır. Bu öpücük diğerleri kadar ateşli değildir, ama kalbimin çarpmasına neden olur. Önemli bir şey gibi hissettirir. Fallon geri çekildiğinde gözleri kararmıştır. "Bunu hak ediyorsun Jen."

"Sen de." Son bir öpücük için başımı yukarı kaldırıyorum, sonra iç çekip kapıya doğru yöneliyorum.

Kapıya yaklaşmışken Fallon'ın "Hey" dediğini duyarım. Dönüp Fallon'ın elimdeki kupayı tuttuğunu görürüm. "Bunu unuttun."

Gülümseyerek kupayı aldım, metal cildime serin bir his verdi. "Maalesef bu bebek şimdilik saklı kalmak zorunda, ama program yayınlanır yayınlanmaz sergileneceğine emin olabilirsiniz. Four Cups için çerçeveletmek üzere onunla bir fotoğraf çekilmemiz gerekiyor."

Fallon'ın gözlerinde bir anlık hüznün belirdi, ama hemen sakladı. Gülümsedi. "Eminim Lottie en azından bir tane kullanışlı fotoğraf çekmiştir."

Başımı sallayarak kolunu sıkıp biraz daha kalıyorum. Bir şey beni tereddüt ettiriyor. Gitmek istemiyorum. Ama kalmak için bir bahanem olmadığı için, ona yakında Four Cups'a geleceğine söz verdirip konukevinden ayrılıyorum.

Arabamla şehre gidip Four Cups'ın bulunduğu caddeye park ediyorum. Arabadan indiğimde, yüksek sesli müzik ve karışık sesler duyuyorum. Kafede düzinelerce insan olmalı.

Garip bir şekilde, bu düşünce eskisi gibi beni korkutmuyor. Kafaya doğru ilerlerken adımlarım hafif ve içeri girdiğimde kendimi gülümserken buluyorum. Artık tüm o insanlar, sorular, konuşmalar hakkında endişelenmiyorum.

Onlar benim için buradalar ve baskı yok.

Kapıdan içeri girdiğimde bir tezahürat yükselir ve yüzümde bir gülümseme belirir.

"Geliyorum!" Simone, bana ulaşmak için kalabalığın arasından dirsekleriyle yol açıyor, gözleri parlıyor. "VIP geldi!" Kolunu koluma takıyor ve beni kafenin içine doğru çekiyor. Geçerken tüm komşularıma ve arkadaşlarıma merhaba diyorum, sonra Simone'un beni yeni bir rafın kurulduğu duvara doğru çekmesine izin veriyorum.

Simone kolunu rafa uzatır, orada birkaç yıl önce mutfakta çekilmiş Fallon ve benim samimi bir fotoğrafımız vardır. "Grant bu sabah rafı kurdu," der Simone göz kırparak. "Kupayla eve döneceğini biliyorduk ve buraya koyacaktık."

Gülümseyorum. Bu rafı, ben yarışmayı tamamlamadan önce kurmuşlar. Bu odadaki herkes bana inanmıştı. Kalbim o kadar dolu ki, patlamak üzere.

Nasıl olur da başından beri destek aldığımı fark edemedim? Neden kendime bu kadar baskı uyguladım? Neden bana yürekten inanan tüm bu insanların sevgisini ve yardımını reddettim?

Gülümseyerek Simone'a sarılıyorum, sonra geri çekilip yüzündeki şok ifadesini görürüm.

"Sen kimsin ve Jen'e ne yaptın?" O anda bize doğru yürüyen Fiona'ya dönüyor. "Jen az önce bana hiç beklemediğim bir şekilde sarıldı. Bence kafasını kontrol ettirmesi gerekiyor."

"9-1-1'i arayacağım," diye cevaplar Fiona, çok ciddi bir şekilde, telefonuna uzanır.

"*Har-har*, millet." Gözlerimi deviriyorum, ama gülümseyorum. Daha fazla sohbet ve tebriklere kapılıyorum ve bunun tadını çıkarıyorum.

Bu anı daha da güzel hale getirebilecek tek şey, Fallon'un kaslı kolunun omuzlarıma dolanması olurdu. Kapıya bakıp, ne zaman geleceğini merak ediyorum. O da benim kadar bu kutlamaya katılmalı.

Kapıda Fallon yerine, annem ve babamın Bernard Franco ile birlikte içeri girdiğini görüyorum. Bernard, tuhaf bir şekilde zafer kazanmış gibi görünen annemle derin bir sohbe dalmış durumda.

Babam bana eliyle işaret ediyor. "Jennifer," diyor gür sesiyle. "Gel."

Onlara doğru yürürken, yolumun üzerinde bir kadeh şampanya alıp bir yudumda içiyorum. Onlara ulaştığımda, babam beni baştan aşağı süzer. "Az önce Bay Franco ile performansını konuşuyorduk."

"Öyle mi?" Bernard'a zoraki bir gülümseme atıyorum.

"Seninle gurur duyuyoruz, Jennifer," diyor annem, kahverengi saçlarını düzgün bir Fransız örgüsüyle toplamış. Hatırladığım kadar zarif ve gergin görünüyor.

Aklıma bir anı geliyor. Küçük bir çocukken, annem işten eve geldiğinde kapıya koştuğumu hatırlıyorum. Çikolatalı bir şey yiyordum ve ellerim ve yüzüm çikolata ile lekelenmişti. Anneme sarılıp öptüğümde, giysilerindeki kahverengi lekeleri gördü ve tiksintiyle benden uzaklaştı.

O akşam dadı kovuldu ve çikolata evde yasaklandı.

Ben *daha* küçüktüm.

Aileme bakarken, bu anların kaç tanesinin bilinçaltıma kazındığını merak ediyorum. Onlar için yeterince iyi olmaya çalışmak için kaç yıl harcadım? Onların onaylamaması nedeniyle kaç tane mutluluktan vazgeçtim?

Şimdi bana gerçek bir gururla - ya da sadece basit bir memnuniyetle - bakıyorlar, ama bu bana... boş geliyor.

Fallon'ın sıcaklığını istiyorum. Beni sıkıca sararken boynumda hissettiğim nefesini istiyorum. Cömert kahkahasını ve parıldayan gözlerini istiyorum.

Bu benim için kupadan daha önemli olurdu. Bu boş, kibirli gururdan daha önemli.

"Az önce Bay Franco ile senin sonraki adımların hakkında konuşuyorduk," diyor babam, dikkatimi kendisine çekerek.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sonraki adımlar mı?"

"Resmi olarak ödül nakit para," diyor Bernard. "Resmi olmayan olarak, çalışmalarından ne kadar etkilendiğimi söylemek isterim." Bir adım atıyor.

bana daha yakın, gözleri yoğun bir şekilde yanıyor.

Bir adım geri atma dürtüsüne direniyorum, gözlerim kapıya kayıyor.
Fallon nerede?

"Jen, seninle konuşmak istiyordum." Bernard elimi tuttu ve anlamlı bir şekilde sıktı.

"Konuşmak mı?"

"Dışarıda olabilir mi?" Kapıyı işaret ediyor. "Yalnız başımıza?" "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Jennifer, canım, kaba olma." Annemin dudakları büzülür, rujunun izleri kırılganlıklarda belirir.

Başımı sallayarak çıkışa doğru işaret ettim.

Bernard elimi tutarak beni dışarıya sürükler, sonra bana döner. Parlak gözleri kararlıdır ve bana çok yakın durmaktadır. Yarım adım geri çekilirim. "Ailen olağanüstü insanlar," diye başlar.

"Bu yaygın bir görüş," diye yanıtlarım, kesin bir şey söylemeden.

"Ve olağanüstü bir kızları var." Aramızdaki mesafeyi kapatır.

Biraz daha geri çekilirim duvara dayanacağım. Bunun yerine, boğazımı temizleyip kapıya bakıyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Bernard derin bir nefes alır. "Jen, bu yarışmada nasıl geliştiğini izledim ve çalışmalarından ne kadar etkilendiğimi sana söylemek istedim. Gerçek, ham bir yeteneğin var."

Guillaume'un daha önce kullandığı aynı sözler—sanki ham yetenek, onlardan biri tarafından yerden koparılabilecek bir şeymiş gibi.

"Teşekkür ederim." Yumruklarımı sıkarak başımı sallarım. Bana çok yakın duruyor. "Aramızda bir şeyler hissettiğini biliyorum."

Gözlerim ona çevrilir. "Ne?"

"Birlikte anlar yaşadık, Jen."

"Anlar mı?" Neyden bahsediyor bu adam?

"Senin tariflerini konuştuğumuz akşam yemekleri. Bütün oda yok oldu ve sadece sen ve ben pastacılık hakkında konuşuyorduk." Kalbim kulaklarımda çarpmaya başlarken, o tekrar elime uzanır.

Akşam yemeğinde Bernard ile tariflerimi tartışmak mı? Bunu yaptığımı hayal meyal hatırlıyorum, ama daha çok Fallon'un

bacağıma değen sıcaklığına odaklanmışım.

"Ve çekimler sırasında her istasyonuna geldiğimde bana bakmadığını söyleyemezsin."

"Bakışlar mı?" Kafamı sallıyorum. "Sana bakışlar atmadım."

Fallon'ın yaptığı gibi, sevgiyle dolu olduğu için kahkahaya boğulduğu gibi değil. Bernard, sanki sevimli bir şey yapan beceriksiz, naif bir çocuğu izliyormuş gibi görünüyor. İnsanların bana öyle bakmasından bıktım artık! Kırk yedi yaşındayım lan! Ne zaman bitecek bu?

"Jen, aramızda bir şey var. Bunu hissettiğini biliyorum. Benimle Paris'e gelmeni istiyorum. Yeni bir restoran açıyorum ve sen benim baş pastacımla olacaksın. Saint-Germain'de bir evim ve Akdeniz'de bir tatil evim var. İkisine de serbestçe girebilirsin."

Ne?

"Senin için çalışmamı mı istiyorsun?" Aklımı kaçırmış gibi hissediyorum.

Ne oluyor böyle?

"Benimle çalışmanı istiyorum. Ve benimle yaşamayı. Benimle *olmanı*."

Tamam. Paris'te ünlü bir pasta şefinin yanında çalışmak - *çok* havalı. Bana sanki bu iş kesinleşmiş gibi teklifte bulunması? Profesyonel ilişkiden daha fazlası olacağımızı ima etmesi? *Hiç de havalı değil*.

"Dinle, Bernard," diye başlıyorum, avuçlarımı yukarı doğru çevirerek.

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğim." Bana bir adım daha yaklaşarak beni duvara itti. "Benim kadar yetenekli birini arıyordum. Sen her açıdan neredeyse benimle eşitsin, Jen. Benim için mükemmelsin."

Neredeyse benim kadar mı? Bu ne biçim bir iltifat böyle?

Bu adamın, bu yabancıнын gözlerine bakarken, irislerinde parlayan tuhaf bir ışık dışında hiçbir şey görmüyorum. Beni tanımıyor. Beni *görmüyor*. Tek istediği, mükemmel hayatına ekleyebileceği bir oyuncak bebek. Bana bunu bir iyilik yapıyormuş gibi sunuyor. Her şey ayarlandı, o sadece bana haber veriyor.

Nasıl tepki vereceğini merak ederek soruyorum: "Ya pasta yapmayı bırakmak istersem?"

"Saçmalama." diye burun kıvırıyor. "Neden böyle bir fırsatı geri çeviresin ki? Benim adımla taşıyan prestijli bir restoranın yüzü olacaksın!"

Sakinlik beni sarar. Bernard *beni* istemiyor. Beni tanımıyor bile. Kafasında benim kim olduğumla ilgili bir imaj oluşturmuş: istediği kadına dönüştürebileceği bir pasta şefi.

Tıpkı ilk erkek arkadaşımın, benim kendim olmak yerine onun çocuklarının annesi olmamı istediği gibi. Tıpkı ailemin benim onların mini versiyonu olmamı istediği gibi.

Hayatımda ilk kez omuzlarımı dikleştiriyorum ve harika bir fırsatı reddetmek beni rahatsız etmiyor. Bir yıl önce, Paris'te çalışma fırsatını hemen kabul ederdim. Bunun benim hayalim olduğunu düşünüyordum.

Ama hayaller değişir.

Bernard'dan uzaklaşıp başımı sallıyorum. "Üzgünüm Bernard, ben bunu istemiyorum."

Yüzü buruşuyor. "Bu fırsatı ne için geri çeviriyorsun? O suçlu için mi?"

Sözleri içimi delip geçerken donakalıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Hayatım," annemin sesi arkamdan geliyor, "sana söylememiz gereken bir şey var."

"*Benim* de sana söylemem gereken bir şey var!" Dorothy kafasını kafeden dışarı çıkarır, başına leopar desenli bir fular bağlamıştır. Kulağında iri turkuaz küpeler sallanırken, kollarını genişçe açar, bir elinde alkol dolu bir bardak sallanır. Diğer eliyle beni işaret eder. "Sen. İnanılmazsın!"

Trina'nın ona seçtiği yeni kıyafetiyle çok sofistike görünen Agnes, Dorothy'nin yanına gelir ve sarhoş yaşlı kadını içeri çekmek için koluna girer. "Kendine gel, Dorothy. Viski içmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

"Viski *asla* kötü bir fikir değildir." Bir an durup bana ciddi bir bakış atıyor. "Tabii zaten üzgün değilsen, o zaman viski *çok* kötü bir fikirdir."

"Affedersiniz," diye araya girer annem, kaşlarını çatarak. "Biz *meşgulüz*."

Agnes, annemin topuklu ayakkabılarla neredeyse 1,80 metre boyunda, kendisinin ise 1,45 metre boyunda olmasına hiç aldırmadan, ona sert bir bakış attı. Sadece burnunu çekip başını salladı. "Dorothy'den daha kötüsün, bu da çok şey ifade ediyor."

"Biliyor musun Agnes, bu kadar korkunç olmasaydın, iyi olurdun." Dorothy, Agnes'in kafasına hafifçe vurur, sonra dans eder gibi içeri girer.

Kapı arkalarından kapanır ve annem sinirli bir nefes verir.

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırıyorum, sonra Bernard'ın daha önce söylediği şeyi hatırlıyorum. Annemin gözlerinin içine bakarak kollarımı kavuşturuyorum. "Suçlu ne demek?"

YİRMİ ALTI FALLON

Bernard'ın Franco'yu sikmesini izlerken boğazım ekşi bir tatla doluyor. Elimle arabanın kapısını sıkıca tutuyorum, ama kendimi geri çekiyorum. Jen'in annesi, o kibirli yüzünde korkunç, gergin bir ifadeyle ortaya çıkıyor.

Oraya gitmeliyim. Düşük sınıf bir ailede büyümüş ve sabıka kaydım olan biri olarak, herkesin önünde Jen'in dudaklarını istemeliyim.

Ama Jen Bernard'a bakıyor ve onu itmiyor. Elini tutmasına izin veriyor, *ona dokunmasına* izin veriyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Jen ve Bernard'ı birlikte izlemek, değerli bir mücevherin yağmur oluşunun ızgaralarından düşüp sürüklenip gitmesini izlemek gibidir. O bana ne kadar mutlu olabileceğimi gösterdi, ama ona asla sahip olamayacağım.

Bay Newbank'ın sözleri kafamda yankılanıyor. *Sen ona uygun bir adam değilsin*

Bu sözlerin gerçeği içimde çınladığında tüm mücadele gücüm kayboluyor

Çünkü Jen'in yanında olması gereken erkek tipi *kimdir?* Bernard Franco. O dünyevi, başarılı ve eğitimli. Güney Fransa'daki evi, düzinelerce restoranı ve pastacılık dünyasındaki prestijinden övündüğünü duydum.

O Jen'in eşi. Benim gibi eski bir mahkum mutfak işçisi değil.

Bu afterparty'ye gelmek bir hataydı. Hazırladığım çantalarımı Jeep'immin arkasına atıp kasabadan tekrar ayrılmalıydım. Bunu bir kez yaptım ama işe yaramadı, ama ikinci seferde şansım yaver gidecek. Bu sefer ayrılacağım ve bir daha dönmeyeceğim, ama kontak anahtarını çevirdiğim anda telefonum çalıyor.

Nora'nın adı ekranda yanar ve cevaplamak için kaydırırım. "Evet?"
"Sana da iyi akşamlar, huysuz."

"Ne istiyorsun, Nora?"

"Vay canına, kafana ne takıldı?" Arkasında bir hışırtı sesi duyuluyor.

"Nora," diye homurdanırım, "havamda değilim."

"Jen aklını başına topladı ve senden ayrıldı mı?"

Şaşkınlık içinde, hiçbir şey söylemiyorum. Kendi lanet kız kardeşim bile Jen'in benim için fazla iyi olduğunu biliyor.

Nora nefesini çeker. "Oh, Fallon, öyle demek istemedim." Hışırtı sesi kesilir. "Kahretsin. Fallon, onun sana aşık olduğunu sanıyordum. Düğün çanlarının çalmasını bekliyordum. Sadece seninle dalga geçiyordum. Çok üzgünüm."

"Neden arıyorsun Nora? Four Cups partisinde olacağını sanıyordum."

"Eve gelip eşyalarımı toplamaya geldim. Sabaha kadar buradan çıkmam lazım, Jen dairesini geri alabilisin." Derin bir nefes alır. "Ama Fallon... Kalmaya karar verdim."

Kaşlarımı çattım, gözlerim caddeye kaydı, Jen şimdi anne babası ve Bernard tarafından çevrelenmişti. Onu duvara sıkıştırmışlardı. "Jen'in evinde mi kalacaksın?"

"Hayır. Heart's Cove'da kalacağım."

Gözlerimi Jen'den ayırıyorum. "Sen..."

"Burayı seviyorum," diyor kardeşim sessizce. "Yıllardır ilk kez arkadaşlarım var. Artık bir geleceğim olabileceğini hissediyorum."

"Burası insanlara böyle bir etki yapıyor," diye tarafsız bir şekilde cevap veriyorum. Bir zamanlar ben de öyle hissediyordum. Jen'in kafeye erken gelip tek başına çalışmaya başladığı sıralardı. Masala chai içtiğini ve mutfak tartısına sağlıksız bir takıntısı olduğunu fark ettiğim sıralardı.

Sırf onun yanında olmak için fazladan bir saat ücretsiz çalışmaya gelirdim, ama o bana bir kez bile bakmazdı.

Şimdi düşününce, bunu bilmeliydim. O kadına hayatımın üç yılından fazlasını harcadım.

"Fallon," diye devam etti kardeşim, "Reno'ya benimle gelip kalan eşyalarımı toplamayı umuyordum. Senin cipin daha büyük ve ayrıca... Slim'in orada olacağından endişeleniyorum ve... Biliyorum çok şey istiyorum ama..."

"Tabii ki," diye cevap veriyorum. "Yarın sabah erkenden yola çıkabiliriz. Onunla konuşup seni rahat bırakmasını sağlayacağım. Hepimizi rahat bırakmasını."

O derin bir nefes alır. "Teşekkür ederim."

Veda edip telefonu kapatıyoruz ve tekrar sokağa baktığımda Jen ortadan kaybolmuş.

Kasabadaki herkesle kutlama yapmak için sahte bir gülümseme takınmak istemediğimden, arabamı döndürüp konukevine geri dönüyorum.

Jen dönmeden önce ben gitmiş olacağım.

YİRMİ YEDİ JEN

BİLİYORUM Parti'den ayrılacağımı söylersem birçok protestoyla karşılaşacağımı bildiğimden, Four Cups Café'nin arka kapısından çıkıp arabama doğru yol alıyorum.

Fallon ile konuşmam gerekiyor.

Ailem ve Bernard bana onun hakkında birçok şey anlattı, ama bunların kaç tanesinin doğru olduğunu bilmiyorum. Son altı ayla ilgili şeyler, hapishaneye sık sık yaptığı ziyaretler. Kendisinin hapishanede geçirdiği yıllarla ilgili şeyler... hatta olası çete bağlantıları?

Bana bunlardan hiç bahsetmedi ve nedenini bilmek istiyorum.

"Uh-uh!" arkamdan bir ses geliyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Nereye gidiyorsun, hanımefendi?" Arka sokakta dönüp baktığımda Candice arka kapının yanında durmuş, ellerini beline koymuş, kaşlarını küstahça kaldırmış. "Bizi atlabileceğini mi sanıyorsun?" En eski arkadaşım bana doğru büyük adımlarla yaklaşır, sonra yüzümü görünce sendeler. "Dur biraz. Ne oldu? Kimi öldürmem gerekiyor?"

Burun kıvırıyorum. "Kimseyi."

Parmağını kaldırır. "Kimse... *henüz*."

"Sadece yorgunum Candice. Erken yatayım dedim."

"Kızım, seni on yıllardır tanıyorum. Bana yalan söyleme."

Omuzlarım düşer. "Tamam. Ailem, Bernard'la birlikte Fransa'ya taşınmam için beni ikna etmeye çalıştı, onun... Ne olduğunu bile bilmiyorum! Cariyesi mi? Çalışanı mı? Metresi mi?"

Candice geri çekilir. "Ne? Fallon ne olacak?"

Keskin bir nefes verdim. "Peki. Bu tamamen başka bir konu."

"Ne tamamen başka bir şey?" Simone kafeden çıkıp Candice ve bana dar sokakta katıldı.

İnlememi yuttum. "Sadece Fallon'la konuşmam lazım."

"Bu iri adam nerede ki?" Simone kaşlarını çatarak sordu. "Onun onuruna düzenlediğimiz partiyi kaçırmak ne cüret!"

"Fallon gelmeyecek mi?" Fiona kapıdan içeri girer.

Bu sefer iniltiyi tutamıyorum. Kimse fark etmeden gitmek buraya kadarmış.

Candice parmaklarını dirseğime dolayarak beni kendine doğru çeker. "Hadi ama Jen. Bize Fallon'la ilgili tek bir ayrıntı bile anlatmadın. Haftalardır sabırla bekledik, ama artık itiraf etmenin zamanı geldi. Nerede o? Neden birlikte gelmediniz?"

"Ben..." Boğazım düğümlenirken sırayla hepsine bakıyorum. "Emin değilim. Onu son gördüğümde eşyalarını topluyordu."

Fiona başını eğdi, koyu renk kaşları birbirine yaklaştı. "Toplanıyor muydu? Gidecek miydi? Siz kazandıktan hemen sonra mı?"

Kalbim hızla atmaya başladı. Bunun tuhaf olduğunu *biliyordum!*

"Dur biraz." Candice ellerini havaya kaldırır. "Öncelikle, siz birlikte yatıyorsunuz, değil mi?" Başımı

sallıyorum. "Evet."

"Peki, ailenin seni bir yargıca mal gibi satmaya çalıştığı ne demek?"

"Ne?" Fiona ve Simone aynı anda bağırır.

"Beni köşeye sıkıştırdılar. Bernard sürekli 'bağımız' olduğundan bahsedip durdu. Fransa'ya taşınmamı ve onunla yaşamamı istedi."

"Tüylər ürpertici." Simone kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bakıyor. "Wes'e onu kovdurmaya gidiyorum."

"Gerçekten Fransa'ya gitmeyeceksin, değil mi?" Fiona bana bakar.

Aslında gülüyorum. En son yapmak istediğim şey, aynı televizyon programında yer almak için yaptığımız sözleşmeden başka bir bağımız olmadığı halde, aramızda bir *bağ* olduğunu düşünen biriyle Fransa'ya gitmek. Bernard *beni* gerçekten tanımıyor. Sadece görmek istediğini görüyor, tıpkı ailem gibi.

Ben, istedikleri gibi şekillendirebilecekleri bir kil yığınıyım. Düşünceleri, duyguları ve arzuları olan gerçek bir insan olduğumun önemi yok.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum sonunda. Bir an duruyorum, sonraki kelimeleri yüksek sesle söylemeye biraz korkuyorum. "Ama biraz izin alabilirim."

Candice kaşlarını kaldırır. "İşten izin mi? Pastacılık işinden izin mi?"

"Yerime geçecek birini yetiştireceğim," diye hemen araya girdim. "Hiçbirinizi zor durumda bırakmayacağım. Birini bulacağım. Benimle rekabet etmesi gereken genç kadın, Mary-Ann, bir işe ihtiyacı olduğunu söyledi."

Candice elini sallayarak bu yorumu önemsemediğini gösterdi. "Umurumda değil. Seni tanıdığımdan beri hiç tatil yapmadın. Her zaman başarıya, kariyere ve gelişime odaklandın." Başını salladı. "Sadece düşünmek bile beni yoruyor. Tatili tamamen destekliyorum. Bir ay tatil yapmalısın. İki ay! Altı ay!"

Gözlerimi kırptırırım. "Kızmaz mısın?" Her birine sırayla bakarım. Fiona sadece kaşlarını çatır.

"Kızmak mı? Sana mı? Tatile çıktığın için mi?" Simone burun kıvrır. "Tatile çıkmazsan kızarım. O zaman sabahın üçünde deli gibi pasta pişirmeye başlamandan endişelenmem gerekmez."

"Benim için endişeleniyor muydun?" Simone'a bakıyorum.

"Ah, Jen." Fiona kolumu sıkar. "Tabii ki senin için endişeleniyoruz. Seni seviyoruz."

Gözlerim yaşlarla dolar ve bugün ikinci kez, insanların *beni koşulsuz* sevdiğini fark ederim. Bu üç kadın beni, yerleşik fırıncı olduğum için umursamıyor. Beni iş ortağı olduğum için ya da onların lüks restoranında çalışıp yetenekli bir süs olabileceğim için umursamıyorlar.

Beni *ben* olduğum için önemsiyorlar.

"Fallon'ı bulmam lazım," diyorum. Ona hislerimi ve benim için ne kadar değerli olduğunu söylemem lazım.

"Git," diyor Candice eliyle beni uğurlayarak. "Biz burayı idare ederiz."

Dönüp gitmek için harekete geçtim, sonra durdum. "Dorothy viski içiyor. Onu yanıcı maddelerin yanına yaklaştırmayın."

Fiona hemen kapıya doğru yönelir ve Simone da hemen arkasından gülerek koşar.

"İyi şanslar," diyor Candice ve üçü de kafeye girip kayboluyorlar.

Rekor sürede çiftlik evine geri dönerim ve Fallon'ın siyah cipini park yerinde görünce rahat bir nefes alırım. Hâlâ buradadır. Arabadan iner inmez, son bir aydır evim olan küçük misafir evine giden toprak yolu hızla koşarım.

Bu yarışma sırasında kendim hakkında çok şey öğrendim ve bunların hiçbirisi pişirme becerilerimle ilgili değildi. Başarıya ulaşma isteğimin güvensizlikten kaynaklanıyor olabileceğini öğrendim. Her zaman kendimi kanıtlamak istedim. Kariyerimde başarılı olursam, belki sevgi ve ilgiyi hak ederdim. Çocukluğumda, ailemin bana ilgi ve sevgi göstermesi için iyi notlar almak istediğim o yıllar boyunca, bu duygular hiç kaybolmadı. *Onlarca yıl* boyunca farkında olmadan bu yükü taşımışım.

Ta ki Fallon gelene kadar.

Bana destek olmanın ne demek olduğunu gösterdi. Yanımda durdu, sessiz, güçlü bir varlık olarak her zaman beni ayakta tuttu.

Onun tekrar gitmesine izin veremem. Ona dokunmazsam, onu öpmezsem, onu sevmezsem patlayacakmışım gibi hissederken olmaz.

Konuk evine girdiğimde, Fallon son çantasını kapatıyor, sanki gitmek üzereymiş gibi. Donup kalıyorum, anlamak istemiyorum, gördüklerime inanmak istemiyorum.

"Fallon?"

Dikleşir, çok yavaşça bana doğru döner. "Jen. Partide olduğunu sanıyordum."

"Öyleydin. Seni aramaya geldim."

O burun kıvrıyor. "Neden? Daha iyi şeylere yöneldiğini sanıyordum."

Tokat yemiş gibi geri çekilip kaşlarımı çattım. "Bu ne demek oluyor?"

"Seni Bernard'la gördüm." Adını tükürürcesine söyler.

Ağırlığımı kaydırıp kalçalarımı yana doğru çevirdiğimde zemin gıcırıyor. "Tamam. Peki ne gördün?"

"Seninle, benden çok daha uygun bir eş olabilecek bir adamla gördüm." Kollarını açar. "İstediğini elde ettin, Jen. Kazandık. Seks yaparsak yarışmaya odaklanmamıza yardımcı olacağını söylemiştin ve öyle de oldu. Artık bitti."

"Hepsi bu mu?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Geçen ayın senin için anlamı bu mu?" Boğazımda garip bir karışıklık ve incinme hissi oluşuyor.

Bu adamı tanımıyorum bile.

"Bu ayın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin," diyor Fallon, çantalarına dönerek.

"Hayır, haklısın. Madem bilmediğim şeyleri konuşuyoruz, son altı ayda neredeydin, bana anlatır mısın? Haftada üç kez hapisaneyi mi ziyaret ediyordun? Eski çete üyelerini mi görmeye gidiyordun?" Donup kalır ve ben burnumdan solurum. "Evet, bunu öğrendim. Neden bana söylemedin? Sen *kimsin ki*?"

"Jen."

"Biliyor musun, erkeklerin beni kendi ihtiyaçları için kullanmaya çalışmasından *gerçekten* bıktım. Bernard beni aptal pasta kralı tacının parlak yeni mücevheri olarak kullanmak istedi. Sen beni kullanmak istedin... Kahretsin, bilmiyorum. Seks için mi? Para ödülünü kazanmak için mi? Beni reddettiğim için benden intikam almak için mi?" Bir erkeğin *beni* gerçekten istemesi çok mu zor? "Bu yüzden mi altı ay ortadan kaybolduktan sonra geri döndün?"

"Hayır." Sesi alçak ve şiddetli.

"Tabii. Ve ben buna inanmam mı gerekiyor? Bana kendin hakkında *hiçbir şey* anlatmadın. Seninle üç yıl çalıştım ve bir kız kardeşin olduğunu bile bilmiyordum!"

Titriyorum. Kelimeler o kadar hızlı çıkıyor ki nefes alamıyorum. Geçen ay benim için çok önemliydi, ama Fallon sadece toparlanıp tekrar gitmek istiyor.

Ne kadar aptal olabilirim ben?

Koşulsuz sevgi ve destek diye bir şey yoktur. O benim hissettiğim gibi hissetmedi.

"Neden bana kendin hakkında hiçbir şey anlatmadın, Fallon? Geçen ay senin için tamamen sahte miydi?"

Fallon bana dönüyor, gözleri çılgınca. "*Sahte mi?*"

"Beni duydun. Yıllardır tanışıyoruz ve beni önemsiyormuş gibi davranıyorsun, ama ilk fırsatta toparlanıp gidiyorsun. Hem de *ailemden*, gençken üç yıl hapis yattığını öğrendim!" Ellerimi yanlara doğru açıyorum. "Seni önemseydiğini düşünmekle ne kadar *aptalmışım*."

benim için. Çok safım — ve hala dersimi almadım, çünkü sana aşık olduğumu sanıyordum, ama senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Seni hiç gömleksiz görmedim bile!

"Beni gömleksiz görmek mi istiyorsun?" Fallon öfkeyle sorar. "Peki." Fallon, ensesine yakın gömleğinin yakasını tutup, tek bir hareketle gömleğini yırtıp çıkarır.

İlk fark ettiğim şey, Fallon'ın vücudunun kesinlikle ağız sulandıran bir güzelliğe sahip olduğu. Geçen ayı özlüyorum, göğsünün her santimini öpebilirdim, kaslı karnının hatlarını dilimle izleyebilirdim. Dudaklarımı onun sert göğüs kıllarına sürtebilir, dilimi düz meme uçlarının üzerinde gezdirebilirdim. Karnını öpebilir, ellerimi onun tenine yayabilir ve onun kokusu ve sıcaklığıyla sarılmış olarak uyanabilirdim.

İkinci fark ettiğim şey ise Fallon'ın öfkeli görünmesi ve bana ateşli bakışlarla bakması. "Görmek istediğin bu muydu?"

"Uh... evet?" Kaşlarımı çatıttım. Ne demek istiyor?

Fallon dönerek kollarını genişçe açar. Kasları derisinin altında belirginleşir ve kıvrılır, bir sanat eseri gibi görünür. Sırtında, omuz bıçaklarının üzerinden kaburgalarına kadar uzanan devasa bir dövme vardır. İki yılan, anatomik olarak doğru bir siyah kalbin etrafında kıvrılır. Her yılan pulunun gölgesi mükemmel bir şekilde yapılmıştır, kalbin kesik arterlerinden siyah kan damlamaktadır.

Çok... güzel. Beklenmedik ve biraz karanlık, ama güzel. Dövmesi olduğunu biliyordum, ama böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Bak Jen," diyor Fallon, sesinin keskinliği kayboluyor. "Ben buyum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen... dövmeli misin?" Sorunu anlamıyorum. Şahsen, dövme yaptırmakla ilgilenmiyorum, ama dövmelerle bir sorunum yok. Fallon'un ki *çok seksi*.

"Bu dövmeyi on sekiz yaşındayken yaptırdım. Aptal arkadaşlarım ve ben, bizim deyimimizle 'kardeşliğe' katılmak istiyorduk." Gömleği hala sıkı sıkı tutan Fallon, bana dönüyor. "Bir çeteye." Burun kıvrıyor. "Mahalledeki en akıllı çocuklar değildik."

"Bence çok güzel," diyorum ona dürüstçe. "Hayır, öyle düşünmüyorsun."

Kollarımı kavuşturduğumda gömleğim cildime sürtünüyor, göğsümde öfke alevleniyor. İnsanların bana nasıl hissetmem ve davranmam gerektiğini söylemesinden *gerçekten* bıktım. "Evet, biliyorum."

"Jen, sana geçmişimi anlatmadım çünkü benim eski bir mahkum ve ezik olduğumu düşüneceğini biliyordum, çünkü ben öyleyim. Şu anda kazanmanın, kendine koyduğun her hedefi gerçekleştirmenin sarhoşluğundasın, her zamanki gibi

bu yüzden önündeki şeyi göremiyorsun. Daha iyisini yapabilirsin."

"Neyden daha iyisini?" diye soruyorum. "Senden mi?"

"Aptal numarası yapma, Jen. Bu senin tarzın değil."

"Bu samimi bir soru, Fallon. Gerçekten bir dövmenin beni o kadar soğutacağını ve aramızdaki ilişkiyi bitirmek isteyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözleri parladı. "Bir soygunu yardım ve yataklık etmekten üç yıl hapis yattığımı bilmek ne dersin? On sekiz yaşından yirmi bir yaşına kadar hapisteydim. Soygunun ölümcül bir silahla işlendiği gerçeği ne dersin? Bu benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirir mi?"

Ailem bana onun mahkumiyetini daha önce söylemişti, ama yine de beni şaşırtıyor.

Sanırım ondan bir tür açıklama bekliyordum.

Kafamda düşünceler dönüp duruyor, ama kelimelere dökemiyorum. Fallon hakkında hala aynı şekilde hissediyorum. Onu hala seviyorum. Hala kalmasını istiyorum. İnsanların değişebileceğine inanıyorum ve gençliğinde hatalar yapmış olması, onun iyi bir adam olduğunu bildiğim gerçeğini değiştirmez.

Ama neden bana *söylemedi*?

Fallon yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki, başını sallayıp gömleğini giyiyor. "Senin için bunu kolaylaştıracığım Jen. Hayatına devam et. Ben de öyle yapacağım."

Sonra, güçlü ellerinde birer çanta tutan Fallon, arkasına bakmadan yanımdan geçip gider. Gecenin sessizliğinde, motorunun çalıştığını duyarım, sonra uzaklarda kaybolur. Gözlerim, ay ışığında gümüş gibi parıldayan ödülümün bulunduğu şifonyere kayar.

Ödülü kazanmış olabilirim, ama hayatımda istediğim tek erkeği kaybettim.

YİRMİ SEKİZ FALLON

Kasabadaki tek otel, tanıdığım en dedikoducu iki kişinin mülkiyetinde, bu yüzden arabamda uyumak zorunda kalıyorum. Sabah saat altı, gözlerim kan çanağına dönmüş halde Nora'yı alıyorum ve Nevada'nın Reno kentine doğru yola çıkıyoruz.

Yolculuk yedi saatten biraz fazla sürüyor ve ilk üç saat tamamen sessizlik içinde geçiyor. Nora, geride bıraktığı evine dönerken kendi içsel mücadelesiyle uğraşıyor ve benim düşüncelerim Jen'den hiç uzaklaşmıyor.

Ona suçlu olduğumu söylediğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. Beni yargıladığını, ilk kez gerçek beni gördüğünü biliyordum.

Ben bir suçluyum. Eski bir mahkum. Bu asla değişmeyecek bir gerçek.

Kız kardeşimle saatlerce birbirimize birkaç kelime bile etmeden öğle yemeği için durduğumuzda, restoranın diğer ucundan bana bakıyor.

"Ne var?" diye soruyorum.

"Her zamankinden daha somurtkansın. Ne oldu? Ekstra elli bin dolar ve hayallerindeki kadın yanında varken neden bu kadar mutsuzsun?"

Sadece burnumdan soluyorum. "Öyle bir şey. Heart's Cove'a taşınmak istediğinden emin misin?"

Nora omuzlarını dikleştirir. "Evet. Senin burayı terk ettiğine inanamıyorum." "Küçük kasabalar boğucu olabilir."

Kaşlarını çatarak yüzümü inceler. "Reno'ya dönmekten endişeli misin? Bu huysuzluğun sebebi bu mu?"

Reno, tutuklandığım yer. Oraya gitmek konusunda biraz endişeli olabilirim, ama bu yıl Carson City'de altı ay geçirdim ve haftada üç kez Nevada Eyalet Hapishanesi'ne gidip mahkumlara aşçılık dersleri verdim. Nevada'da olmak konusunda endişeli değilim.

Kendimi berbat hissediyorum çünkü aşık olduğum kadın benim için her zaman fazla iyi olacak ve artık o da bunun farkında.

"Benim gibi insanlar için işler her zaman yolunda gitmez, Nora," diye cevap veriyorum sonunda.

Kız kardeşim, sanki yabancı bir dilde konuşmuşum gibi bir anlığına bana bakar. "Senin gibi insanlar mı?" Başını eğerek sorar. "Bu ne demek?"

"Suçlular, Nora." Anlaması ne kadar zor olabilir ki?

Kız kardeşim gülmeye başlar, sonra benim gülmediğimi fark edince durur. "Bekle, sen ciddi misin?"

"*Hapse* girdim."

"Evet, çünkü o pislik Slim *senin* bıçağını kullanarak bir marketi soydu. Sen orada bile değildin!"

"Hâlâ sabıka kaydım var, değil mi?"

"Çünkü savcı *senin* aptal, parasız bir on sekiz yaşında olduğunu biliyordu ve seni suçunu kabul etmen için baskı yaptı!" Nora ağlayarak kollarını iki yana açar. "Hapiste geçirdiğin zaman için gerçekten kendini mi suçluyorsun?"

"Sırtımdaki dövmeği gördün," diye tıslıyorum. "Benim melek olmadığımı biliyorsun. Hapishanede olmayı hak ettim. Ben buyum."

"İnanılmazsın." Kız kardeşim kollarını kavuşturur, çenesini sıkar. "Ne kadar süre çeteye üyeydin, dört milisaniye mi?" Alaycı bir şekilde sorar. "Lütfen. O gerçek bir çete bile değildi! Sadece çok fazla ot içen bir grup aptal çocuktü. *Senin* üye olduğun tek çete Heart's Cove Hotties ve o çete de çoğunlukla birbirlerinin bahçelerine işemekten zevk alan yaşlı bayanlardan oluşuyor."

"Dorothy-Agnes kavgasına dalmışsın galiba," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

O anda, garson içeceklerimizi masamıza getirir. "Güzel bayana bir Diet Coke," diye şarkı söyler gibi söyler. "Ve yakışıklı beyefendiye bir su." Bana göz kırpan garson, ikimizden yayılan gerginliği fark etmemiş gibi görünüyor.

O uzaklaşırken, yüzünde hala sahte müşteri hizmetleri gülümsemesi ile, kız kardeşim öne doğru eğilir. "Fallon, sen Slim Miller ile aynı ligde *değilsin*."

Çenemi sıkarak kız kardeşime bakarım. "Yasanın gözünde öyleyim. Aynı suçtan mahkum edildik."

"Evet, ama o on beş yıl hapis yattı, sen ise üç yıl. Yargıcın, senin soygunla hiçbir ilgin olmadığını bilmediğini mi sanıyorsun? Sana mümkün olan en az cezayı verdi! Slim ise o zamandan beri birkaç yılda bir hapis haneye girip çıkıyor." Kız kardeşim başını sallayarak burun kıvrır. "Hadi ama Fallon. Ciddi olamazsın."

"Sen benim kız kardeşimisin, tabii ki beni dünyanın geri kalanından farklı görüyorsun." Kız kardeşimin yüzündeki inanmaz bakışı görmek istemediğim için pencereden dışarı bakıyorum. Kabinin diğer tarafında ondan yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

"Jen ne olacak?" Nora sessizce sorar.

Gerginlik kaslarımı kavrar. "O ne olacak?"

"Her fırsatta kendini kollarınıza atarken pek umursamıyor gibi görünüyordu."

"O, benim sabıka kaydımı öğrenmeden önceydi." Nora bir süre sessiz kalır. "Ona söyledin mi?"

"Ailesi söyledi. Ben de öğrendiklerini doğruladım." Bakışlarımı Nora'ya çevirip omuz silkiyorum. "Onaylamadığını gayet açık bir şekilde belli etti."

"Ama Slim marketi soyduğunda senin orada olmadığını söyledin, değil mi? Yapmadığın bir şey için suçlu olduğunu kabul ettiğini söyledin?"

"O benim bıçağımdı."

"Slim'in senden *çaldığı* bıçak! Savcının sana baskı yapabilmesinin tek nedeni, bıçağın babamın bıçağı olması ve herkesin senin onu her zaman yanında taşıdığını bilmesi idi." Nora derin bir nefes alır ve gözlerini tavana kaldırır. Sonra bakışlarını tekrar bana indirir. "Biliyor musun, akıllı bir adam için bazen oldukça aptal olabiliyorsun."

"Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum."

Güneş gibi parlak garson, yemeklerimizi masaya getirir. Nora ve ben gergin bir sessizlik içinde yemeğimizi yeriz.

Kız kardeşim *yanılıyor*. Benim sabıka kaydım var. Hapis yattım. Hatta, *hala* cezaevi sistemiyle bağlantılıyım! Yoksa neden eski mahkumlara aşçılık dersleri vereyim ki? Bu, yemek tarifi kitabı yayınlamak ve katıldığım her yarışmayı kazanmakla aynı şey değil.

Aynı şey, yemek kitabı yayınlamak ve katıldığım her yarışmayı kazanmakla da aynı şey değil.

Jen daha iyisini hak ediyor ve ben de sahip olduğum her şeyi hak ediyorum.

Akşam yemeği vaktinde Reno'ya varıyoruz. Şehir sınırlarına girerken cipin hızını azaltıyorum ve bu şehrin her köşesini bilmeme rağmen Nora bana dairesinin yolunu tarif ediyor. Dairesinin önüne geldiğimizde, derin bir nefes alıp onu takip ederek ikinci kattaki dairesine çıkan merdivenleri tırmanıyorum.

Nora ışıkları açar. "Peki, ben başlasam iyi olacak. Fazla eşyam yok ama yine de toplamam biraz zaman alacak. Ya bana yardım edersin ya da akşam yemeğimizi avlamaya gidersin." Kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Hâlâ çok kötü bir ruh halinde olduğuna göre, beni yalnız bırakıp bize yemek getirmeni öneririm."

"Her zamanki diplomatik tavrın."

Nora sırtarak beni ön kapıdan dışarı uğurlar.

Yemek almaya gitmek yerine, arabamın direksiyonuna oturup dışlerimi sıkarım.

Gitmem gereken bir yer var. Tanıdık sokaklardan geçerek, değişen ve değişmeyen her şeyi dikkatle inceliyorum. Eski mahalleme vardığımda, kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Nora'ya göre Slim, anne babasının vefatından sonra miras kalan eski evlerinde hâlâ yaşıyor. Onun sokağına girerken, boyanmaya ihtiyacı olan, otlarla kaplı çimleri ve harap evleri görüyorum. Ya da bir buldozer. Harvey "Slim" Miller'ın evinin önüne geldiğimde boğazım ve göğsüm sıkışıyor.

Buraya geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Bu adamla tekrar karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim, ama o kız kardeşimi taciz ediyordu ve bu saçmalığın son bulması gerekiyordu.

Jeep'ten indiğimde, ağır adımlarla otlarla kaplı yolu geçip ön kapıya doğru ilerledim. Evin içinden yüksek sesli müzik geliyordu, lekeli dantel perdeler içeride olan biteni gizliyordu.

Zili alıyorum ve bekliyorum, sonra sonunda yumruğumu kapiya vuruyorum.

Kalbim çarparken, kapının önünde durup kapının diğer tarafına yaklaşan ağır ayak seslerini dinliyorum. ıktığımdan beri ilk kez, beni üç yıl boyunca parmaklıklar arkasına koyan adamı görecekęim.

YİRMİ DOKUZ JEN

TÜM BİTKİLERİM bu ayı atlattı, bu iyi bir şey, ama Fallon bu sabah gitti, bu ise... pek iyi değil.

Korkunç. Bu korkunç. Kendimi berbat hissediyorum.

Bu sabah dairemde uyandım ve kendi evimde bir yabancı gibi hissettim. Kalan pastayı mideye indirmek istedim ama ahırdaki buzdolaplarını kontrol ettiğimde hepsi bitmişti. Yani duygularımı yemek yiyerek bastıramıyorum bile.

Fallon gitti.

Fallon bir *suçlu*. Ne? Ne zamandan beri?

O gün evimde dolaşarak, eşyaları düzenleyerek, bitkilerimi kontrol ederek ve uzaktaki manzaraya bakarak ne olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim. Ayrıca, ailem sürekli aramaya başladığında telefonumu kapattım. Bernard hakkında bir karar verene kadar şehirde kalacaklarını söylediler, ama ben kararımı verdiğimi söylediğimde beni görmezden geldiler. Cevabım hayırdı.

Sanırım bekledikleri karar, fikrimi değiştirmem. Uzun süre bekleyecekler.

Akşam yemeği için birkaç yumurta pişirirken, Fallon'ın itirafının şokunu hala atlatamamış bir halde tavaya bakıyorum.

Aramızdaki etkileşimi tekrar düşününce utanç duyuyorum. Kötü tepki verdim. Ona gidip, umursamadığımı söylemeliydim. Ama sanki saldırmaya hazır yaralı bir hayvanla uğraşıyormuşum gibi hissettim.

Tarafsız kalmak daha iyi bir strateji gibi görünüyordu. Daha mantıklı bir seçenek.

Tanrım, neden bu konuda bu kadar kötüyüm? Okulda normal, empatik bir insan gibi davranmayı öğretecek dersleri kaçırdım mı?

Fallon'ın hapse girmiş olması umurumda değil. Onu üç yıldan fazla süredir tanıyorum ve *şimdi* kim olduğunu biliyorum. Ailem bana

on sekiz yaşından yirmi bir yaşına kadar hapishanede kaldığını söylediler. Hapishaneden çıkalı yirmi beş yıl oldu!

İnsanlar değişir. Fallon suçlu ya da şiddet eğilimli biri değildir. Onun kocaman, tüylü bir örümceği yakalayıp serbest bıraktığını gördüm, Tanrı aşkına. Neredeyse bir sürü katil kargayı evcilleştirecekti!

Duman alarmı çalmaya başlar. Sesle irkilirim ve tavadan biraz yağ gaz ocağımın açık alevine sıçratırım. Tava tamamen alev alır ve ben çığlık atarım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, ne yapacağım?

Derin nefes al. Yağ yangını. Söndürmek lazım.

Ocağı kapatıp tavama uyacak bir kapak bulmak için aceleyle aramaya başlıyorum. Tüm tencere ve tavalarımı düzenli bir şekilde sakladığım dolabı açıyorum ve içindeki dağınıklığı görünce küfrediyorum. Nora benim düzenleme sistemimi görmemiş mi?

Tava içindeki ateş gittikçe şiddetlenirken çekmeceleri ve dolap kapaklarını menteşelerinden söküp atarken, yıllar önce bir yangın battaniyesi satın aldığımı ve onu kilerimin arkasına tıktığımı hatırlıyorum. Aceleyle onu almaya koşuyorum, tırnağını çekip battaniyeyi açıyorum, sonra onu yanmış yumurtaların üzerine atıyorum.

Sandalyeme çöküp başımı duvara yasladım. Göz kapaklarım kapandı ve içimde ağlamaya başlamak için mantıksız bir istek uyandı. Tek kokladığım şey dumandı.

Neden ağlamak istiyorum? Yıllardır mutfaklarda çalışıyorum. Birkaç yumurta yakmışım, kimin umurunda?

Ama kafamdaki bir ses, beni ağlatmak isteyen yangın olmadığını söylüyor. Beni gerçekten benim gibi gören tek adamın artık yok olması.

Avuç içlerimi gözlerime sürterek, Bernard ile olan konuşmam aklıma geliyor.

Ona ilgilendiğimi gösteren işaretler verdim mi?

Yarışmanın başlamasından birkaç hafta sonra, birlikte yediğimiz akşam yemeğinde, çikolatalı kek tarifimi övdüğünü hatırlıyorum. İtiraf ediyorum, gurur duydum. O tarif için haftalarca uğraşmış, kabartma maddeleri ve lezzet dengesi ile oynayarak güvenilir, kolay ama lezzetli bir tarif elde etmiştim.

Bu tarif, aldatıcı bir şekilde basit görünüyor, ama inanılmaz lezzetli ve biraz incelik gerektiriyor. Dünyaca ünlü bir pasta şefinin bana iltifat etmesi, göğsümü gururla doldurdu.

Ve Fallon'ın parmağı, omzumda çılgın şekiller çizip duruyordu. Uylukları benim uyluklarıma bastırıyordu. Büyük, geniş vücudu o kadar yakındı ki, başım dönüyordu.

Bernard, Fallon'a olan ilgimi *kendisine* olan ilgiyle karıştırmış olabilir mi?

İnleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

Hiç erkek arkadaşım olmamasına şaşmamalı. Onlar çok fazla uğraş gerektiriyor. Erkek beyni, sanırım asla anlayamayacağım bir organ.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden çıkarır. Kendimi kapıya sürüklerim ve gözetleme deliğinden bakarım, sonra açmadan önce kendimi bir kasırgaya hazırlarım.

"Hayatta!" diye bağırır Simone, sonra burnunu çeker. "Bir şey mi yapıyor?"

"Mutfakta bir kaza geçirdim," diye açıklıyorum.

Simone hemen elinin tersini alnıma koyar. "Ateşin yok. İyi olduğundan emin misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Daha önce de bir şeyler yaktım Simone." Kapıyı daha fazla açarak herkesi içeri alıyorum.

"Takviye getirdik," diyor Fiona, başparmağıyla arkamdaki Candice ve Trina'yı işaret ederek. "Ama önce, dün gece olan her şeyi bize anlatmalısın. Fallon'u aramaya çıktıktan sonra geri dönmedin."

Trina bir çantayı kaldırır. "Seni giydirip süsleyip milyon dolarlık bir görünüm kazandırdıktan sonra Grove'a gidebiliriz diye düşündük." Cedar Grove, kasaba sınırlarının hemen dışında bulunan bir bardır. Mac'in babası Hamish bu mekanın sahibidir.

Candice kaşlarını oynatıyor. "Fallon'u davet edebilirsin."

"Senin zaferini kutlamayı bitirmedik!" Simone daireme girer girmez durur ve yeşilliklere bakarak ağzı açık kalır. Candice'e bakar. "Abartmamışsın."

Hepsini içeri alıp kafamı kaşıyorum. "Fallon bu sabah Nora ile birlikte gitti."

Sessizlik çöker. Fiona ilk konuşan olur. "Gitti mi?"

"Dün gece bir anlaşmazlık yaşadık," diyorum. Tüm gözler üzerimde. Kıpırdanıyorum.

"Ne oldu Jen?" diye sorar Simone.

Derin bir nefes alarak her şeyi anlatıyorum. Önce Bernard'dan tekrar bahsederek, konuşmamızı baştan sona anlatıyorum ve daha da öfkeli tepki alıyorum. Fiona, kimseyi kandırmadığımı, onun bana kendini dayattığını söylüyor. Sonra Fallon'un hırsızlıktan hapse girdiğini ve suçta ölümcül bir silah kullanıldığını ailemin bana anlattığını söylüyorum.

Herkes bana bakarken gözlerini kırıştırıyor.

Candice, Fiona'ya bakıyor. "Bunu biliyor muyduk?"

Fiona dudağını ısırır. "Fallon'ı Wes'in ailesinin yanında çalıştığı için işe aldık." Wes'in ailesi hayattayken kafenin sahibiydiler. "Ona evrakları verdim, ama sabıka kaydı sorulup sorulmadığını kontrol etmem gerek. O hiç bahsetmedi."

"Her halükarda," Simone araya girer, "Fallon örnek bir çalışandı. Bu olay onun on sekiz yaşındayken mi oldu? Yani, lanet olsun, ben aptal bir gençken yüzlerce şeyden tutuklanmalıydım."

"Evet, ama sen bıçakla bir marketi soydun mu?" diye sorar Candice sessizce.

Simone dudaklarını ısırır.

"Bir açıklaması olmalı," diyor Trina, giysi ve makyaj çantasını unutmuş. O, buradaki stil ikonu ve bugün makyaj yaptırmayacağım için içten içe mutluyum. Tek istediğim, battaniye yığınının altına girip yüz yıl uyumak.

"Varsa da ben duymadım." Kanepeye çöküp bacaklarımı yukarı kaldırıyorum.

Fiona mutfığa gider ve muhtemelen çay hazırlamak için bir şeyler aradığını duyarım. O bir çay tutkunu. Ona sadece chai çayım olduğunu söylemek için seslenmek üzereydim, ama sözler boğazımda takıldı.

Birkaç yıl önce, Fallon bana düzenli olarak çay yapmaya başladı. Bu, öpüşmeden önce, karışıklıktan önce, her şeyden önceydi

. Şimdi baharatlı çayı içebilecek durumda olduğumdan emin değilim
—bana sadece Fallon'ı hatırlatır.

"Peki," Candice uzun bir nefes alarak, "daha mutlu bir şeyden bahsedelim. Ödül paranı ne yapacaksın? Ve kupanı ne zaman sergileyebileceğiz?"

"Üç ay sonra son bölüm yayınlandığında."

"Kendi pastaneni açacak mısın, yoksa ne yapacaksın?" Simone bana gülümsüyor. "Büyük planların olduğunu biliyoruz."

Bir an ellerime bakıyorum, çünkü gerçek şu ki, şu anda sadece yorgun hissediyorum. Four Cups'ta çalışmaya devam edebilecekken bir pastane açma fikri bana gereksiz geliyor. Kazanmak istememin tüm nedenleri şimdi çok... önemsiz görünüyor.

"Henüz karar vermedim," diye cevap veriyorum sonunda. "Sanırım bir süre dinlenmek istiyorum."

Kızlar anlamlı bakışlar alışverişinde bulunurlar. Bu, benim genellikle söylediğim türden bir şey değildir.

Candice dizime hafifçe vurur. "Tamam, tatlım."

Konuşma devam eder ve farkına varmadan bana yemek, çay ve su getirilir. Kızlar karnımın doyduğundan ve rahat olduğumdan emin olduktan sonra, iyi bir gece uykusu çekmem için sert emirler vererek ayrılırlar.

Onlar ayrılmak için eşyalarını toplarken, ben hala onların ilgisini ve sevgisini hak etmediğime dair bir hisse kapılıyorum. Böyle arkadaşlar edinmek için ne yaptım ki?

Candice yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki, yanıma gelip kolumu sıktı.

"Neden bana bu kadar nazıksın?" diye patladım.

Candice başını eğiyor. "On yıllardır en iyi arkadaşımsın, Jen."

"Evet, ama... neden?"

Gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Çünkü sadık ve şefkatlisin. Güvenilirsin ve sandığından daha komiksin. Destekleyicisin. Harikasin! Mantıklı bir küçük tuhaflik olsan da."

Son cümleye kaşlarımı çatıyorum.

Arkadaşım sadece gülümsüyor. "Sadece seni sevdiğimi söylüyorum - tam da olduğun gibi. Biraz ara vermeni, ne yapmak istediğine karar vermeni tamamen destekliyorum."

Ne yapmak istediğine karar vermeni destekliyorum. Kendi pastaneni açmak istemiyorsan, açma. Four Cups'ta sana yardım edecek birini işe al. Biraz nefes al. Bunu hak ediyorsun."

"Fallon geri dönüp seni geri kabul etmen için yalvarırsa, iki hafta kadar bir süre uzak bir tatil beldesinde kalıp, hayatınızın sonuna kadar sevişmelisiniz," diyor Simone.

Sadece gözlerimi deviriyorum. "Sanırım Fallon geri dönerse demek istiyorsun. Büyük

"Yani, bu sefer muhtemelen temelli gitmiştir.

Bunun olacağını başından beri bilmiyor muydum?

"Geri dönecek," diyor Fiona, çantasını omzuna asarak. "Altı ay sonra Four Cups'a girip seni sorduğunda yüzünün halini görmeliydin. Açlıktan ölmüş gibi görünüyordu."

Veda edip beni yalnız bırakıyorlar, ama sözleri beynimde yankılanıyor. Herkes Fallon'ın geri döneceğinden ve beni görmek isteyeceğinden o kadar emin ki... ama ya dönmezse?

OTUZ FALLON

SLİM YAŞLANMIŞ GÖRÜNÜYOR. Yüzü bitkin, kırmızı lekelerle kaplı, gözleri sararmış. Beni görünce gülümsediğinde, kahverengi dişleri görünüyor, bazıları eksik. Ama hala çok zayıf.

Gerçekten şok edici. Yetişkin hayatımın tamamını hapishanede geçirmiş olsaydım ben de böyle mi görünürdüm?

"Büyük Fallon Richter sonunda beni şereflelendirmeyi kabul etti!" Kapıyı daha da açarak kahkahalarla gülüyor. "İçeri gel. Bir şey içmek ister misin?"

"İyi değilim," diye cevap veriyorum, ama Slim yine de buzdolabına gidip bir bira alıyor.

O birayı fırlattığında göğsümle yakalıyorum ve teşekkür etmek için başımı sallıyorum. Mutfağı pis. Yıllarca profesyonel mutfaklarda çalıştıktan ve son birkaç yılı sürekli temiz olan Jennifer Newbank ile geçirdikten sonra, bu mekan tüylerimi diken diken ediyor.

Lavaboda eski, kabuklanmış kaseler ve tabaklar yığılmış. Ön tarafta olduğu gibi, zamanla kahverengiye dönmüş dantel perdeler mutfak penceresinde sarkık sarkık asılı. Tezgah ile backsplash arasındaki köşede kahverengi çamur var ve zeminde yıpranmış, yırtık muşamba var.

Heart's Cove'daki dairem burayla hiç alakası yoktu. Belki de ben Slim'e hiç benzemiyorum. Aynı yerden geldik... ama çok farklı adamlar haline geldik.

Slim geçirir, sonra kendi birasını açar. "Uzun zaman oldu kardeşim."

Kardeş kelimesi canımı sıkıyor, ama bunu bir yudum bira ile gizliyorum. "Kız kardeşim beni aradığını söyledi. Onu rahatsız etmeni hiç hoş bulmuyorum."

Slim mutfak tezgahına yaslanır, kırışık, lekeli gömleği önden yukarı kayar. Başını sallar. "Hemen işine giriyorsun. Hiç değişmemişsin."

Aniden kendimi bitkin hissediyorum. Bu ortamda gerginim, Slim ve arkadaşlarının ailemle konuşmasından endişeleniyorum ve Jen'i özlediğim için kalbim acıyor. Bir iç çekerek biramı masaya koyup kollarımı açtım. "Ne istiyorsun Slim?"

"Seni evime davet ettim, sana içki ikram ettim, sen de bana böyle mi konuşuyorsun? Hadi ama dostum. Sohbet etmek istiyorum!"

"Yapacak işlerim var." Kollarımı kavuşturuyorum.

Slim bir an bakışlarımı tuttu, sonra güldü. "Tamam, tamam." Çürük bir masa ve sandalyeleri işaret etti. "Otur."

O, ayakları arasında destekleri eksik olan sallanan bir sandalyeye kendini atıyor ve ben de onun karşısındaki koltuğa çok daha dikkatli bir şekilde oturuyorum, sandalyenin çökmesini bekler gibi. Slim birasını yudumluyor ve yine yumruğunun arkasında geçiriyor ve kalkıp oradan çıkmamak için tüm sabrımı kullanmam gerekiyor.

Ama neden kız kardeşime bağırıp çağırdığını bilmem gerekiyordu ve bunu bir daha yapmayacağından emin olmam gerekiyordu.

Sonunda Slim konuşur. "Sana bir iş teklifi var." "İlgilenmiyorum."

Ayağa kalkmak için harekete geçerim, ama Slim elini uzatır.

Ben tekrar koltuğuma oturana kadar bekler ve sonra konuşur. "İçerideki birkaç çocuktan, bu yılın başlarında Nevada Eyalet Hapishanesi'ni ziyaret ettiğini duydum. Onlara yemek pişirme dersleri falan veriyormuşsun."

Bu cümlelerin "ve falan" kısmının ne anlama geldiğini tam olarak anlamadım, ama yine de başımı salladım. "Evet. Ee? Bununla bir sorunun mu var?"

Slim ellerini havaya kaldırıp tekrar güldü. "Hayır dostum. Bence bu iyi bir şey. Geri vermek falan." Öne doğru eğildi. "Ama bunu yaparak çok para kazanabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Mahkumlara yemek pişirmeyi öğreterek çok para kazanabilir miyim?" Gözlerimi kırıştırdım. "Anlamadım."

Slim burun kıvrır. "Kardeşim. Aşçılık dersleri için değil. Derslere getirdiğin malzemeler için." Gözlerimin içine bakar, ne demek istediği açıktır.

Slim, hapishaneye malzeme sokmak için uyuşturucu kuryesi olmamı istiyor.

O anda, beni hapse girmeye neden olan aptalla karşı karşıya kalınca, bir an için her şey netleşir. Slim hayatını boşa harcamıştır. Vücudu kırık bir kabuk gibidir ve evi, kirlenmiş bir bölgedir.

Her pis santimetrekaresi *biyolojik tehlike*yle dolu. Karşımdaki adam suç döngüsüne sıkışmış durumda — benim kaçtığım bir döngü.

Ben ona hiç benzemiyorum.

Aynı suçtan mahkum edildik. Görünüşe göre, ben *onun* soygununa yardım ve yataklık etmişim. On sekiz yaşındayken, sabıka kayıtlarımız neredeyse aynıydı, ama artık aynı adamlar değiliz. Belki de gençken bile hiç aynı olmadık.

Suçlu olduğumu kabul ettim, ama bunun doğru olduğunu hiç düşünmedim. Savcı, sorgu odasındaki çelik masaya yaslanmayı seven, iri ve etli yumrukları olan bir boğa gibiydi. Bıçağın bana ait olduğunu biliyordu, reddedilemez kanıtları vardı. Bıçakla çekilmiş fotoğraflarım ve bıçağın bana miras kalmadan önce babama ait olduğunu kanıtlayan tanık ifadeleri vardı.

Nevada'da, bir suça yardım ve yataklık eden kişi, asıl suçluyla aynı suçtan yargılanabilir. Soygun, iki ila on beş yıl hapis cezası gerektirir. Bıçak gibi ölümcül bir silah kullanmak mı? Bir ila yirmi yıl daha eklenir.

Savcı, itiraf etmezsem benim için en yüksek cezayı isteyeceğini söyledi.

Hayatımın geri kalanını hapiste geçirmekten korkuyordum ve savcının beni sindirmesine izin verdim. Evimde yatakta yatarken gerçekleşen bir soygun suçunu kabul ettim. Tek hatam Slim ile arkadaşlık kurmak ve bir çetenin cazibesine kapılmaktı. Ben bir çocuktum. Babasızdım. *Acı* çekiyordum.

Hayatımda ilk kez, Nora'nın bugün söylediği sözler kafama dank etti. Sabıka kaydım beni tanımlamıyor. Hayatıma devam ettim, kendimi geliştirdim — elbette mütevazı bir şekilde. Ama dürüst bir hayat yaşadım.

On yıllardır benim hatam olmayan bir şey için kendimi cezalandırıyor muyum? Kendimi imkansız bir standarda mı tabi tutuyorum?

Derin bir nefes alıp Slim'in gözlerine bakıyorum. "Hapishaneye senin için hiçbir şey getirmeyeceğim. Mahkumlara daha fazla aşçılık dersi vermeye karar verirsem, bu onların dışarı çıktıklarında dürüst bir yaşam sürmeleri için olacaktır. Bağımlılara uyuşturucu sağlamak için değil."

Slim'in gülümsemesi kaybolur. Arkasına yaslanınca sandalyesi gıcırdar, ayaklarının altındaki muşamba iner.

Ayağa kalkıp kapıya doğru dönerim, sonra dururum. Bu adam beni aramak için Heart's Cove'a adam gönderdi. Ormanda gizlice dolaştılar, Jen'le birlikte beni izlediler, eşyalarını karıştırdılar. O zaman önemsemedim, ama misafirhanedeyken birinin onun kıyafetlerini karıştırdığını biliyorum. Bu tekrar olursa, saldırıya geçmekten çekinmeyeceğim.

"Bir şey daha var." Ona dönerek söylüyorum. "Bir daha evime kimseyi gönderirsen, hoş karşılanmadıklarını açıkça belli ederim. Kız kardeşimden uzak dur. Kadınımdan uzak dur. Hayatımdan uzak dur, Slim. Ben senin lanet olası kardeşin değilim."

Slim'in kaşları bir an için yükselir, sonra daralmış gözlerinin üzerine iner. "Anladım." Slim, koridorun diğer ucunda durarak tekrar seslenmeden önce ön kapıya ulaşırım. "Nora'dan seninle iletişime geçmesini istediğimi itiraf ediyorum, Fallon. Ama kadının peşine kimseyi göndermedim. Lanet olsun, bir kadının olduğunu bile bilmiyordum." Kapıyı açıp dışarı çıkana kadar gözlerimi ondan ayırmam.

Zihnim o kadar karışık ki, Nora'nın evine kadar geri döndüğümü bile fark etmiyorum. Dışarıya park ediyorum, sonra akşam yemeği almadığımı fark ediyorum. İç çekerek, koltuğun başlığına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve Slim ile olan konuşmamızı baştan sona tekrar ediyorum.

Ben ona hiç benzemiyorum. Hiç benzemediğimden eminim.

Omuzlarımdan bir yük kalkıyor ve on yıllardır ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Yine de beni rahatsız eden bir şey var. Slim Heart's Cove'a kimseyi göndermediyse, misafirhanemizin etrafında dolaşan kimdi?

Biri arabanın camına vurduğunda irkilirim. Nora yolcu kapısını açar, sonra abartılı bir şekilde arabanın etrafına bakınır. "Yemek nerede?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Ne yemek istediğini bilmiyordum."

Kaşlarını çatar. "Demek geri geldin? Telefon diye bir şey duymadın mı?" "Kapa çeneni, Snotface."

Gülümsemesi yüzünü aydınlatır. "Ve geri geldi! İki saatlik yokluğunda kendini sorguladın mı?"

Başımı sallarım. "Evet. Haklı olduğunu anladım. Sabıka kaydım yüzünden kendimi cezalandırmamalıyım."

Nora gözlerini devirdi. "Ne büyük bir keşif," dedi alaycı bir şekilde, sonra arabaya bindi. "Hadi. Buraya yakın iyi bir Tayland restoranı biliyorum."

Kapısı çarparak kapandığında, kontak anahtarını çevirip dudaklarımın kenarlarına bir gülümseme kondurdum. Kendi hatalarımı affedebiliyorsam, Jen de beni anlayabilir mi? Beni sabıka kaydımın daha fazlası olarak görebilir mi? Babası benim hakkımda *yanılıyor* olabilir mi... ve belki de onun gibi bir kadına layık *olabilirim*?

Nora yarın birkaç kutu almaya gideceğini söyler. Geri dönüş için cipe takabileceğimiz bir römork kiraladığını ve sabah onu almam gerektiğini söyler.

"Daireni toplamak ne kadar sürer sence?

Ev sahibinle konuştun mu?

"Her şey halloldu. Zaten kira kontratım bir ay sonra bitiyordu ve bana sıkıntı çıkarıyordu, ben de son ayın kirasını alıp beni rahatsız etmemesini söyledim. Yeniden başlamak için birkaç yüz dolar ödemeye değer." O mırıldanır, sonra kaşlarını kaldırır. "Etrafta amaçsızca dolaşmayı bırakıp bana eşya toplamama yardım edersen, hafta sonuna kadar yola çıkabiliriz."

Bir haftadan az. Bir hafta yapabilirim. Sonsuzluk gibi gelecek ama yapabilirim. Önümüzdeki pazar akşamı Jen'i kollarımda tutabilir, kaçtığım için beni affetmesi için yalvarabilirim.

Başımı sallarım. "Tabii. Ama önce yarın yapmam gereken bir şey var.

Truckee'ye gitmek için birkaç saate ihtiyacım var."

Nora'nın gözleri, Nevada-Kaliforniya sınırının hemen ötesindeki bu şehrin adını duyunca parıldadı. Küçük kardeşim gururla başını salladı. "Buna izin veririm."

OTUZ BİR FALLON

GÜNEŞ, Kaliforniya'nın Truckee kasabasında bulunan emekliler köyüne girdiğimde, zaten kavurucu bir gün olacağını müjdeliyordu. Küçük, tek katlı evler caddeyi çevreliyordu ve göz alabildiğince uzanan rampalar ve tırabzanlar vardı.

Ev numaralarını tararken, hedefimi bulduğumda midem sıkışıyor. Buraya ilk kez geliyorum.

Saate bakıp derin bir nefes alıyorum. Saat sabah dokuzu biraz geçiyor, bu da annemin kesinlikle uyanık olduğu anlamına geliyor. O her zaman erken kalkardı.

Bu yüzden, cesaretim kırılmadan önce arabamdan inip, hafif eğimli yolu takip ederek ön kapıya doğru ilerliyorum. Zili çaldığımdan kapının açılmasına kadar geçen saniyeler çok uzun geliyor ama birkaç saniye sonra, annemin şok olmuş yüzü kapının diğer tarafında belirliyor.

Annem yetmiş iki yaşında, ama on yıl daha genç görünüyor. Beline kadar uzanan saçları artık çoğunlukla beyaz, ama siyah çizgiler var ve her zamanki gibi tek bir kalın örgü halinde bağlanmış. Üzerinde benim liseimin adı yazılı eski bir sweatshirt, tüylü terlikler ve bej renkli şort giyiyor.

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Ağzı açık kalıyor.

Tanrım. Bu kötü bir fikirdi. Annemi neredeyse on yıldır görmedim. Hapisten çıktığımdan beri ilişkimiz pamuk ipliğine bağlıydı. Dürüst olmak gerekirse, bana o ültimatomu verdiğinde ve ben evinden çıktığımda, utançtan affetmesini isteyemedim.

Bu da, *on yıllardır* aynı fikirde olmadığımız anlamına geliyor.

Ya durumu yanlış yorumladıysam? Ya buraya gelmek bir hataysa? Benden tamamen vazgeçmiş, benimle hiçbir ilişki kurmak istemiyor olabilir.

İnternet bağlantısı yok.

Boynumu ovuşturuyorum. "Merhaba anne. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Annemden tiz bir çığlık sesi geliyor, sonra bana doğru atılıyor. Kollarını boynuma dolayarak beni yere çekiyor ve yüzümü öpücüklerle dolduruyor. Parmakları boynumu, saçlarımı kavlıyor, narin vücudu titriyor.

Her zamanki gibi kokuyor: çamaşır deterjanı, kokusuz losyon ve annem. Nefes aldığım anda binlerce anı aklımı dolduruyor, gözlerim nemden bulanıklaşıyor.

"Anne..."

"Bebeğim geldi." Yanağıma bir öpücük kondurur, sonra geri çekilir, gözleri yüzümde, vücudumda dolaşır. "Spor yapmışsın." Omuzlarımı sıkar. "Çok güçlüsün. Seni son gördüğümde çok yorgun ve bitkin görünüyordun. Kas yapmışsın."

Bu on yıl önceydi. Yutkunuyorum. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki. Evet, evet. İçeri gel." O önümde içeri girerken, arkamdan kapıyı kapattı. Kapının yanında bir bank vardı. Gözlerim, kalçama kadar uzanan uzun saplı bir ayakkabı çekeceğine takıldı. Annem bakışımı takip etti ve burnunu çektirdi. "Artık yaşlı bir kadını, Fallon. Kendi ayakkabılarımı giymek için eğilemiyorum bile."

"Harika görünüyorsun anne."

Beni mutfığa çağırır ve gürültüyle çalışan kahve makinesine doğru yönelir.

Kaşlarım kalkıyor. "Eskiden kahve içmezdin." "Eski bir erkek arkadaşım beni kahveye alıştırdı."

"Erkek arkadaş mı?" Neden bunu daha önce duymadım?

Annem omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor, sanki "*Sakın başlama, evlat*" diyor. Dudaklarım seğiriyor. Birkaç fincan kahve doldurup karşımdaki küçük, yuvarlak kahvaltılık masasına oturuyor. Elini masanın üzerinden uzatıp parmaklarımı sıkıyor.

İki gün içinde ikinci kez, geçmişimden bir iskeletin karşısında oturuyorum. Ama bu sefer burada olmak istiyorum.

"Ne başlangıç ama," der iç çekerek. "Seni gördüğüme çok sevindim Fallon."

Tüm korkularım buharlaşıyor. Yıllardır annemden kaçıyordum. Benden hayal kırıklığına uğradığını, geçmişimden utandığını düşünüyordum ama şimdi bakışlarında bunların hiçbirisi yok.

Dün gece Slim'in evinde yaşadığım aydınlanma anı birdenbire aklıma geldi. Bunca yıldır hatalarımdan dolayı kendimi cezalandırıyor muyum? Annemi *benden* utandığı için değil, *kendimden* utandığım için mi uzaklaştırdım?

Parlak gözler yüzümü inceliyor, sonra annem geriye yaslanıp fincanını dudaklarına götürüyor. "Peki, o kim?"

Yumruğuma öksürüyorum. "Ne?"

"Dinlenmiş görünüyorsun, omuzların dik, gözlerindeki gölgeler eskisi kadar koyu değil. Bir kadınla tanıştın, aşık oldun ve o kadın sana değerinin farkına varmayı sağladı."

Gözlerim bir an annemin gözlerine takılır, sonra bir kahkaha atarım. "Şey... evet. Ama bu yüzden burada değilim."

"Öyle mi?"

"Özür dilemek için geldim anne. Berbat bir evlat oldum ve sana sırtımı döndüm. Seni daha sık aramalıyım, ziyaret etmeliydim. Son birkaç yıldır Heart's Cove'da, sadece birkaç saat uzaklıkta yaşıyordum, ama seni hiç ziyarete gelmedim."

Annem bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. Masadan uzanıp elimi tekrar sıkıyor. "Şimdi buradasın Fallon. Önemli olan tek şey bu."

"Çok aptaldım. Kendime olan hislerim yüzünden birçok insanı kendimden uzaklaştırdım."

Gülümsemesi alaycı bir hal alır. "Sanırım bu, elma ağacından uzağa düşmez demek."

"Ha?" Kafamı eğiyorum. Elim fincanımın dibini okşuyor, hala burada olduğuma ve annemin beni gördüğüne sevindiğine inanamıyorum.

"Ben de ailemle kavga ettim, biliyor musun? Çok muhafazakar ebeveynleri olan göçmen bir ailenin ikinci nesil çocuğuydum ve aşk için evlendim." Dudakları kıvrıldı, gözleri uzaklara daldı. "Amerikalı kocamı onaylamadılar,

çocuklarımla Amerikan isimleri almasını onaylamadılar, yaptığım birçok şeyi onaylamadılar."

"Ailenizi hiç hatırlamıyorum."

"Sen onlarla sadece bir kez, yaklaşık on sekiz aylıkken tanıştın," diyor başını sallayarak. "Seni nasıl yetiştirdiğim ve kiminle evlendiğim konusunda ailemle büyük bir kavga ettim, bu yüzden onların yardımı olmadan yapacağıma yemin ettim. Baban öldükten sonra bile, bir daha onlara ulaşmadım." Kahvesinden bir yudum alıp kaşlarını kaldırıyor. "Yani sanırım benden bir adım öndesin. Sen benden daha olgun birisin."

"Bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Utanmış ve kızmışım. Her şeyi kendi başıma yapabileceğimi sanıyordum, ama belli ki bu işe yaramamıştı." Annem burnunu çekti. "Sana ne olduğuna bak. Belki bir destek sistemimiz olsaydı, işler farklı gelişirdi."

Göğsüm sıkışır. "Anne, benim hapse girmemle hiçbir ilgin yok."

"Öyle mi? Ya daha fazla yanında olsaydım? Yardım isteseydim, baban öldüğünde sana danışmanlık hizmeti alabilirdim. Kendimi paralamak yerine evde olabilirdim. Seni o çocuklarla tanışmaktan kurtarabilirdim."

Annemin yüzündeki acı, kalbimi parçalıyor. Onun tüm bunlar için kendini suçladığını hiç bilmiyordum. Kaşlarını çatarak, boğazımdaki düğümü yutuyorum ve "Bu yüzden mi beni ziyarete gelmemeni söylediğimde ısrar etmedin?" diyorum.

"On yıllardır sana olanlar için kendimi suçluyorum, Fallon. Sana babanın bıçağını veren benim."

"O lanet bıçak." Burun kıvrıp tavana bakıyorum, sonra ağzımı sıkıca kapatıp annemin küfür ettiğim için beni azarlamasını bekliyorum.

Ama o sadece homurdanır. "O lanet bıçak doğru."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülür ve kısa süre sonra ikimiz de içtenlikle gülüyoruz. Sessizleşince başımı sallarım. "Anne, yaptıklarım için kendini suçlayamazsın. Dün fark ettim ki, belki de kendimi bu kadar suçlamamalıyım. Olan oldu, cezamızı çektik ve artık geçmişte kaldı."

Gözleri parıltıyor. "Hmm. Artık kaçamak cevap yok. Kim o?"

Dudaklarımdan bir kahkaha daha kaçır ve bu, ruhuma merhem gibi gelir. Yıllardır annemle gülmemiştim, belki de çocukluğumdan beri. Ama şimdi buradayız, kahve içiyoruz ve aramızda kin yok.

Ya bunu yirmi yıl önce yapsaydım? Kendi kafamda, kendi acımda sıkışıp kalarak yıllarımı boşa harcadım. Ailemle birlikte iyi bir hayatım olabilirdi, ama yalnız yürümeyi seçtim.

Tıpkı annemin yaptığı gibi.

Belki de artık ayağa kalkıp bu döngüyü kırmanın zamanı gelmiştir. Geçmişimi gerçekten affedip, onun üstesinden gelmenin zamanı. Jen'i kaybetme düşüncesine dayanamıyorum çünkü sorunlarımı aşamayacak kadar inatçıyım.

Boğazımı temizliyorum. "Adı Jennifer. Jen. O bir dahi, anne. Onu seveceksin. Beyninin, benim hiç düşünmediğim şekillerde dünyaya bakan karmaşık bir makine gibi." Gülümsüyorum. "Senin masala chai tarifini seviyor."

"Uh-uh, Fallon." Annem kahvesini yudumlar. "*Senin tarifini* seviyor." tarifini seviyor."

Göğsüm şişer, dudaklarım gerilir. "Evet. Sanırım öyle."

"Öyleyse neden seninle birlikte burada değil?"

Başparmağım ahşap masanın damarlarını okşuyor. "İşte sorun da bu. Sanırım bir hata yaptım, ama nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Annem parmağını kaldırır, kahve sürahisini almak için ayağa kalkar, sonra tekrar oturur. Başını sallar. "Bana her şeyi anlat."

OTUZ İKİ JEN

Tanıdık bir anahtar misafir evinin kapısına girer ve ben çantamı içeri koyarım, omuzlarım bir iç çekişle düşer. Kızlara bir hafta kendime zaman ayıracağımı söylediğimde, beni çok cesaretlendirdiler.

Heart's Cove Manor Retreat'te kalacağımı söylediğimde, birçok kişi bana tuhaf tuhaf baktı ama ben burayı seviyorum! Burada güzel anılarım var, konukevi rahat ve tatil hissi uyandıracak kadar uzak ama rahatsız edici derecede uzak değil.

Ayrıca, sabahları Four Cups'tan kahvaltı alabiliyorum. Ben alışkanlıklarına bağlı biriyim. Iliana değilim; jetle gitmeme gerek yok.

tüm dünyayı dolaşarak tatil yapıyormuş gibi hissetmek istiyorum. Belki de bir sonuca varmam gerektiğini hissediyorum... ya da Fallon geri dönerse diye bir eylem planı yapmam gerektiğini.

Son birkaç gündür ailemden uzak durabildim ve umarım pes edip Heart's Cove'dan ayrılırlar ve beni rahat bırakırlar. Umarım Fallon geri döndüğünde, artık başımın etini yemiyor olurlar.

Portatif yatak gitmiş. Yatağın kenarına oturup sırtımı yaslayarak tavana bakıyorum ve derin bir nefes veriyorum.

Four Cups'ta birkaç gün geçirdim ve burada geçireceğim hafta için yeterli miktarda unlu mamul hazırladım. Candice'e rüşvet vererek gelecek haftanın başına kadar bitkilerime bakmasını sağladım ve kütüphaneye ve Agnes'in kitapçısına giderek stok yaptım.

Başımı çevirip çantalarımı kontrol ettikten sonra dirseklerimin üzerine doğruluyorum. Başlasam iyi olacak.

Yapmam gereken araştırmalar var.

Çantadan çıkardığım ilk kitap, kapağında yaşlı bir adamın yüzünün bulunduğu kalın bir ciltli kitap. Kitabın kapağında sarı renkli kalın harflerle "*Hapis Sonrası Yaşam*" yazıyor ve parmaklarımla yazıyı okşuyorum. Başlamak için en uygun yer burası.

Battaniyenin altında kıvrılıp, gece geç saatlere kadar okudum ve geri dönmek istediğim anlamlı pasajları takip etmek için yapışkan etiketler kullandım. Şafak sökmeye başladığında birkaç saat uyudum, sonra Four Cups'a gidip kruvasan ve çay aldım.

Fallon'un çayı kadar iyi değil ama idare eder.

Sonra hemen konukevine geri dönüp, bir sandalyeyi ön verandaya sürükleyerek bacaklarımı güneşlendirirken, hapishane, hukuk sistemi, hapis cezasının psikolojik etkileri ve hapisten çıktıktan sonra birine nasıl bakılacağı hakkında kitaplar okudum.

Fallon'un hapisten çıkmasının üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçti, ama hala izleri taşıyor. Onun için bu izleri silmeyi planlıyorum.

Bir karga görünüyor, başını sanki soru sorar gibi eğiyor. *Yemeğim nerede?*

"Şanslısın karga, ben hazırlıklı geldim." Eğilip bir torba kuş yemi çıkardım. Bu muhtemelen kötü bir fikir — kuş sürülerinin turistleri yiyecek için taciz ettiğini hayal edebiliyorum — ama bu bana Fallon'ı hatırlatıyor. Hayatımda bir kez olsun, tamamen mantıklı olmayan bir şey yapmak istiyorum.

O yüzden kuşları besliyorum. Beni dava et.

İzinli olduğum üçüncü gün, yarışmadan kazandığım ödülün ödendiğine dair bir e-posta bildirimi alıyorum. Miktarı görünce şaşırıyorum ve Gus'ı arıyorum.

"Selam şampiyon," diyor. "Hâlâ zaferinin tadını çıkarıyor musun?"

"Şey, o konuda," diyorum. "Az önce aldığım e-postada, yüz bin doların tamamının bana ödendiği yazıyor. Neden bu para Fallon ile benim aramda bölüşülmedi?"

"Sana söylemedi mi?" diye soruyor Gus. Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi söylemedi?"

"Sözleşmeyi imzalamadan önce ödül parasının sana verilmesini şart koşmuştu. Herkes bunun çok romantik olduğunu düşündü ve bu, ikinizi desteklememin nedenlerinden biriydi."

Gözlerimi kırıpıştırıyorum, boğazım düğümleniyor. Her birimize elli bin dolar verileceğini söylediğimde verdiği belirsiz cevabı hatırlıyorum. Fallon asla kabul etmedi.

Bununla mı? Bunca zaman bana ödölü vermeyi mi planlıyordu?

İçimde duygularım çalkalanıyor. Nefesim kesilirken gözlerim nemleniyor. Fallon yarışmaya asla sadece para için katılmadı.

Bunu tamamen benim için yaptı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye sonunda başardım.

"Ona teşekkür ederek başlayabilirsin," diye gülerek cevapladı Gus. "O da seninle birlikte mi? Sanırım ikiniz hala zaferinizi kutluyorsunuz."

"Uh..." Konuk evinin tanıdık duvarlarına bakıyorum. "Hayır. O burada değil."

"Peki, eve geldiğinde ikiniz bunu konuşabilirsiniz. Şimdi gitmem gerek, sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyoruz ve ben sersemlemiş bir halde yatağa oturuyorum. Uyluklarımın üzerinde bir kitap var, cep telefonum hala elimde.

Fallon *benim için Boss Baker* yarışmasına katıldı. Tamamen benim için. Ödül parasını bana verdi çünkü benim daha çok hak ettiğimi düşündü.

Kızgın mı olmalıyım, gurur mu duymalıyım, bilmiyorum. Tek bildiğim, onu görmek istediğim. Onu öpmek. Onunla konuşmak ve ona, iyi şeyleri hak etmeyen bir ezik, eski mahkum ya da suçlu olmadığını söylemek. O Fallon ve o mükemmel.

Ama parmaklarım onun telefon numarasının üzerinde dururken, ekrana dokunmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Ne diyeceğim? Böyle bir konuşmayı telefonla nasıl yapabilirim ki?

Kitap yığınımı seyredererek derin bir nefes alıyorum. Araştırmamı bitirip bir eylem planı hazırlayacağım, *sonra da* onu arayacağım — doğru yaklaşımı bulduğumda.

BİRKAÇ GÜN DAHA GEÇTİ ve Pazar günü Heart's Cove'a gidip kızları ziyaret ettim. Öğleden sonrasını Four Cups Café'nin üstündeki kütüphanede geçirdim, arkadaşlarımla güldüm ve bu kasabada hiç olmadığım kadar kendimi evimde hissettim. Güneş batmaya başladığında ayağa kalktım ve kızlara veda ettim.

"Geri mi dönüyorsun?" diye soruyor Candice, telefonundan başını kaldırarak.

Başımı sallıyorum. "Yorgunum."

Parmakları ekranın üzerinde uçuyor. "Tamam. Dikkatli sür!"

"Bir dahaki sefere tatile çıktığında, Jen, bana *gerçek* bir tatil yapacağına söz ver. Yani, kasaba sınırlarının dışında." Iliana kaşlarını kaldırır. "Sana gezebileceğin bazı yerler önerebilirim."

Çantamı omzuma asarken kapıda durup, arkadaşımın kız kardeşine bakıp gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor, Lily. Ben de isterim."

Ve bu doğru. Çünkü bir dahaki sefere de olacağını biliyorum. Bundan sonra daha fazla tatil yapacağım.

Heart's Cove Manor Retreat'e dönüş yolunda, ağaçların arasından uzayan gölgeler ve pastel renkli gökyüzü gözüme çarpıyor. Bu gece, koleksiyonumdaki son kitabı bitirip bir eylem planı hazırlayacağım. Sonra Fallon'ı arayıp buraya dönmesini söyleyeceğim.

Ama otoparka girdiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir park yerinde tanıdık bir Jeep duruyordu.

Fallon'ın Jeep'i.

Geri mi dönmüş? Yaklaşıyorum ve Jeep'in arka koltuğunda onun sweatshirt'lerinden birinin topaklanmış olduğunu görüyorum. *Geri dönmüş!*

Candice'in az önce o kadar telaşla mesajlaştığı kişi o mu?

Fallon burada!

Nefesimi tutarım, ana çiftlik evine koşmaya hazırdım, ama sonra donakalırım. Henüz bir plan yapmadım. Kahretsin! Ona, onun geçmişini umursamadığımı anlamasını sağlamalıyım. Onu *şu anki* haliyle seviyorum.

Gus'ın sözleri aklıma geliyor. Ona teşekkür ederek başlayabilirim — ve sadece ödül parası için değil, çünkü onu paylaşmayı düşünüyorum. Hayır, ona son bir ay boyunca benim yanımda olduğu için teşekkür edebilirim. Beni Amanda ile tanıştırdığı ve tarif kitabımı gerçeğe dönüştürdüğü için. Birçok kez pişirme konusunda çaresiz kaldığımda yanımda olduğu için.

Yolu aceleyle yürürken, ahırın içinde ışıkların yandığını görünce şaşıyorum. Büyük kapılardan biri aralık ve ben yaklaşıyorum. Tanıdık mutfak adaları hala yerinde, buzdolapları arka duvara dizilmiş. Odanın kokusunu içime çekiyorum,

Geçen ay bu odada Fallon'a sırlıslıkla aşık oldum.

Belki burada birlikte yemek pişirme dersleri alabiliriz. Belki burada birlikte yemek pişirme dersleri *verebiliriz*.

Uzak duvardaki buzdolabının üzerinde eğilmiş bir adamın silueti ışıktaki beliriyor.

"Fallon?" diye sesleniyorum, kapıdan içeri girerken. "Ne yapıyorsun?"

Adam doğruluyor ve bu Fallon değil. Dönüyor ve ilk fark ettiğim şey, gömleksiz olduğu. İkinci fark ettiğim şey ise göğsünde bir şeyin lekeleri... kan mı?

Hayır.

Turta. Adamın göğsü ve ağzı, bir çocuk gibi kirazlı turta ile kaplıydı, elinde de bir parça tutuyordu.

Sonra onun yüzünü tanıyorum.

"Guillaume?"

"Ma chérie," diye mırıldanarak bana doğru sendeleyerek yaklaşır. "Sonunda bana geldin."

Dudakları ve çenesi kirazlı turta ile lekelenmiş, çıplak göğsüne damlıyor, sanki yüzünü turtanın içine sokmuş gibi.

Ne oluyor lan?

"Burada ne yapıyorsun?" Kalbim hızla çarparak olduğum yerde donup kalıyorum.

Eski patronum bana doğru bir adım daha atıyor. "Birlikte olmamız gerektiğini fark etmeni bekliyordum. Beni sevdiğini biliyorum."

Uh...

Oh, hayır. Bir tane daha mı? Bir haftada iki tane mi? Suyun içinde bir şey mi var? Neden bu adamlar şimdi bana takıntılı hale geldi, benim de aynı şekilde hissettiğimi düşünüyorlar? Yirmi yıldır gerçek bir erkek arkadaşım olmadı, ama birdenbire bu adamlar ortaya çıkıp benimle birlikte olmak mı istiyorlar? Ne oluyor böyle?

Para mı? Gösteriş mi?

Ve gerçekten istediğim tek adam geçmiş hakkında yalan söyledi! Ya da en azından, bir şeyleri saklayarak yalan söyledi... ve sonra gitti!

Uzuvlarım titriyor. Guillaume bir adım daha yaklaşıyor ve ben elimi kaldırıyorum. "Orada dur."

"Son bir aydır seni izledim, Jennifer. O koca, beceriksiz ahmakla birlikteyken seni izledim. Sen daha iyisini hak ediyorsun. O sonunda gitti ve sen benimle buradasın. Mutfağımızda hatırladığım kadar güzelsin. Güneş doğana kadar birlikte yemek pişirip temizlik yaptığımız uzun geceleri özlediğini biliyorum."

"Aslında hayır," diye cevap veriyorum. "O geceleri hiç özlemiyorum." O gülüyor. "Bana yalan söylediğinde çok tatlı oluyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Bir adım daha yaklaşırsan polisi ararım. Burada bile olmamalısın. O pasta kimin? Aşçılık kursundan birinin yemeğini mi çaldın?"

"Kazanmayı hak ettin. Bu senin pastan. Bütün hafta boyunca burada sakladım, ama sonunda yemeye dayanamadım."

Vücudunun her yerine bulaşmış kiraz lekelerine bakıyorum. "Görüyorum."

Yaklaşıyor ve gözlerim belinin yakınındaki pembe şeride takılıyor. Keskin bir nefes alıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Sen... Sen benim iç çamaşırımı mı giyiyorsun?"

O gün birinin eşyalarım dokunduğunu düşünmüştüm... *Guillaume* mıydı? *Benim iç çamaşırımı mı giyiyor?*

Ciğerlerim hava ile doldu, dehşet beni sardı ve çığlık attım.

OTUZ ÜÇ FALLON

Jen'e vereceğim iki hediye var, umarım bunlar aramızdaki sorunları düzeltmeye yardımcı olur. İlk hediye parmaklarımdan sarkan bir sepette, ikincisi ise cebimde güvenle saklı. Annem evden ayrılırken bunu almam için ısrar etti ve şimdi bacağıma ağırlık gibi oturuyor.

Misafirhanenin kapısını çalmayı bitirdim ve Jen'in ayak seslerini duymak için nefesimi tutarak bekliyorum ki... bir çığlık mı duyuyorum? O neydi? Bir alarm mı, yoksa bir tür düdük mü?

Sonra kargaları duydum.

Önce tek bir kuşun cıvıltısıyla başlıyor, ama kısa sürede sayılamayacak kadar çok kuş katılıyor. Gürültü o kadar yükseliyor ki, verandadan çıkıyorum ve ahırın yakınında düzinelerce kuşun kanat çırpışını görüyorum.

Ne oluyor...?

Kaşlarımı çatarak, sepeti kapının yanına bırakıp kulübeden uzaklaşıyorum. Yukarıya baktığımda, siyah kuşların gökyüzünde çılgınca uçtuğunu görüyorum. Bir tanesi ağaçların üzerinden bana doğru uçarak bir dala konuyor. Yüksek sesle cıvıladıktan sonra kanatlarını çırparak başımın üzerinde daireler çiziyor.

"Senin neyin var böyle?" diye kuşa bağıriyorum, sanki cevap vereceğini umarak.

Omzumun üzerinden karanlık konukevine bakarak nefes verip yola çıkıyorum. Lanet olası kuşlar. Jen haklıydı, onları beslememeliydim. Jen'i güldürmek istemiştım, ama bakın ne yaptım. Bir canavar yarattım — sessiz bir pazar akşamı çılgına dönen, kulakları sağır eden bir karga sürüsü.

Ama... daha önce hiç böyle kuşlar görmemiştım ve son bir ay boyunca onları beslemek için çok zaman harcadım.

Ve bir çığlık duydum — yoksa başka bir kuş muydu? Bir hayvan mı?

Ayaklarım beni patikadan aşağı, ağaçların arasından geçip açıklığa götürüyor. Gökyüzüne bakarak, kuşların kanat çırpışlarını ve

daha önce hiç görmediğim gibi
cıldamalarını izliyorum.

Ne oluyor böyle?

Sonra bir hareket görüyorum. Karanlık çiftlik evinin
pencerelerinden bir adam görüyorum...

Ve Jen. Kapıya doğru koşuyor, yüzünde panik var.

Adrenalin damarlarıma hücum ediyor ve farkına bile varmadan
koşmaya başlıyorum. Ahırın yan tarafına koşuyorum ve kapıyı o kadar
sert açıyorum ki, menteşelerden biri kopuyor.

Jen, gözleri çılgınca dışarı çıkıyor. "Benim iç çamaşırlarımı giyiyor!"
diye bağırıyor.

İçimde koruma içgüdüğü kükrer. Odada Jen'in peşinden sendeleyeyen
bir adam var ve o adamın *yere serilmesi* gerekiyor.

Ona saldırıyorum, öfkeyle doluyum, çıplak ellerimle kafasını
koparmaya hazırım. Şampanya mantarı gibi patlatacağım. Onu yere
devirmeden hemen önce, yüzünü fark ediyorum.

Guillaume, final gününde bana yaklaşan adam. O burada ne arıyor?
Neden pastayla kaplı? Neden gömlek giymiyor?

Jen'in iç çamaşırının pantolonundan dışarı çıktığını görünce gözlerim
kırmızıya büründü. Onu kucaklayarak yere attım ve boğazımdan ilkel bir
çığlık attım. Elime ne geçerse onu aldım ve metal bir kase buldum.

Kasenin Guillaume'un kafasına çarpmasıyla çıkan ses odada
yankılanır, ama onun kıvrınmasını durdurmaya yetmez.

Bana dişlerini geçirir, ama ben başımı geri çekerek dişlerinden
kaçınırım. Onu ters çevirip bileklerini tutarak onu zapt etmeye
çalışırım, ama deli gibi çırpınır.

"Polisler yolda!" Jen, elinde telefonla bağırıyor. Oda içinde
koşturarak mutfak ipini getiriyor. Titreyen ellerle, ben adamı tutmaya
çalışırken onun bileklerini sarıyor. Adam anlamsız sözler söylüyor,
vücudu kıvrınırken bağırıyor.

Bilekleri ve ayak bilekleri bağlanana kadar sakinleşmiyor, nefes
nefese, yüzü yere bakacak şekilde domuz gibi bağlanmış halde. Jen,
gözleri çılgınca, elini alına vurur.

Uzaklardan gelen siren sesleri omuzlarını gevşetir. Bana döner ve
kollarını belime o kadar sıkı sarar ki

kalbinin çarpışını hissedebiliyorum.

Sonra uzaklaşır. "Polisleri yönlendireceğim." Parmağını yüzüme doğru uzatır. "Bu arada sakın bir yere gitme. Seninle konuşmam lazım." Kapiya doğru yürür, sonra geri dönüp bana bakar. Ellerini yanaklarıma koyar, beni kendine doğru çeker ve dişlerimiz çarpacak kadar sert bir şekilde öper. Sonra kapıdan çıkıp otoparka doğru koşar.

Sersemlemiş bir halde, yerde yatan sapığa dönerim. Bağlarından kurtulmaya çalışıyor, kalın ip bileğini kesmiş durumda. Gözlerim pantolonunun altından görünen pembe kumaşa kayarken hiç sempati duymuyorum.

Bizi gizlice takip edenler Slim'in adamları değildi. Bu lanet herifti.

Polisler kapıyı kırarak içeri girdi ve ben içgüdüsel olarak kaskatı kesildim. Ama onlar yerde yatan adama koştular, kelepçe taktılar ve onu sürükleyerek götürdüler.

Sonra Jen ve ben polise az önce olanlar hakkında ifade veriyoruz. Bu çok uzun sürüyor. Kargaların bana bir şeylerin ters gittiğini haber verdiğini söylediğimde bana tuhaf tuhaf bakıyorlar, ama ne diyebilirim ki? Olan buydu.

Polisler ayrıldığında hala gerginim. Jen, kollarını beline dolayarak onların uzaklaşmasını izliyor. Ona doğru hareket ettiğimde, otoparktan üç tanıdık yüz bize doğru koşuyor.

"Jennifer!" diye bağıırıyor Bayan Newbank. "Oh, iyisin!"

Bay Newbank bana dönerek bağıırır. "Bu senin hatan. Sana kızımdan uzak durmanı *söylemiştim*."

"Ne?" Jen dikleşir, çenesi gevşer. "Fallon'a benden uzak durmasını mı söyledin? Ne oluyor baba?"

"Babanla bu şekilde konuşma," diye azarladı annesi. Kenara çekildi ve arkasında kim çıktı?

Bernard. Lanet olası. Franco.

Kendimi durduramadan göğsümden bir hırıltı yükselir.

Jen bana bakar, çenesini dik tutar, omuzlarını geriye atar. Ailesine ve Bernard'a döner. "Anne, baba, Bernard. Uğradığınız için teşekkürler. Gördüğünüz gibi, ben güvendeyim, Fallon da güvende, yani

endişelenmenize gerek yok. Ama yorgunum, yarın olanlarla ilgili ayrıntıları öğrenmek isterseniz sizi ararım."

"O adam kimdi?" Bay Newbank, Jen'in konuşmasını görmezden gelerek sorar. "Fallon'un çetesinden mi?"

"Ben çeteye üye değilim," diye tükürdüm.

Jen'in babası sadece burnunu çeker. "Tabii. Sabıka kaydında öyle yazmıyor."

"Baba, yeter artık." Jen elini kaldırır. "Fallon'a böyle konuşamazsın."

Göğsünü şişirir. "Jen..."

"Baba. Dur." Jen'in sesi çelik gibi sert. Bernard'a döner. "Beni Paris'e davet etmek için geldiysen, nefesini boşa harcama. Seninle gitmeyeceğim. Aramızda bir bağ yoktu. Seninle asla çıkmayacağım."

Bernard alaycı bir şekilde güler, gözleri bana kayar. "Bu Fallon yüzünden mi?"

Jen, sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Jen'in konuyu saptırmasını bekleyerek tedirgin bir şekilde bekliyorum. Ama o, dudaklarında bir hırlama ile Bernard'a bakıyor. "Fallon'dan daha iyi *kimse* yok, *hiç kimse*. Hepinize iyi geceler." Dönmeye başlıyor, sonra duruyor. "En kısa zamanda Heart's Cove'dan ayrılabilirsiniz. Bir sonraki doğum günü olanla konuşurum. Ya da tatilde. Ya da hiç konuşmam. Umurumda değil."

Annesi kekelerken, babası itiraz eder. Bernard, tokat yemiş gibi ağzı açık kalır.

Jen hepsini görmezden gelir. Bana döner ve elini uzatır. "Fallon, elimi tut ve beni eve götür."

Bu kadın. Kalbim göğsümde parçalanır ve aramızdaki mesafeyi kapatırım. Tanıdık bir hareketle kolumu omzuna dolarım ve her şey yeniden yoluna girer. Ağaçların bizi izleyenlerden gizleyeceği kadar uzağa yürürüz ve Jen durur, kollarını belime dolayarak bana sarılır. Bana yaslanmak için döndüğünde, içimden bir nefes veririm.

Bu mükemmellik. Jen'i kollarımda tutmak içimde bir şeylerin yerine oturmasını sağlıyor, sanki bir yapbozun son parçası yerine oturmuş gibi. Başını çenemin altına yaslayarak onu kendime çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. Birkaç uzun dakika öylece duruyoruz, birbirimizin nefesini içimize çekerek

ve son birkaç saatin gerginliğini vücudumuzdan atıyoruz.

Sonra Jen uzaklaşıyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Gittin." Bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum. "Özür dilerim."

Dudaklarını yana doğru büküyor. "Sanırım geri geldin. Ve beni ürkütücü, takipçi eski patronumdan kurtardın sayılır. Ve son bir aydır inanılmaz davrandın." Gökyüzüne bakıyor. "Ve o kargalar bir şeylerin ters gittiğini mi hissettiler? Onların böyle tepki verdiğini hiç görmemiştim."

"Belki de bir ay boyunca onları beslediğimiz için bize sadık kalıyorlar."

Jen kaşlarını çatı. "Bunun mümkün olup olmadığını araştırmam gerekecek. Ama eğer öyleyse, sana kesinlikle teşekkür etmeliyim."

Dudaklarım seğirir. "Yani kargalar benim lehime mi karar verdiler?" Jen'in kafasında, benim burada olmamdan memnun olup olmadığını anlamaya çalışırken yaptığı artı ve eksileri listesini hayal edebiliyorum.

Gözlerini tekrar bana çevirir. "Sadece geceyi burada geçireceğine söz verersen."

"Bunu yapabilirim," diye cevap veriyorum. "Ayrıca sana bir şey getirdim. Misafirhanenin kapısının önüne bıraktım."

O, belimden ellerini çekerek doğrulur. "Öyle mi?"

Tanıdık, aşınmış toprak yolu dönünce, elini tutmaktan kendimi alamıyorum. "Evet."

Konuk evi görünene kadar sessizce yürüdük, sonra sepeti almak için ondan uzaklaştım. Sepeti ona uzattım ve içindekileri örtmek için koyduğum çay havlusunu çekip aldığını izledim.

Başını eğerek, Jen sepetin içindeki kruvasanlardan birini alır ve inceler. Gözleri benimkilere kayar. "Kruvasan mı?"

"Kendimi affettirmek istedim."

Gözleri parıldarken dudakları kıvrılır. "Bunları sen mi yaptın?" Jen'in gülümsemesi genişler. "Benim için kruvasan yapmayı öğrendin," der, neredeyse kendi kendine. Sonra yüzünde o odaklanmış ifade belirir ve pişmiş ürünü açar. "Katmanları güzel," der, incelerken. "Dışı çıtır, içi yumuşak." Bir parça ağzına atar, çiğner ve başını sallar. "İyi tereyağı kullanmışsın."

Dudaklarım seğirir. "Evet."

"Çok güzel, Fallon," der, sonunda gözlerini bana çevirerek. "Gerçekten çok güzel."

"Bütün hafta bunları doğru yapmaya çalıştım. Annem ve kardeşim deli olduğumu düşünüyor."

Jen'in gülümsemesi, bitmek bilmeyen bir fırtınadan sonra gelen ilk güneş ışığı gibidir. Kruvasan parçalarını sepete geri koyar, sonra doğrulur ve kapıya uzanır. "Ben de bütün hafta seni düşündüm," der.

Kapının diğer tarafında, konuk evinin kitaplarla dolu olduğunu görüyorum. Her birinin üzerinde renk kodlu etiketler var, her kitapta düzinelerce. Komodinin üzerinde kalın bir defter ve kalem var. Jen doğrudan deftere yöneliyor, ilk sayfayı okumak için açıyor.

Gözlerim en yakın kitabın başlığına takılır: *Bir Mahkumun Psikolojisi*. Kalbim güm güm atarken, kitabı alıp arkasını çeviririm, sonra Jen'in içine koymuş olduğu sekmelerden birini açarım. Kitap, hapis cezasından sonra hayata yeniden başlamanın zorluğunu anlatan bir sayfaya açılır.

Boğazım düğümlenirken, Jen'in ne yaptığını anlıyorum. O benim geçmişimi yargılamıyor, *anlamaya* çalışıyor. Hapse girdiğimi öğrendiğinde bana sırtını dönmedi. Jen'in tipik rasyonel tavrıyla, benim geçmişimin karmaşık ipliklerini, kendisine mantıklı gelen bir şekilde çözmeye başladı.

Duygular boğazımı tıkıyor. Hapis cezamdan haberdar olduktan sonra bana farklı bakacağını nasıl düşünebilirdim ki? Geçmişim asla aramıza giremezdi. Mahkûmiyetimi sorduğunda, tepkisi şok oldu ama yargılayıcı değildi. Beni uzaklaştırdığını sandım ama o sadece bu yapboz parçasının bütüne nasıl uyduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Şey," Jen notlarına bakarak, "Şimdiye kadar bir düzine kitap okudum, ama davanızın inceliklerini anlamamın yardımcı olacağını düşünüyorum. Nevada yasaları hakkında okuduğum her şeye göre, ölümcül silahla soygun için üç yıl oldukça kısa bir süre gibi görünüyor. Dava notlarınızı incelemeden yaptığım en iyi tahmin, suçlu olduğunu kabul ettiğiniz, ancak doğrudan olayın içinde yer almadığınız yönünde. Çok gençtiniz,

Değil mi? Böyle bir hapis cezasıyla karşı karşıya kalmak korkunç olmalı." Dilini şaklatarak notlarını incelemeye devam ediyor.

Kalbim ısınır, dudaklarım seğirmeyi durduramaz. "Nevada yasaları hakkında mı okuyorsunuz?"

Jen kaşlarını çatarak, gözlerini hala defterden ayırmadan, "Evet. Kafanın içindekileri anlamaya çalışıyorum, böylece burada kalıp benimle olmaya ikna edebileyim. Ama en azından bir dereceye kadar, neler yaşadığını anlamam gerekiyor. Bir sonraki adımım, suçunu kabul etmen ve hafif cezaya çarptırılmanla ilgili hipotezimi doğrulamak için davanın ayrıntılarını bulmaya çalışmaktı, ama bu biraz... müdahaleci gibi geldiği için önce sana sormaya karar verdim." Dudaklarını ısırır ve yeni bir sayfaya geçerek düzgün el yazısını inceler. "Bekle, hapis cezasının uzun vadeli etkileri hakkında bir şeyler yazdığımı biliyorum. Bu konuyu nasıl konuşacağımızla ilgili bütün bir planım vardı."

Onu çok seviyorum.

Defterini atmak için uzanırken, kolumu Jen'in sırtına doladım ve onu kendime doğru çektim. "Benimle konuşmak için notlarına ihtiyacın yok. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım, Jen. Bana ne istersen sor, elimden gelenin en iyisini yapıp cevaplayacağım."

Kaşları yükseldi. "Şimdi konuşmak mı istiyorsun? Fikrini mi değiştirdin?"

"Bir aydınlanma yaşadım," diye cevapladım. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Neymiş o?"

"Seni sevdiğimi," derim. "Senin için deli oluyorum. Sensiz yaşayamam ve bunu başarabilmemin tek yolu geçmişimi geride bırakmak." Yanağını avuçlarım, başparmağımla gözlerinin altındaki hafif çukurları okşarım. "Ayrıca geçmişimin beni tanımlamasına gerek olmadığını da fark ettim. Artık ilerleme zamanı. Eğer izin verirsen, sana layık bir erkek olmak istiyorum."

Jen'in gözleri yaşlarla dolarken, avucunu elim üzerine koydu ve yüzünü dokunuşa doğru eğdi. "Fallon, hiçbir şeye dönüşmene gerek yok. Sen zaten benim için mükemmel bir adamsın."

"Jen," boğazım düğümlenerek söylüyorum, "aptalca davrandım, ama bu değişecek. Artık kaçmayacağım. Artık seni uzaklaştırmayacağım. Artık

artık tüm yaralarımı saklamayacağım. Daha iyi olmak istiyorum."

"Senden daha iyi ne olabilir ki?" Elleri göğsüme kayıyor, boynuma dolanıyor. "Seni olduğun gibi seviyorum, Fallon. Hiçbir şeyi değiştirmezdin." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, sonra geri çekiliyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Ama kargalar konusunda sınırimi çiziyorum. Bugün beni kurtarmış olabilirler, ama her yerde bizi takip eden kuş sürülerini istemiyorum."

Gülümseyerek alnımı alnına yasladım. "Anlaştık."

Sonra hayallerimin kadını öperim, onu yatağa yatırırım ve birbirimizin kollarında uykuya dalana kadar onu severim.

Çocukluğumdan beri ilk kez kalbim rahatça atıyor ve huzur içindeyim.

EPILOG

JEN

Fallon'un onu hapse attıran soygunla hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıktı. Orada bile değildi. Bir serseri Fallon'un babasının bıçağını kullanmış, bıçak Fallon'a bağlanmış ve Fallon zorla suçunu kabul etmeye zorlanmış.

Fallon, *on yıllardır* bu konuda kendini suçluyordu.

Ona bu konuda laf yapardım, ama ben de ondan farksızdım. Onlarca yıldır *kendimi* suçluyorum çünkü çok gençken beynime kazınan, ulaşılması imkansız bir standarda hiç ulaşamadım. Tıpkı onun gibi, kendime anlattığım hikayeyi hiç sorgulamadım. Kazanan biri olduğumu düşünüyordum. Başarılı olduğumu düşünüyordum. Başarımin beni sevgiye layık kıldığını düşünüyordum.

Ama Fallon'ın sihirli yanı, beni sevgiye layık kılan şeyin *ben olduğumu* anlamamı sağlaması. Beni olduğum gibi seviyor, tuhaflıklarım, ev bitkilerim ve her şeyimle. Ben de onu olduğu gibi seviyorum, boşa harcanmış gençlikle ilgili tuhaf takıntıları ve her şeyi ile.

Yavaş yavaş, bunu aşmaya çalışıyoruz.

Misafir evinde üç gün daha kalıyoruz, çoğunlukla yatakta, çılgın seks seansları arasında birkaç kez yemek ve duş molası vererek. İkinci gün Candice telefonumu bombardımana tutmaya başlayınca, kızların beni dışladığım için bana bir sürü laf atacağını bilerek telefonumu kapatıyorum.

Umurumda değil.

Erkeğim burada, yatağında ve bu gerçeğin tadını birkaç gün çıkarabilirim.

Fallon'un şehre vardığında Candice'e mesaj attığını ve benim evde olmadığımı öğrendim, çünkü o uğradığında ben evde değildim.

Guillaume ile yüzleştığım akşam kütüphaneden çıktığımda onunla deli gibi mesajlaşan kişi oydu.

Fallon şehirdeki dairesini çoktan boşalttığı için benimle birlikte yaşamaya başlar. Ona bitkilerime dokunmayacağına dair söz verdiririm. Balkon bahçesine kuş yemliği alacağını söyleyerek şaka yapar, sonra da yüzümdeki ifadeye gülerek bakar.

Sonra kolları beni sarıyor ve sonunda yatağımı, kanepeyi, mutfak tezgahını ve banyoyu kutsuyoruz...

Polis Guillaume'u gözaltında tutar ve misafirhanemizin yakınındaki ormanda bir çadır bulduklarında ona dava açarlar. Benim iç çamaşırlarımı çalmış ve benim birçok fotoğrafımı çekmiş. Psikolojik sorunları olup olmadığı değerlendirilecek ve umarım uzun süre gözaltında tutulacak. Aleyhine uzaklaştırma kararı da var, bu yüzden bir daha bana yaklaşırsa, doğrudan hapishaneye veya psikiyatri kliniğine geri gönderilecek. Dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değil. Umarım ihtiyacı olan yardımı alır.

Fallon benimle birlikte ve beni koruyacağını biliyorum. Beni şu anki mutluluğumdan alıkoyabilecek hiçbir şey yok, ürkütücü eski patronum bile.

Annemle babam, tartışmanın ertesi günü öfkeyle Heart's Cove'dan ayrıldılar. Umurumda bile değildi ve bu dünyadaki en güzel duyguydu. Onlara sıkı bir bilgi diyeti uyguladım. Olaydan sonra ilk telefon görüşmemizde, Bernard Franco'yu reddettiğim için beni eleştirdiler ve vasiyetlerinden beni çıkaracakları ile tehdit ettiler. Ben artık... bittim. Koşulsuz desteklenmenin nasıl bir şey olduğunu gördükten sonra, ailemin duygusal manipölasyon ve tehditlere başvurması beni iğrenç ve kirli hissettiriyor.

Doğum günlerinde onları arayacağım, ama beni sevmeleri için kendimi paralamayacağım.

Hayatımda, ben hata yapsam bile beni seven insanlar var zaten. Fallon'un bu durumlarda ne kadar çok güldüğüne bakılırsa, bazen beni hatalarım *yüzünden* sevdiğini düşünüyorum.

Bernard bir daha benimle konuşmuyor. Muhtemelen Paris'te, onun beklentilerine uygun başka bir fırıncıyla dolaşıyordur. İyi ki gitti.

Şimdilik başka bir fırın açmamaya karar verdim. Belki ileride açarım, ama kızlar haklı. Daha fazla tatile ihtiyacım var. Daha fazla boş zamana. Daha az baskıya.

Ayrıca, Four Cups harika bir mutfağı olan harika bir kahve dükkanı. Orada dilediğim kadar pasta yapabilirim ve beni seven insanlarla çevrili olacağımı biliyorum. Fallon ve ben daireme taşındığımızda, benimle birlikte yarışması gereken çikolata uzmanı Mary-Ann'den bir telefon alıyorum. Four Cups'ta benimle çalışmayı kabul ediyor ve işleri başkasına devredebilme ihtimalinden dolayı çok heyecanlanıyorum.

Bu arada Fallon ve ben Four Cups'ta vardiyalara giriyoruz. Gelecek planlarımız hakkında konuşuyoruz — yeni bir fırın açmak yok, ama belki başka bir şey olabilir? Sanki tüm dünya bana fırsatlar sunmak için açılmış gibi hissediyorum. Yaptığım işte *en iyi* olmak zorunda değilsem, bu her şeyi yapabileceğim anlamına gelir! Tutku duyduğum bir projeyi gerçekleştirebilir ya da sadece bir ay boyunca kumsalda oturup kokteyl içebilirim.

Fallon hala kazançları benimle paylaşmayı inatla reddediyor. Birkaç hafta sonra, eski günlerdeki gibi gece geç saatlere kadar Four Cups mutfağında pasta pişirirken bu konuyu onunla konuşuyorum.

"Kazançları paylaşmayı reddettin çünkü bu parayı hak etmediğini düşündün," diyorum ona, fırınlanmış ürünleri plastik bir tepsiye sarıyor.

O homurdanıyor. "Evet. Aynen öyle."

Ona dönüp kollarımı kavuşturdum. "Peki ya büyük keşfin ne oldu? Geçmişinle tanımlanmadığın, senin de iyi şeyleri hak ettiğin gerçeği?"

"O farklı." "Nasıl?"

Temiz bir kaseyi kaldırıp bana dönüyor, tezgaha yaslanarak iri kolları kavuşturuyor. "Öyle işte."

"Fallon, birkaç gün önce bana, eski mahkumlarla çalışabilmek için danışmanlık alanında bir derece almak istediğini söylemiştin. Hapis yatmış kişilere daha fazla ders vermekten bahsediyorsun. Bunlar, paran olduğunda çok daha kolay başarılabilir şeyler!"

"Benim param var," diye inatla cevaplar. "Ve bu şeyler için kendi paramı kullanacağım."

"Hesabımda senin 50 bin doların var! Eğer transfer etmeme izin verirsen, yarın bir devlet üniversitesine kaydolabilir ve hatta eski mahkumlar için kendi aşçılık okulunu açabilirsin."

Dudaklarını bir tarafa çekerek düşünüyormuş gibi yapar, ama sonra omuz silker. "O benim param değil. Senin paran. Bu fikirleri beğendim, ama bunu başarmak için başka bir yol bulacağım."

Kollarımı kavuşturup homurdandım. "Bu para ödülünü neden istemediğini bana açıkla. Eğer argümanın ikna edici olursa, kabul edeceğimi biliyorsun." Kafamı işaret ettim. "Benim büyük, şişman bir beynim olduğunu söyleyen sendin."

Gözleri parıladı. "Bunu söylediğime pişman olmaya başladım." "Hayır, başlamadın."

Dudakları seğirerek bana doğru bir adım atar. "Tamam, yapmayacağım. Şuna ne dersin: Parayı birlikte bir şeye harcayalım. Bir evin peşinatına ya da dünya turuna..." Fallon bana ulaşır, elleri kalçalarımın üzerinde kayar. "Ya da bir düğüne."

"Düğün için yüz bin dolar harcamayacağım." Kaşlarımı kaldırıyorum.

Beni kendine doğru çeker, dudakları tam ve memnun bir gülümsemeye bükülür. "Ama düğüne karşı değilsin, değil mi?"

"Bana böyle mi evlenme teklif ediyorsun, Fallon? Four Cups Café'nin mutfağında, ter, yağ ve unla kaplıyken mi?"

Cidden! Romantik biri olmadığımı biliyorum, ama bu, bir erkeğin benimle evleneceğini varsaydığı ikinci sefer. Fallon ve ben, yarışma bittikten sonra bir ay bile birlikte olmadık!

Fallon'ın elleri sırtımın arkasına dolanıyor, parmakları kığımın hemen üzerinde birbirine geçiyor. "Evet." Beni tezgaha doğru itiyor. "Seni yıllardır tanıyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu burada geçti. Ayrıca, büyük, gösterişli bir evlilik teklifinden nefret edersin. Fotoğraflar, insanlar, kucaklaşmalar ve ağlamalar?" Başını sallar. "Son zamanlarda insanların yanında daha rahat olmaya başladın, ama hala içe dönük birisin."

Hmm. Haklı.

"Peki ya benim kocaman elmas yüzüğüm ne olacak?" diye meydan okurum. "Onu almayacak mıyım?"

Fallon cebine uzanıp küçük bir kadife kutu çıkarır ve kapağını açarak içindeki vintage Art Deco yüzüğü gösterir. Mutfağın ışıkları altında parıltıyan merkez taşın etrafında ince kıvrımlı desenler halinde minik elmaslar dizilmiştir. Narin, eşsiz ve gerçekten çok havalıdır.

"Anneme senden bahsettiğimde bana bunu verdi," diyor Fallon, gözleri yumuşak bir ifadeyle. "Haftalardır bunu yanımda taşıyorum."

Tamam, bu biraz romantik. Daha önce söylediklerimi geri alıyorum.

Fallon yüzüğü kutudan çıkarır ve parmağımın yanına getirir. Gözleri benimkilerle buluşur, sorusu açıktır.

Boğazım düğümlenir, tek yapabildiğim başımı sallamaktır. Yüzük sol elimdeki üçüncü parmağıma kayarken, nefesimi veririm, taşın parıltısını birkaç saniye izlerim, sonra Fallon'a sarılır ve onu öpüyorum.

Yaşlı, mükemmeliyetçi bir bekar kadın olmayacağım. Seksten nefret eden bir robot değilim.

Önümde koca bir dünya dolusu olasılık ve arkamda sarsılmaz bir destek sistemi var. Ama en önemlisi, hayallerimin erkeği bundan sonra ne olursa olsun yanımda olacak.

Fallon burnunu burnuma sürtüyor, sonra geri çekiliyor. "Gerçekten eski mahkumlarla çalışmaya devam etmemi ister misin? Bu seni rahatsız etmez mi?"

"Fallon." İç çekiyorum. "Hayır. Bu beni *gururlandırır*."

Yüzünde bir gülümseme belirir, sonra dudaklarını eğip beni öper.

Hayallerimin erkeğine sarıldığım, parmağımda büyük, parlak bir elmas yüzük olduğu ve önümde bir dünya dolusu olasılık açıldığı için, hiç olmadığım kadar mutluyum.

Bu orta yaş değil. Ben daha yeni başlıyorum.

LILY

İŞLER KÖTÜ GİDİYOR.

Jen aşık, Candice ve Trina da öyle, annem ise sürekli bana bir erkek bulmam için imalar yapıyor.

Ve ben hala herkesin benim hakkımdaki görüşünü değiştirecek bu sırrı içimde taşıyorum. Hayatımı sonsuza dek değiştirecek olan sırrı.

Kesin olarak bildiğim bir şey var: Parlak mavi gözleri, kaslı kolları, seksi sakalları ve iç çamaşırlarımı yakıp kül eden gülümsemesiyle Rudy'den çok uzak durmalıyım.

Ama nedense, onu pencereden gördüğümde, hain ayaklarım beni tekrar kitapçıya götürüyor. Bana önerdiği tüm kitapları bitirdim ve ona ne düşündüğümü söyleyeceğime söz verdim.

Sadece sözümü tutuyorum, hepsi bu. Kibar davranıyorum.

Bu kapıdan geçip, onun bana o ateşli bakışını atmasını ve adımı tekrar söylediğinde sesini alçaltmasını ummuyorum.

Hayır.

Sadece normal, iki kitap kurdu arasında platonik bir sohbet. Söz veriyorum.

LILY ŞEHRE GERİ DÖNDÜ... VE İKİ BÜYÜK SIRRI VAR. YAKIŞIKLI, BAŞARILI RUDY'YE GERÇEĞİ SÖYLEMEYE CESARET EDECEK Mİ, YOKSA SÜRDÜĞÜ SÜRECE ARALARINDAKİ YENİ BAŞLAYAN ROMANTİZMİN TADINI ÇIKARACAK MI?

ALTINCI KİTABI OKUYUN: **KİRLİ KÜCÜK ORTA YAŞ SIRRI!**

([HTTPS://GENI.US/DLMSECRET](https://geni.us/dlmsecret))

JEN'İN SEKİZ AYAKLI YARATIKLARLA YAŞADIĞI SONRAKİ KARŞILAŞMAYI VE FALLON'UN DURUMU NASIL KURTARDIĞINI
OKUYUN.

ÖZEL BONUS BÖLÜMÜ ALMAK İÇİN BÜLTENİME KAYDOLUN:

[LET ME IN](#)

[\(HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE\)](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları dize getiren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian onun şaka yapıp yapmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu

adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Patron Hatasını](#)

[Büyük Patron Sorununu](#)

[Büyük Patron Sorununu](#)

[Büyük Patron Sürprizini](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\)](#)

[Randevu Kardeşin En İyi Arkadaşı](#)

[Romantizm](#)

Seni İstememelisin

Seni Sahip

Olamazsın Sana

İhtiyacım Yok Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İs Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakıldım

Yine Hamile Bırakıldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

